

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FIRST
She
ELAINE WATERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

1. 1 : bir
2. 2 : שתיים
3. 3: trois
4. 4 : 四
5. 5 : пять
6. 6 : ses
7. 7 : سبعة
8. 8 : Octo
9. 9 : acht
10. 10 : diez
11. ON BİR
12. ON İKİ
13. ON ÜÇ
14. ON DÖRT
15. ON BEŞ
16. ON ALTI
17. YEDİ
18. SEKİZ
19. NINETEEN
20. YİRMİ
21. YİRMİ BİR
22. YİRMİ İKİ
23. YİRMİ ÜÇ
24. YİRMİ DÖRT
25. YİRMİ BEŞ
26. YİRMİ ALTI
27. YİRMİ YEDİ
28. YİRMİ SEKİZ
29. YİRMİ DOKUZ
30. OTUZ
31. OTUZ BİR
32. OTUZ İKİ
33. OTUZ ÜÇ
34. OTUZ DÖRT
35. OTUZ BEŞ
36. OTUZ ALTI

37. [OTUZ YEDİ](#)
38. [OTUZ SEKİZ](#)
39. [OTUZ DOKUZ](#)
40. [KIRK](#)
41. [KIRK BİR](#)
42. [KIRK İKİ](#)
43. [KIRK ÜÇ](#)
44. [KIRK DÖRT](#)
45. [KIRK BEŞ](#)
46. [KIRK ALTI](#)
47. [KIRK YEDİ](#)
48. [KIRK SEKİZ](#)
49. [KIRK DOKUZ](#)
50. [ELLİ](#)
51. [FIFTY ONE](#)
52. [ELLİ İKİ](#)
53. [ELLİ ÜÇ](#)
54. [ELLİ DÖRT](#)
55. [ELLİ BEŞ](#)
56. [ELLİ ALTI](#)
57. [ELLİ YEDİ](#)
58. [ELLİ SEKİZ](#)
59. [ELLİ DOKUZ](#)
60. [ALTI](#)
61. [ALTI BİR](#)
62. [SONSUZLUĞA](#)
63. [KİTAP 2 \(Eksiksiz ve Ücretsiz!\)](#)
64. [Ezron Serisi'nde de](#)

1 : bir

dedikation

Cesaret edemediğim zamanlarda bana inandığı için arkadaşım Rachelle Mills'e ithaf ediyorum.

BU ÖYKÜ NEM SAHNELERİ İLE YENİDEN YAZILMIŞTIR. NEM SÜRÜMÜ WEB SITEMDE ÜCRETSİZDİR: www.lutionary.com

"Bunu yapamazsın."

Kira önce kılavuzdaki ince yazılara, sonra da mutfak zeminini kaplayan cıvata ve vidalara gözlerini kısarak baktı.

"İyi olacağım," diye cevap verdi.

"Bu bir erkek işi. Tamir etmesi için birini tut."

"Anne, nasıl doktora yapacağımı bulduysam, sanırım bir tahta parçasına nasıl çivi çakacağımı da bulabilirim."

Tartışmalarının çoğu aynı nitelikteydi. Annesi her zaman onu aşağılar, başarısızlık kehanetine doğru yönlendirmeye çalışırdı. Ne kadar çarpık olsa da, Kira kendisinin de onun yerinde olmayı umduğundan emindi - boşanmış, acı çekmiş ve eşit miktarda saçmalık ve botoksle doldurulmuş.

"Neden kilisede tanıştığım hoş genç adamı aramıyorsun?"

Kira tornavidasına vurarak gözlerini devirdi. "İlgilenmiyorum," diye cevap verdi oturduğu fayans zemin kadar soğuk bir sesle.

"Neredeyse yirmi yedi yaşındasın. Bir aile kurmalısın."

"Yapacağım."

"Yapacaksın, evet, ama bir sperm donörü kullanarak ve bir yabancınn çocuğunu doğurarak değil. Bu dinsizliktir."

Kira kırılmayı reddederek vidayı yerinde çevirmeye devam etti. "2203 yılındayız. Gerçekten daha açık fikirli olmalısın."

Dana yenilginin verdiği bir hışım la arkasını döndü ve tıkırdayarak daireden çıktı. Kira onun öfke nöbeti karşısında gözünü bile kırpmadı. Bu onun rahmiydi ve onunla ne isterse yapabilirdi. Suni döl lenme, bir ilişkiye ihtiyaç duymadan hamile kalmanın mükemmel bir yoluydu. Ortada bir erkek olmayacaktı, çünkü Kira'nın bir erkeğe ihtiyacı yoktu.

Bir ilgi çığ lığı tornavidayı bırakıp cep telefonuna uzanmasına neden oldu.

"Hey, Cherry."

"Merhaba, Einstein. Neden tesise gelmiyorsun? Sana bir sürprizim var."

Kira masanın hâlâ düzenlenmeyi bekleyen parçalarına baktı. Dağınıklıkla uğraşmak yerine ertelemeyi seçerek ayağa kalktı ve çantasını aradı.

"Elbette. Otuz dakika içinde orada olurum."

- - -

"Tekrar hoş geldiniz, doktor."

Kira avucunu sansür cihazına dayarken resepsiyon görevlisine gülümsedi. Bir saniye içinde, ped parmak izlerini okudu ve NASA'nın merkezine giriş izni verdi.

Dünya üzerindeki tüm dilleri tercüme edebilen ve tanımadığı dilleri de öğrenebilen bir cihaz tasarladıktan sonra ödül yağmuruna tutuldu.

Cherry de bir mühendisti ama elli yaşında olduğu için çok daha tecrübeliydi.

Asansörle mühendislik bölümüne çıktı ve arkadaşının ofisinin kapısını çaldı.

"Einstein geldi," diye seslendi.

Gümüş kapı yana kayarak duvarın içine girdi ve Cherry'nin hem yaşlılıktan hem de sevinçten buruşmuş yüzünü ortaya çıkardı.

"Burayı temizlemen gerek," diye kıkırdadı Kira, girişteki çok sayıda kutunun üzerinden geçerken. "Düşersen dava etmekten çekinmem."

Cherry ona el salladı. Ofisinin dağınıklığı onun dehasını onaylıyordu. Etraflarını çevreleyen cam duvarlar formüllerle süslenmiş ve masalar aletlerle dolmuştu.

Kira'yı ofisine bitişik odaya yönlendirdi ve giriş için elini taradı. Bu odada daha az tehlike vardı. Temperli bir cam duvarın arkasında Cherry'nin son projesi duruyordu. Astrofizikçi on yıllık bir uğraştan sonra bir nesneyi bir noktadan diğerine nasıl ışınlayacağını bulmayı başarmıştı. Nesneler birbirlerinden sadece bir ya da iki adım uzağa ışınlanıyordu ama yine de bu bir başarıydı.

"Bugün neyi test ediyorsun?"

"Buna inanamayacaksın."

Kira'nın kaşının bir kavisini onu devam etmeye teşvik etti.

"Örnekleri bir odadan diğerine nasıl taşıyacağımı buldum."

"Yalan söylüyorsun," dedi genç bilim adamı, arkadaşıyla gurur duyarak. Diğer mühendisler de benzer projeler üzerinde çalışıyor olsalar da, hiç kimse nesneleri çok uzağa taşımayı başaramamıştı.

"Sana göstereceğim!" Kiraz seslendi. Kontrol paneline doğru ilerledi ve gözlerini kısarak masanın üzerinde duran patatese baktı. "Bir sonraki odada görünecek. Nesnelerin hangi odaya gideceğini henüz belirleyemedim."

Panelin klavyesine yazarak talimatları kodladı. Melodramatik bir düğme tıklamasının ardından, makine patatesi tüketen mavi bir ışın fırlattı. Sebze anında yok oldu ve Kira'nın soğukkanlılığını da beraberinde götürdü.

"Cherry, bu... bu çok çılgınca," diye kekeledi bardağa uzanırken.

"Biliyorum!" Cherry de aynı fikirdeydi. "Ben de inanmıyorum. I-"

Cümlelerin geri kalanı, Kira cama dokunduğunda onun gerçekliğiyle birlikte kayboldu.

Düşerken haykırdı, dizlerinin Cherry'nin ofisinin soğuk mermerine çarpmasını bekliyordu. Bunun yerine, yeşil bir çim halıya daldılar.

"Ne-"

Ofis gitmişti. Metaller, beton, cam ve medeniyet sadece birer anıdan ibaretti. Her şeyin yerini doğa almıştı. Devasa ağaçlar tepesinde yükseliyor, sanki ormana yeni gelen kişiyi inceliyormuş gibi aşağıya bakıyorlardı. Yakınlarda bir su kütlesi kükrüyor, dalgaları sanki ona ulaşmaya çalışıyormuş gibi agresif bir şekilde kayalara çarpıyordu.

"Cherry?"

Cherry artık yoktu, NASA merkezi de öyle.

Kira çantasına uzandı ve içindekileri karıştırmaya başladı. Kimliği, cep telefonu, nakit parası ve çevirmeni vardı ama cep telefonu çekmiyordu.

Dikkatini çevresine vermeden önce, *hasar görmüş olmalı*, diye düşündü. Ortamda bir gariplik vardı. Hiçbir makine sesi yoktu ve gökyüzü sanki hiç kirlilikle öpüşmemiş gibi her zamankinden daha mavi görünüyordu.

Su kütlesi iyiye işaretli. Su insan demekti, insan da medeniyet demekti. Birine rastlamak için en iyi şansı

kıyı şeridi. Tam da bunu yapmayı seçerek tasarım topuklu ayakkabılarını tekmeleyip ayağına geçirdi ve yürümeye başladı.

Washington DC'nin neresindeyim?

Eyalette değil de cehennemde olduğunu anlaması için bir mil yürümesi gerekti. Ter bezleri yenilgiden ağılıyordu ve ayakları şikâyetten şişmişti.

Serinlemek için suya girdi, ancak kısa süre sonra çırpınarak çıktı. Sol ayağına yapışmış bir sülüğü çekiştirdi ve sonunda haşereyi çıkarmayı başardığında bir damla kan damladı.

Emniyet Müdürlüğü nasıl olur da bu alanın etrafına uyarı levhaları yerleştirmezdi? Eve döndüğünde tehlikeyi bildirmek için aklına bir not aldı.

Yorgun bir iç çekişle yürüyüşüne devam etti.

"Hadi ama," diye inledi telefonu güneşin merhameti kadar çekmeyince. "Bana sadece bir çubuk ver."

Konuşma sesleri onun acıma partisini yarıda kesti. Ağaçların arasına daldı, şık kalem eteği sadece güzel görünmek için iyi olduğundan koşmaya çabalıyordu.

"Alo?" diye seslendi.

Arka planda bir yerde bir kuş öttü, yüksek perdesi derin erkek seslerine karşı geliyordu. Kira adamların konuştuğu dili tanımıyordu ama İngilizce'den çok uzaktı.

Aklına utanç verici bir fikir geldi. Washington DC'nin dışına mı ısınlanmıştı?

Cevap ararken dizlerinin üzerine çöktü ve bir çalının içine süründü.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir

Yaşayan veya ölmüş gerçek bir kişi, olay veya yer ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2022 Elaine Maters tarafından

2 : שתיים

İki olasılık var: ya evrende yalnızız ya da değiliz. Her ikisi de eşit derecede ürkütücüdür.

-Arthur C Clarke

Hayır. İmkansız.

Gözleri beynine ihanet ediyor olmalı. Göz bebekleri gerçekliğe isyan ediyor olmalı.

Önerdikleri bu çılgınlığın arkasında bir mantık olmalıydı. O bilimin koruyucusu, kurgunun düşmanıydı. Gözlemlediği adamların gerçek olmasına imkân yoktu.

Bu bir film sahnesi miydi? Onlar oyuncu muydu? Etrafında kameralar, mikrofonlar, açıklamalar aradı. Tanıdık hiçbir şey görünmüyordu. Altı çıplak adamla birlikte ormanda yalnızdı.

Nefesi ciğerlerinden dışarı ışınladı.

Erkekler - hayır - insansılar, vahşi devlere benziyorlardı. Siyah, iğne gibi düz saçlarının stilleri ve uzunlukları kısıdan uzuna, örgülünden çağlayana kadar çeşitlilik gösteriyordu. İri cüsseliydiler, hepsinin boyu iki ila üç metre arasında değişiyordu. Dördü bronzlaşmış, ikisi ise çok daha koyu ten rengine sahipti.

Hepsinin ortak özelliği, vücutlarının farklı kısımlarını kaplayan sürüngen benzeri pulları, iblisleri korkutabilecek siyah gözleri ve pençe uçlu parmaklarıydı.

Kira bir elini göğsüne bastırdı, kalp atışlarına dönüşen fırtınayı duyabileceklerinden korkuyordu. Korku bir tasma gibi boynuna dolanmış, onu geriye doğru yönlendiriyordu.

Bir açıklaması olmalı. Bilim olmak zorunda.

Çantasına sarıldı, normallikle olan son bağıını da kaybetmekten korkuyordu. Sallanan dizleri beyninin koşma emrini zar zor yerine getirebiliyordu. Adamların sesleri her adımda biraz daha azalıyordu ama aradaki mesafe manzarayı değiştirmiyordu. Hâlâ 2203 yılının modernizasyonundan ve Washington DC'nin güvenliğinden uzakta, vahşi doğanın içindeydi.

Uzun bir ağaçla bir kayanın arasında bir sürünme boşluğu fark edince, korkmuş bir av gibi deliğe koştu, herhangi bir yaratığın orayı evi olarak görüp görmediğini kontrol etmeyi umursamadı.

Çantasını kabaran göğsüne yasladı ve bacaklarını birbirine yaklaştırdı. Dizleri düşünceleriyle birlikte kanıyor, hem eteğini hem de akıl sağlığını lekeliyordu.

Bu bir halüsinasyon. Gerçek değil.

Panik, bir iğnenin kumaşı delip geçmesi gibi derisine işliyor, yemek borusuna delikler açıyordu. Başını sağa sola salladı, ağaçların ve yaprakların arasında cevaplar aradı. Yeşilden başka bir şey yoktu. Bu renk gözbebeklerine musallat olmuş, korkunç zorbalığıyla onlara eziyet ediyordu.

Karanlık onu kurtardığında rahatlayarak gülümsediğinden emindi.

- - -

Boş bağırsakları onu yeşil alana geri sürükledi. Sersemlemiş bir halde cep telefonunu almak için çantasını karıştırdı. Ekran aydınlandı ve parlak bir şekilde gülümserken elinde bir akademi kupası tuttuğu duvar kâğıdını gösterdi. Piksellerden oluşan kafesin içinde endişeden uzak görünüyordu.

Telefonu daha sıkı kavradı, o anı son bir kez daha yaşayabilmeyi diledi.

Ekrandaki rakamlar Washington DC'de saatin akşam sekiz olduğunu gösteriyordu. NASA merkezine öğleden sonra üçte varmıştı, yani ışınlanmasının üzerinden beş saat geçmişti.

Karnındaki ağrı daha da kötüleşti. Onu ovuşturdu, teselli etmekten başka bir şey yapamadı. Evrende hiçbir şekilde deliğinden dışarı adım atmayacaktı. Erkekler tarafından keşfedilmektense açlıktan ölmeyi tercih ederdi.

Ona zarar verirler miydi? Tecavüz ederler miydi? Ne tür bir toplumda yaşadıklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Beyaz kalem eteğinin artık lekeli olduğunu fark ederek bacaklarına sarıldı.

Kendini açlıktan ölmek üzere olan midesinden uzaklaştırmak için zavallı bir girişimde bulunarak gözlerini kapadı ve uyumaya çalıştı. Doğaya karşı isyan hareketi saatler sonra midesi kendi kendini yemeyi düşünmeye başladığında kayboldu. Çaresiz bir hareketle güvenlik balonundan dışarı çıktı.

Gecenin serinliği gitmiş, yakıcı güneş geri gelmişti. Titrek bir nefesle yiyecek aramaya başladı; topuklarını kaybettiği için yalınayaktı.

Etrafındaki tüm bitkiler normal görünüyordu. Uzaylılarla ilgili hiçbir şey yoktu. Yukarıda kuş cıvıltıları duyuyordu ama hiç kuş görmemişti. Önceki gün gördüğü altı erkek dışında herhangi bir yaratık da görmemişti.

Onlar erkek, değil mi?

Doktorasının biyolojiyle pek ilgisi yoktu ama bildiği kadarıyla erkekler bacaklarının arasında bir çift taşak ve bir sık taşıma eğilimindeydi. Bu adamların sahip olduğu korkunç uzantılara bakılırsa, bu kategoriye uyuyorlardı.

Kırmızı noktalar dikkatini çekti. Çalılarının arasında böğürtlene benzeyen şeyler vardı. Çilek olamayacak kadar şişmandılar ama bir tür kuzen gibiydiler.

Güvende miydiler?

Sıska bir dal aldı ve tek bir tanesini dürttü, korkunç bir şeyin damlamasını bekledi. Hiçbir şey olmadı ve bunu iyiye işaret olarak kabul etti.

Karnını onaylayıcı bir şekilde sıkarak elini uzattı.

-

Vrox bir grup *Tif*'in üzerinden geçti. Yuvarlak, beş inçlik yaratıklar çok tehditkâr görünmüyordu ama sayıları fazlaydı. Bu dehşet topları bitkilere karşı kamuflle olmayı ve avlarına zehirlerini ısırarak saldırmayı severdi. Vrox onların ilgisini çekemeyecek kadar büyüktü, bu yüzden bir tehdit oluşturmuyorlardı.

Gardını indirmiş bir şekilde yürüyordu. Ormanın eteklerinde, tehlikelerin en az olduğu yerdeydi. Garip bir renk gözüne çarptı. Yürümeyi bıraktı ve *tiflerle* dolu olduğunu söyleyebileceği bir çalıyla etkileşime giren bir yaratığı izledi. Yaratık kısıydı ve bacakları beyaz bir örtüyle kaplıydı. Beş metrelik cılız bir boyu vardı - mükemmel bir kurban görevi görüyordu.

Yaratığın yüzüne daha iyi baktığında onun bir hayvan değil, bir çocuk olduğunu fark etti.

"*Silah!*" diye uyardı.

Sesinin gürültüsü çocuğu sırtından yakaladı. Vrox hiç vakit kaybetmeden koşup kollarını çocuğa doladı ve onu istila edilmiş bitkiden ayırdı.

Çocuğun minnettarlığı güçlü tekmeler, sızlanmalar ve sarsıntılar şeklinde geldi. Vrox bu kadar küçük bir şeyin nasıl böyle bir enerjiye sahip olduğunu merak etmekten kendini alamadı.

O sadece bir yaşam soluğuydu ama ölümün kararlılığına sahipti.

Çırpınışlarını hafifletmek için Vrox onu yere yatırdı. Çocuk dönüp tehlike bölgesine doğru koşmaya başlayınca bu kararından anında pişman oldu.

Hırlayarak kovalamaya başladı.

BU ÖYKÜ NEM SAHNELERİ İLE YENİDEN YAZILMIŞTIR. NEM SÜRÜMÜ WEB SITEMDE ÜCRETSİZDİR: www.lutionary.com

C: trois

Kira yeşile vurarak kendisiyle özgürlüğü arasında duran yaprakları itti. Arkasındaki vahşi doğayı biçen canavarın, ayak sesleri kadar ağır gelen kelimeler homurdandığını duyabiliyordu.

Sanki sonsuza kadar koşmuş gibi hissediyordu ama gerçekte, uylukları büyüklüğündeki kollar ona ait olduğunu ilan etmeden önce sadece yüz adım kadar uzaklaşabilmişti.

"Hayır!"

Sözcük kısaydı, ama teslimatı sonsuzdu.

İçgüdüsel olarak toprağı tekmeledi ve adamın güçlü kollarını tırmaladı. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Mühendislik hakkında çok şey biliyordu ama kendini savunma hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Vrox dişlerini sıktı ve çocuğun aklını başına getirme isteğiyle savaştı. Onu kurtardığı için Vrox'a teşekkür etmeliydi, kaçmaya çalışmamalıydı. Gençlerin ormana karşı hiç şansı yoktu; orman erkekler için tasarlanmıştı.

"Buraya nasıl geldiniz? Tedarikçiniz nerede?" Vrox kendi ana dilinde sordu.

Çocuğun gözetimsiz olduğunu görünce şaşırdı. Bugünlerde erkek çocuklara çok değer veriliyordu, çünkü onlardan pek kalmamıştı. Bu çocuğun cüssesine bakılırsa, yaklaşık on kar yağışı yaşında olmalıydı. Vrox böyle küçük çocukların varlığından bile haberdar değildi.

Bu nasıl oldu da ölümün ağzına kadar geldi?

Genç çocuk mücadelesine devam etti. Gücü gerçekten acınacak haldeydi; annesinin rahminden yeni çıkmış bir *alk* kadar zayıftı.

"Direnmeyi bırak," diye homurdandı. "Sana zarar vermeyeceğim. Sadece seni tedarikçine geri vereceğim." Öfkeli çocuğun yumuşak kıvrımlı omuzlarını kavradı ve onu kendi etrafında döndürdü.

Vrox onun gibisini daha önce hiç görmemişti. Yuvarlak yüzünde kir rengi iki göz vardı ve uzun, siyah saçları sağa sola savruluyordu. Çoğu erkek saçlarını örür, bağlar ya da keserdi ama bu çocuğun kendine nasıl bakım yapacağını bilemeyecek kadar genç olduğu açıktı.

Boynunu taradı ve pullara dair bir ipucu aradı. Vrox'un sol kolu pullarla kaplıydı. Boynunun dibinden başlayıp parmak eklemlerini geçiyorlardı. Pürüzlü deri, erkek çocuklar erkek olduktan sonra gelişen bir özellikti. Bu çocukta tek bir çizik, çukur ya da yara izi yoktu. Hiç bozulmamış bir kardı.

Oh.

Vrox kesinlikle erkeklere ait olmayan bir özellik fark etti. Göğsünden iki yuvarlak çıkıntı sarkıyordu ama bunlar derisini kaplayan garip doku tarafından gizlenmişti.

Durumu anlayan Vrox elini hafifçe gevşetti. "Bana yaralı olduğunu söylemeliydin."

Tümsekler geçici bir yaralanma mıydı yoksa doğuştan gelen bir kusur muydu? Vahşi doğada yalnız olmasının nedeni babası tarafından terk edilmiş olması mıydı? Vrox bundan şüphe duysa da, her ormanda zehirli bir bitki vardı. Neredeyse hiç çocuğun kalmadığı bir dünyada bir adamın çocuğunu bir kenara atması imkânsız değildi.

"Çekil üstümden!"

Kaçmaya çalışırken Kira'nın tüm kasları fazla mesai yaptı.

Pullu bir kolu, bir metre boyu, sakallı bir yüzü ve ürkütücü turuncu gözleri olan çıplak bir adam onu iradesi dışında tutuyordu. Etrafta onu kurtaracak kimse yoktu, zekâsı bile, çünkü beyni adamın kas gücünün yanında bir hiçti.

Hayatının kontrolünü kaybetmekten paniğe kapılan kadın bir dizini adamın kasıklarına doğru kaldırdı. Adam tam zamanında kalçalarını yana kaydırıp ve o korkunç hayvani hırıltılardan biriyle daha titredi.

Adamın devasa ellerinden biri yüzüne atladı ve kadın onun zalimliğinin acısını bekledi. Adam yanağına inmek yerine ağzını kapattı. Dudaklarının arasından tuzlu bir tat geçti ama bu tadın gözyaşlarından mı yoksa adamın avucundan mı geldiğinden emin değildi.

Bu muydu? Onu yere itecek ve kalçalarının arasına girmeye zorlayacak mıydı?

Vrox bir koluyla çocuğu göğsüne bastırdı ve diğer koluyla da susturdu. Çok fazla gürültü yapıyordu, ki ormanda olduğunuzda bu her zaman kötü bir fikirdi.

Kollarındaki kıpırdanmayı görmezden geldi ve etraflarını dikkatle dinledi. Rüzgâr esiyor, çocuk inliyor ama yapraklar çıtırdamıyordu. Yerde yırtıcı bir hayvan olmadığına karar vererek başını geriye attı ve gökyüzünü kontrol etti.

"Anneler," diye tükürdü.

Kanat açıklığı güneşi örtecek kadar büyük olan vahşi bir kuş olan squar yukarıda süzülüyordu. Vrox ve çocuğu görürse hemen aşağıya dalacak ve onları dişleriyle tanıştırmaya çalışacaktı.

Çocuğu en yakındaki ağaca doğru sürüklemeye başladı.

Squar'lar var olan en ölümcül hayvan değildi, ama başa çıkılması gereken bir belaydı. Savaş çılgınlıkları diğer *squarları* bölgeye getirme eğilimindeydi ve avlarını yakalayıp onları ölüme terk etmeye bayılırlardı.

Ağaca yaslandı ve çocuğu kucağına oturatarak mümkün olduğunca küçültmeye çalıştı. Kira, gökyüzündeki dev kuşu fark edemeyecek kadar kalçalarının arasında kızaran etli çubukla ilgileniyordu. Toprağı eşeleyerek iyi bir bıçak olabilecek bir şey aradı.

Parmakları bir kayanın üzerinde gezinirken gökyüzü göz kırptı.

Güneşi aramak için yukarı baktı ve kâbuslar dışında hiçbir yere ait olmaması gereken bir yaratık buldu. Bir akbaba gibi tepelerinde dönüyordu, kırmızı tüyleri aşağıdaki her şeyin dikkatini çekiyordu. Gagası korkunç bir siyahtı - içine giren herhangi bir şeyin bir daha asla gün ışığını göremeyeceğine dair bir uyarı. Pençeleri de kırmızıydı ve Kira bunun son avının kanının üzerlerinde taze olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti.

Sonunda farkına vardı. Adam, uzaylı, mutant, her neyse, onu bir çalılığın içine çekip tecavüz etmeye çalışmıyordu. Onları öğle yemeği olmaktan kurtarmaya çalışıyordu.

Her iki yaratığa duyduğu korkunun karışımı tüm uzuvlarının donmasına neden oldu. Kalbi uzlaşmaya karşı isyan etti. Kira'nın Dünya'dan duyulabileceğinden emin olduğu kadar yüksek bir sesle çarpıyordu. Onu sakinleştirmek için derin nefesler aldı, şeytani kuşun sindirim sistemi yerine uzaylının kollarında olmayı tercih etti.

Uzaylının eli ağzının üzerinde, pullu kolu vücudunun etrafında ve üreme organı kıkırda kaldı.

Yaşadıkları kaosu çevreleyen gökyüzüne baktı. Güzel bir maviydi ama Kira onun vatandaşlarından biri olmadığını biliyordu. O Dünya'nın gökyüzüne aitti - insanların piramidin tepesinde oturduğu yere. Bu ölümcül yerde hayatta kalmak için yaratılmamıştı.

En güçlü olan hayatta kalır.

İnledi ama çılgılığı uzaylının avuç içi tarafından bastırıldı.

- - -

Alk: Dört bacaklı, kahverengi, tüylü otoburlar.

Squar: Boyları 3 metreye kadar uzayabilen etçil kuşlardır. Kanat açıklıkları 15 fittir. Avlarını yakalamaktan ve onları ölüme bırakmaktan hoşlanırlar.

BU ÖYKÜ NEM SAHNELERİ İLE YENİDEN YAZILMIŞTIR. NEM SÜRÜMÜ WEB SITEMDE ÜCRETSİZDİR: www.lutionary.com

4 : 四

Kuşun merak uyandıran gölgesi altında dakikalarca kaldılar. Kuş uçup gittiğinde, Kira'nın kalçalarının altındaki uzaylı, Kira'nın çözemediği bir şeyler mırıldandı. Anladığı tek şey sesinin derin olduğuydu - erkekliğin evrensel bir özelliği.

"Neredeyse başımızı büyük bir belaya sokuyordun. Silahım yok ve kardeşlerim de yakınlarda değil." Çocuk onu görmezden gelmeye cüret edince Vrox hırladı. "Seninle konuşuyorum!"

Bir korku çığlığı kulaklarını tırmaladı. Ürperdi ve kaçma girişimlerine devam eden çocuğu neredeyse serbest bırakıyordu.

"Kıvrınmayı kes."

Bu istek herhangi bir etki yaratmamış gibi görünüyordu. Kucağındaki kemikli korku çuvalı çaresizce kaçmaya çalışıyordu.

Başka bir yaklaşım arayan Vrox bir elini saçlarına götürdü. "Sakin ol," diye rica etti çok daha yumuşak bir sesle. Yardımcı olacağını umarak garip renkli saçları okşadı. Herhangi bir şeyi okşama konusunda pek tecrübesi yoktu. Çok daha küçükken hayvanlarla oynamış olabilirdi ama rahatlamak için başkalarına dokunmak onun yaşında pek yaygın değildi. Kardeşleri arasındaki en samimi alışveriş, takdir veya destek göstermek için ön kolun kavranmasıydı.

Sevgilerini ifade etmek için insanları kollarıyla saran yabancı kabileler vardı ama Vrox bunu tuhaf buluyordu. Birinin kollarına hapsolmak her şeyden çok bir hakaret gibi görünüyordu.

Saçlarına tekrarlanan vuruşlar Kira'nın kıvrınma ateşini söndürdü. Hem kafası karışmış hem de şaşkına dönmüştü; çıplak bir uzaylının üzerinde oturduğuna ve seviştiğine inanamıyordu.

"Aferin küçük yaratık," diye övdü Vrox sakinleştiğinde. Sözleri Kira'nın cahil kulaklarına çarptı ama sesindeki yumuşaklık onun

yatıştırma niyeti.

Vrox olabildiğince temkinli bir şekilde ayağa kalktı ve çocuğu yanına çekti. Onu etrafında döndürdü ve omuzlarını sıktı.

"Kal."

Tutuşunu bıraktı ve bir adım geri çekildi.

"Şimdi bana adını ve babanın nerede olduğunu söyle."

Büyük, tuhaf kahverengi gözler ona bakıyor, ağzının söylemeyi reddettiği şeyi anlatıyordu. Çocuk dehşete düşmüş görünüyordu ama Vrox nedenini anlayamadı.

Yavruları rahatlatmak hakkında daha çok şey bilmek isterdi ama kar yağışı boyunca hiç yavru görmemişti. Çıkarabildiği tek sonuç, uzun ve geniş bedeninin kibirli bir şekilde egemenliğini ilan etme şeklinin çocuğun sinirini bozduğuydu.

Onu rahatlatmak isteyen Vrox dizlerinin üzerine çöktü. Başı artık çocuğunkiyle aynı hizadaydı ama kaslarının genişliği konusunda hiçbir şey yapılamazdı.

"Artık o kadar korkutucu değilim, değil mi? Bana babanın nerede olduğunu söyleyecek misin?"

Çocuk cevap vermedi. Sadece o kir rengi gözleriyle baktı ve derin derin nefes aldı. Göğsündeki yaralar aldığı her nefeste inip kalkıyordu. Vrox belirsizliği daha sonra kontrol etmek için bir not aldı, ama önce cevap alması gerekiyordu.

Birkaç saniye sonra, endişe verici bir teori şekillendi. Çocuk garip bir dokuyla kaplıydı ve tuhaf yüz hatlarına sahipti. Akli dengesi bozulmuş olabilir miydi?

Kira, uzaylının kalın kaşlarının tamamen insani bir ifade oluşturmak için çatılmasını izledi. Kelimenin tam anlamıyla kendi dünyasının dışında olan bir adamda bu kadar tanıdıklık görmek onu şaşırtmıştı. Uzaylı ama benzerdi, ilkel ama zekiydi.

Hayatta kalmak ve üremek - yaşamak ve sevişmek, Dünya'daki her varlığın içine yerleştirilmiş bir güdüydü. Bu erkek de aynı şekilde programlanmış gibi görünüyordu.

Vücudu aşılmaz bir kalkandı, ama bacaklarının arasından sarkan ip çok fazla nüfuz etmek içindi. Bunu fark etmemek mümkün değildi. Aleti de geri kalanı gibi kalın ve uzundu, türünün devamını sağlamak için gereken DNA ile yüklüydü.

Karın kaslarındaki keskin hatlar erkekliğinin imzalı bir garantisini veriyordu. Pantolon giyip sikini gözlerden saklasa bile, alfa statüsü açıkça belli olurdu.

Onu telaşlandırmamak için yavaşça, yüzünün tamamını yutabilecek bir elini kaldırdı ve göğsüne bastırdı.

"Vrox."

Konuştığında dişleri dudaklarından dışarı fırlıyordu. Yine de onun en vahşi yanı onlar değildi. Gözleriydi; güneşi taklit eden ve kadının nefesini buharlaştıran o ateş topları.

Adamın eli karnına doğru kaydığında, endişeyle bir adım geri çekildi.

Yabancı tekrar denedi. Göğsünü avuçladı ve "Vrox" diye tekrarladı.

Vrox mu? Adı bu muydu? Bu Tarzan'ın Jane ile tanıştığı sahnenin bir canlandırması mıydı?

Elini kaldırdı ve göğsüne bastırdı. "Kira." "Vrox," diye önce

kendisini sonra da onu işaret etti. "Kira."

Kalın aksanı kızın adını tamamen bozmuştu. Sesi gırtlaktan geliyordu ve figürünün sertliğine uyuyordu. Konuşması, bakışları ve jestleri onun bir dereceye kadar zeki olduğunu doğruluyordu. Ancak onu ikna eden, merhamet duyma yeteneğiydi. Ayrıntılı duygulara sahip olmasaydı saçlarını okşamazdı.

Başının arkasından bakarak çevrelerini gözlemledi. İnsan ya da uzaylı olması, IQ'sunun yüksek ya da düşük olması, onun bir erkek olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Erkeklerin onun hayatında yeri yoktu. Kimseye muhtaç olmadığı evine dönmesi gerekiyordu. Bu Tanrı'nın unuttuğu yeşil cehennemde NASA yoktu. O burada tecrübeli bir bilim insanı değil, herhangi bir canavarın yiyebileceği tecrübeli bir et parçasıydı.

Vrox boyunun tamamına kadar yükseldi ve elindeki meseleyi düşünmeye başladı. Çocuk -Kira- kesinlikle çok uzaklardan gelmişti. Daha da kötüsü, onun dilini konuşmuyordu, bu yüzden tam olarak nereli olduğunu bilmenin bir yolu yoktu.

Hayal kırıklığıyla homurdandı ve gökyüzüne bir kez daha baktı. *Kare* neyse ki görünürde yoktu. "Ne

şanssızlık."

Bir tıkırtı sesi çıkardı - halkı için rahatsızlık anlamına gelen ama Kira için hiçbir şey ifade etmeyen bir ses.

Sonra gözleri güneye kaydı ve kadının göğüslerine odaklandı. "Yaran," diye eliyle işaret etti. "Acıyor mu?"

Kira şaşkınlıkla kaşlarını çatdı, kıyafetlerini mi sorduğunu merak ediyordu.

"Anlamıyorum," diye cevap verdi.

Çantasını bulmak için yere baktı. Çeviri cihazı onun içindeydi. Bu gezegenin üzerinde herhangi bir uydu olduğundan şüphelendiği için, cihaz Dünya dilleri arşivine erişemeyecekti.

Neyse ki, yeni diller kaydetme özelliği hala çalışıyor.

Zaman alacaktı ama etraflarındaki her şeyi işaret etmesi ve onlara bir kelime ataması gerekecekti. Yeterince kelime bulduktan sonra, ona bu gezegenden nasıl defolup gideceğini bilip bilmediğini soracaktı.

"Göğsünüzdeki yara. Ondan sarkan şu toplar. Acıyorlar mı?" Kira kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapamadı.

"Bunlar," diye yaklaştı Vrox ve küreleri işaret etti.

Kira neredeyse kendini ondan uzaklaştıracaktı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona dehşetle baktı.

Elbette, göğüslerin ne olduğunu biliyordur. Buradaki kadınların göğüsleri var, değil mi?

Vrox yaklaşmaya devam etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Çocuğun uyumsuzluk konusunda güvensiz olduğu açıktı.

"Pekâlâ. Daha sonra tekrar deneyeceğiz. Gel, kardeşlerimin yanına dönelim." Elini uzattı ama Kira kabul etmedi.

Vrox bunun üzerinde fazla düşünmedi. Sadece döndü ve eve giden yolu göstermeye başladı.

5 : пять

ANKET- Bu hikayeyi nerede buldunuz? Aşağıdan birini seçin:

Sıcak liste

Bir tavsiyenin listesi Birinin

okuma listesi

Kurt adam hikayelerinden beri seni takip ediyorum.

Kira ne zaman bir adım atsa yapraklar ve sopalar şikayetle inliyordu. Uzun rehberinin böyle bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu. Adımları, canavar bedenine ihanet ediyor, yere sessizce yağıyordu.

Bebek mavisi çantasını aradı, meraklı bir hayvan içine girmeye çalışmadan önce onu bulması gerektiğini biliyordu.

Vrox hem çevrelerine hem de bir şeylerin büyüüne kapılmış gibi görünen çocuğa baktı. Başını herhangi bir kültürün tanıyabileceği bir şekilde sağa sola sallıyordu. Vrox onun ne aradığını sormak istedi ama bu konuşmanın sonuçsuz kalacağını biliyordu.

Yeryüzündeki ince bir sarsıntı dikkatini çocuktan uzaklaştırdı. Çıplak ayaklarının tabanı gezegenin mizacını iyi bildiğinden, bunun ne anlama geldiğini hemen anladı.

Titremeyi fark etmemiş olan çocuğa baktı. Yeşilin içinde kamufle olmuş düzinelerce tehlikeyi aramak yerine toprağa bakarak aptalca dikkatini dağıtmıştı.

Vrox onun dikkatini çekmek için pullu elini kaldırdı ve cılız omzuna koydu. Çocuğun gerilme şekli kaşlarını çatmasına neden oldu. Tepkisi çok gecikmişti. Eğer Vrox bir yırtıcı olsaydı, onu çoktan yemiş olurdu.

"Kira."

Kira kendini onun elinden kurtarmak için bir adım uzaklaştı.

Uzaylı bir çiviyle yeri işaret etti ve sonra batma hareketi yaptı. Keskin dişlerinin arasından ağır kelimeler döküldü ama kadın onları yakalayamadı.

Hayal kırıklığına uğrayan Vrox, Kira'nın bileğini kavradı ve onu yönlendirmeye başladı. Kira'nın bileği, Vrox'un elinin gövdesine kıyasla bir dal gibiydi. Bu tezattan nefret ediyordu. Vrox'un vücudu gücünün kanıtını taşıırken, onunki hiçbir şey sunmuyordu. Zekâsı kısa ve ince vücuduyla hiç de onurlandırılmamıştı.

Çantasını fark ettiğinde kaşları çatıldı ve sırtmaya başladı. Vrox'un elini çekiştirdi ve çantayı işaret etti. Adam yere bakmadan önce gözlerini kısarak ona doğru baktı.

Yürümeye devam etmesi birkaç saniye sürdü. O da hemen peşinden gitti ve sanki Dünya'ya açılan bir geçitmiş gibi çantasına baktı. Çıplak ayağı salyalı bir maddeye bastığında konsantrasyonu yapışkan bir duraksamayla karşılaştı. Tökezleyerek ilerledi ve ikinci ayağı da aynı tuzığa düşünce irkildi.

Kolları hem dengeyi hem de uzaylı cankurtaranını bulmak için çırpındı. Paniğe kapılan eli onun kolunun güvenliğiyle buluştu ve ona tutundu.

Vrox sakince, "Yerle savaşma," diye talimat verdi. "Eğer hareketsiz kalır ve ona güvenirsen, geçmene izin verecektir."

Her zamanki gibi, adamın neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu. "Bir şeyler yap!"

Umutsuzca, ayak bileklerini yutan çamurlu bataklıktan çıkmasına yardım edecek bir sarmaşık aradı. Vrox onun yanında hareketsiz kaldı, görünüşe göre intihara meyilliydi.

Vrox hayal kırıklığıyla ofladı. Kira her vardiyasında durumu daha da kötüleştiriyordu. Sinir bozucu gence uzandı ve onu yerden kopardı.

Kira'nın çığlığı havayı deldi. Hiçbir yere varamayacağını bilse de onunla mücadele etti. Kucaklamasının ondan alamadığı tek Şey yaşama isteğiydi.

Vrox onu göğsüne bastırdı ve azarlayan bir bakışla öfkesini durdurdu. "*Silah*," diye homurdandı.

Silah mı? Kira bu kelimeyi daha önce duymuştu. Vrox'un tanıştıklarında bağırdığı sestiy. Bağlamı göz önünde bulundurduğunda, kelimenin *dur* ya da *hayır* anlamına gelmesi gerektiğini düşündü.

Kıvrınmasını durdurdu. "Dinle," diye yalvardı. "Beni buradan atabilir misin? İkimizin de ölmesine gerek yok, değil mi?"

Vrox onu görmezden gelerek göğsüne yaslanmış olan gğslerinin st kısmını incelemeyi tercih etti. "Yarana bastırdığım için özür dilerim ama çırpınışlarını durdurmazsam dibe batacaktın. Zemin yakında tekrar sertleşecek, bu yüzden o zamana kadar hareketsiz durmak en iyisi."

Kira her zamanki gibi hiçbir Şey anlamadı. Sinirle bataklığa baktı. Baldırlarına eyrek kalmıştı ve durmaya niyetli görünmüyordu.

"Vrox," diye sinirli bir Şekilde güldü. "Bizler yetiŐkiniz. Bunu medeni bir Şekilde konuşalım. Mağara adamı değiliz ya..." diye ksrd. "Um... Sadece bizi buradan çıkar, tamam mı? Sonra da kamp ateşi falan yakıp gleriz. Sana söylemeliyim, ateş yakmakta çok iyiyimdir. Üniversitedeyken fen laboratuvarını üç farklı olayda ateşe vermiŐtim."

Bu bölüm kısa çünkü düzenlendi

BU ÖYKÜ NEM SAHNELERİ İLE YENİDEN YAZILMIŞTIR. NEM SÜRÜMÜ WEB SITEMDE ÜCRETSİZDİR: www.lutionary.com

6 : ses

Batışları devam etti ve Kira'nın sinirlerini de beraberinde aşağı çekti, bu yüzden işe yaramaz gevezeliklerine devam etti.

"Sizin türünüzü bilmem ama insanlar bataklık altında nefes alacak şekilde evrimleşmedi. Hâlâ diğer hayvanların sütünü içiyor ve hava soğuduğunda leşlerini giyiyoruz. Beni biraz rahat bırakır mısın?"

Tam ağlamaya başlayacakken Vrox hareket etti. Ayaklarına baktı ve zeminin yine sert olduğunu gördü, sanki saniyeler önce onları cehenneme batırmaya çalışmamıştı.

Adam onu yere bıraktığında, çıplak bedeniyle kendi arasına birkaç adım koydu. Mesafe pek bir işe yaramadı. Adamın kokusunun hamlığı teninde ve sikinin kalçasına değen girintisinde kaldı.

Vrox her zamanki gibi varlığının kadında yarattığı telaşı fark etmedi. Kadının ulaşmak için yanıp tutuştuğu çantaya doğru yürüdü, başparmağı ile işaret parmağı arasına aldı ve sallamaya başladı.

"Hayır!" diyerek çantayı adamın iri elinden kaptı.

Yüzü çatık kaşlarla kaplandığında, endişe onu baştan çıkardı. Kolları onu uçan yırtıcılardan ve bataklıktan kurtardığı kadar kolaylıkla incitebilirdi de. Onu kızdırmak ya da aşağılamak en az ilgilendiği şeydi.

Dizlerinin üzerine çöktükten sonra çantasına göz atmaya başladı. İçindeki her şey hâlâ sağlamdı ama telefonu tek bir çubuk bile çekmiyordu.

Vrox bariz bir şaşkınlıkla onun eline baktı, avucundaki cihazı tanıyamadı.

Cep telefonunu bir kenara bıraktı ve dikkatini çevirmenine verdi. Sevgi dolu parmaklarıyla küçük cihazın yüzeyini okşadı. Bu onun bebeğiydi - gururunun tezahürüydü.

Gücü açtı ve sonra fısıldadı, "*Silah* kelimesini *hayır* olarak kaydet."

Çevirmen "kelime kurtarıldı" diye cevap verince Kira gülümsedi ve Vrox paniğe kapıldı. Onu cihazdan ayırmaya hazır bir şekilde omzunu kavradı. Buna karşılık Kira ayağa fırladı ve cihazı kavradı.

"*Silah!*" diye bağırdı.

Vrox kaşlarını tekrar çattı ve bir an için etrafta yırtıcı hayvan olup olmadığını kontrol etti. Ardından çelişkili bir şekilde çevirmene odaklandı. Cihaz onu rahatsız ediyordu. Yabancı, uzaylı, doğal olmayan bir şeydi.

"Bu iletişim kurmamıza yardımcı olacak," diye açıkladı Kira, onun tek kelime bile anlamadığını çok iyi bildiği halde.

Adrenalini yatıştırmak için derin bir nefes alarak kendini işaret etti.

"Kira."

Sonra onu işaret etti, "Vrox."

Eline bir sopa aldı ve beklentiyle ona baktı. Sarı gözleri kızın gözlerinden sopaya doğru defalarca gidip geldi.

"Hadi Tarzan, bunu yapabilirsin," diye cesaretlendirdi.

"*Nusu*," diye cevap verdi.

"*Nu... su*," diye denedi.

"Kira, Vrox, *nusu*?"

Adam başıyla güçlü bir selam verdi ve kız heyecandan neredeyse patlayacaktı.

"*Nusu* kelimesini *çubuk* olarak kaydet." Komutu verir vermez, sesi Vrox'u ikinci kez korkutmasın diye çevirmenin sesini kısıtı.

Bu işlemi birkaç dakika boyunca tekrarladılar. Bir ağacı, bir çiçeği, ayaklarını, ellerini, saçlarını işaret etti ve Vrox hepsini tercüme etti.

Kelimelerinin çoğunu söylerken kaşlarını çatdı. Aksanının onun dilini bozduğundan emindi ama deniyordu.

Tam başka bir şeye işaret edecekti ki, en sağdan bir hışırtı geldi. Hemen doğruldu ve bir sonraki korkunç yaratığın ortaya çıkıp onlara dehşet saçmasını bekledi.

Vrox o kadar endişeli değildi. Çalıların arasındaki hayvanın parlak renklerini fark etti. Öğle yemeği gelmişti.

Kira'yı geride bırakarak ayağa kalktı ve sonra kayan yapraklara doğru yürüdü. Zavallı hayvan ne olduğunu anlayamadan boynunu kırdı. Elinde hayvandan kopardığı kanlı bir bacakla döndüğünde, Kira'nın yanakları kusmukla şişti.

Yanına gidip bir bacağı uzattı ama bu nazik jesti kusmukla karşılandı. Kızın tepkisi -onunla ilgili her şey gibi- kafasını karıştırmıştı. Çocukların et görünce kusması normal miydi? O ve kardeşleri on yaşından beri çiğ eti gayet iyi sindirebiliyordu. Bu çocuk neden farklıydı?

Kira'yı meyvelerle mi yoksa pişmiş etle mi beslemenin en iyisi olduğunu düşünürken, çocukların yüksek bakım gerektirdiği sonucuna varmadan edemedi.

Gözlerini mesafesini koruyan Kira'dan ayırmadan yemeğini yedi. Karnını doyurduktan sonra bir omzunu avuçlayarak dikkatini çekti. Kira kafasını kaldırdı ve sakalında bir damla kan görünce üzüldü.

Vrox başını sallayarak onun ayağa kalkmasını istediğini işaret etti. Çantasının fermuarını kapattı ve emredilene yaptı. Etobur uzaylı ona ağaçların arasında rehberlik etmeye başladı. Kulakları suyun kahkahasını tanıyana kadar birçok dönemeçten geçti.

Vrox göle daldı ve büyük bir şaşkınlıkla tıpkı bir insan gibi suyun içinde yüzmeye başladı. Suyun güvenli olduğunu görünce eline biraz su aldı ve ağzındaki kusmuk tadını yıkadı.

Serin bir elini alnına koydu, açlıktan bayılmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Uzaktaki birkaç çalıda mango benzeri meyveler asılıydı ama Vrox'a sormadan onları yiyecek olarak ilan etmemesi gerektiğini biliyordu. Mutasyona uğramış gezegen onu öldürmek için her fırsatta atlıyor gibi göründüğünden, muhtemelen yenilebilir değillerdi.

Bir tanesini kopardı, rengine baktı ve sonra uzaylı rehberine göz attı. "Hey Vrox, bunu yersem ölür müyüm?"

"Silah!"

Vücudu beton gibi sertleşmeden ve dengesini kaybetmeden önce duyduğu son kelime buydu. Sertçe düştü, başını çarptı ama bilincini korumayı başardı. Vücudu üzerindeki tüm kontrolünü kaybetmesine rağmen, duyguları hâlâ hareket kabiliyetine sahipti. Korku ve kafa karışıklığı hızla ilerliyor, Vrox'un yüzü görüş alanına girdiğinde hızlanıyordu.

Vrox hayal kırıklığıyla iç çekti. Bu çocuk hangi bitkilerin hareketsizliğe neden olduğunu nasıl bilemezdi? Bu çocukluktan kalma bir dersti, ormanda oynamanın ne kadar tehlikeli olabileceğini öğreten bir geçiş töreniydi.

"Her şey yolunda," diye güvence verdi suçlu meyveyi uzaklaştırırken. "Sadece birkaç dakikalığına donmuş olacaksın."

Hareketsiz duran Kira'yı sudan çıkardı ve ıslak kıyafetlerine ilgiyle baktı. Cildinin zayıf olduğu kanıtlandığından beri onu ıslak kumaşta tutmanın güvenli olup olmayacağından emin değildi.

Tetikleyici uyarı: Bu bölümde Vrox daha önce hiç kadın görmediği için keşfe çıkıyor. Ancak, rıza dışı cinsel aktivite gerçekleşmez veya yüceltilmez.

Onu ıslak kısıtlamalarından kurtarmayı seçerek, kıyafetlerini koparmaya başladı. Bu sırada Kira zihinsel olarak var gücüyle çığlık atıyordu. Davetsiz hava, eteğinin ortaya çıkardığı her santimde uyluklarına doğru süründü. Bacaklarını tekmelemeye çalıştı ama bacakları beyni için ölüydü.

Vrox çocuğun bacaklarına odaklandı, daha küçük bir kumaş parçası bulduğunda belirsizlikle durakladı. Ona uzandı, aşağı çekti ve garip bir şey ortaya çıktı. Kira'nın uylukları arasında normal bir erkek anatomisi yoktu, pembe ve soluk etin kırılğan bir kombinasyonu vardı.

Bu manzara onu öfkелendirdi.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu.

Birisi Kira'nın penisini mi kesmiş? Ne tür bir canavar genç bir çocuğı sakatlayabilir ki?

Suçluyu bulacağına ve onu *squarlara* yem edeceğine yemin etti.

7 :سبعة

Tetikleyici uyarı: Bu bölümde Vrox daha önce hiç kadın görmediği için keşfe çıkıyor. Ancak, rıza dışı cinsel aktivite gerçekleşmez veya yüceltilmez.

Öfke ikisinin de içinden geçti.

Kira, Vrox'un bakışlarının ihlali karşısında çileden çıkmıştı. Elleri kalçalarına ağır geliyordu ve gözleri ona ait olanı alıyordu.

Bu ne cüret! Öfkeden kudurmak istedi.

Onun en kutsal parçasını açmaya hakkı yoktu. Farklı bir kültürden, hatta türden olabilirdi ama onun kıyafetlerinin ve ürkekliğinin bir nedeni olduğunu anlaması gerekiyordu.

Görünüşe göre erkekler tüm evrenlerde pislik.

"Sana kim zarar verdi?" Vrox zorladı. Kira'nın cevap veremeyeceğini biliyordu ama yine de sorma ihtiyacı hissetti. Kırmızı görüyordu. Hayır, kırmızı değil, çocuğun kasıklarında acınası bir pembe kayma.

"Bunu sana kim yaptıysa ezip geçeceğim," diye yemin etti.

Bir çocuğu nasıl parçalayabildiler? Türlerinin son masumiyetine nasıl zarar verebilirler?

Endişeyle Kira'nın dizini kavradı ve kalçasına ulaşmak için yukarı kaldırdı. Yüzünü yaklaştırarak, bir yara olduğundan emin olduğu şeyi daha iyi görmeye çalıştı. Aşağıda bir yarık buldu ama penis ya da kıl izi yoktu.

Öfkesini hırıldayarak çıkardı ve dikkatini Kira'nın göğsünü kaplayan dokuya verdi.

Dehşet içinde gömleğini çekiştirmeye başladı. Tecavüz tehdidi üzerinde pusuya yatmış, öfkenin sıcaklığını engellemiş ve onu endişenin soğukluğuyla baş başa bırakmıştı.

Adamın devasa elleri altında savunmasızdı, incelenmeye müsait bir bedene indirgenmişti. Çılgılığı ondan çalınmıştı ve mücadelesi de öyle. Yapabileceği tek şey orada yatmak, adamın ellerinin sıcaklığını hissetmek ve acımasızlığının soğukluğunu beklemektir.

Üst kısmından aşağıya doğru bir çizgi kesildi ve çiçekli sütyenini görebilmek için eğildi.

Kumaşın tene dönüştüğü çizgiye ulaşmadan önce nazik parmak uçlarıyla fincanlara dokundu.

Siktir!

Bir fincanı aşağı çekti, ardından diğerini. Duygularının vahşiliği meme uçlarından anlaşılıyordu. Göğüs kafesindeki çılgılığı bastıracak şekilde sivrilmişlerdi.

Onun öfkeli yüz ifadesini izledi, ilgiye dönüşmesini, etine duyduğu açlıkla dudaklarını yalamasını bekledi.

O yapmadı.

Dev, sütyenini yavaşça yerine oturttu ama gömleğini omuzlarından kaydırды. Eteğini de tekrar giydirmedir.

Sırt üstü yatacak şekilde yeniden düzenlenmişti ve Vrox hemen yanına oturdu. Kadını rahatlatmak için Vrox'un elleri kadının vücuduna olan ilgisini kaybetmiş gibiydi. Artık kıyafetlerini çekiştirmiyordu.

Bedeni uykuda kalırken durumu analiz etti. Vrox'un kafası neden karışmış gibiydi? Neden bacağına kaldırmış ve vajinasına bir bulmacaymış gibi bakıyordu?

Onun türünde kadın yok muydu? Belki de kadınlar farklı ekipmanlarla geliyorlardır?

Cevap ne olursa olsun, Vrox'un jinekologculuk oynamayı bıraktığına sevinmişti.

Parmaklarını oynatma yeteneğini yeniden kazanması birkaç dakika sürdü. Vücudu yerçekimi tarafından ezilmiş gibi hissediyordu, bu yüzden çok daha sonrasına kadar oturması söz konusu değildi.

Vrox onun çırpınışlarını fark ettiğinde oturmasına yardım etmekte gecikmedi. Elleri omuzlarına düştü ve ağırlığını aldı. Onun kendisini kucağına doğru yönlendirdiğini fark ettiğinde, göğsünü avuçladı ve pozisyonuyla savaştı.

Her zamanki gibi bunun üzerinde fazla düşünmedi. Adam aralarındaki cinsiyet farkının ve bir kadının bir erkeğin kucağına oturmasının ardındaki anlamın tamamen farkında değildi. Ona göre kadın korunmaya ihtiyacı olan küçük bir kardeşti, karşı cinsten bir yetişkin değil.

Adamın sarkık sikine bir bakış atarken nefes nefese kaldı. Tahrik olmaktan çok uzaktı, bu da birkaç anlama geliyordu: ya onun türünün aletlerini sertleştirme yeteneği yoktu, ya onu çekici bulmuyordu ya da adamın seksin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ne kadar ironik," diye soluk soluğa söylenirken başının içindeki dönmeyi dizginlemeye çalışıyordu. "Muhtemelen benim küçük masum bir güvercin olduğumu düşünüyorsun, ama burada masum olan sensin."

Vrox'un kalın sesi bir şeyler mırıldandı ama aralarındaki dil engeli bunu engelledi.

Adam ayağa kalktı ve o da bu fırsattan yararlanarak eteğine uzandı. Islak ve kirliydi ama Vrox'un incelemesindense altında olmayı tercih ederdi.

Ayağa kalktı ve bir bacağına eteğin içine doğru kaldırmaya çalıştı. Kafasının içindeki savaş bu hareketi reddetti ve kıcı tekrar yere düştü.

Vrox kızın yanına gidip onu kucağına oturtmadan önce bir şeyler bağırdı. Kafasının içindeki kavga ona da karşı koyacak alan bırakmamıştı. Bu sefer onun kalçalarına oturmaktan başka çaresi yoktu.

Kollarından biri sırtına dolanmış, diğeri ise burnunun altında tuhaf kokulu bir meyve tutuyordu. Limon gibi kokuyordu ve tadının pek de hoş olduğunu sanmıyordu. Reddetmek istedi ama başka ne seçeneği vardı ki? Açlıktan ölüyordu ve bacakları onu reddetmişti, bu yüzden ayağa kalkıp kendi yemeğini bulamazdı.

Midesindeki boşluğa ve gezegenin sıcağına karşı çaresizdi. Kukuletalı gözleri uzaylının keskin yüz hatlarına bakarken, her zaman nefret ettiği şeye dönüştüğünü fark etti - başı dertte bir genç kız.

Kendi kurtarıcısı olmak için gücünü yeniden kazanmaya kararlı bir şekilde dudaklarını açtı ve Vrox'un onu beslemesine izin verdi.

Sadece bu seferlik. Sadece bu seferlik bir erkeğin yardımını kabul edeceğim.

Meyveyi ısırdı ve sulu bir tatlılıkla karşılaştı. Çiğneme zahmetine girmeden yutkundu ve sonra tekrar ısırdı.

"Yavaş ye," diye uyardı Vrox, Kira'nın ağzından saçlarını çekerken. "Aferin oğlum."

Kira birkaç lokma daha yedi. Sonunda, yorgunluğu görmezden gelinemeyecek kadar güçlü hale geldi. Karşı koymasına rağmen vücudu savaşı kazandı ve onu bir geçide fırlattı.

Bilinçsizlik onu diğer tarafta karşıladı.

8 : Octo

Oy Ver | Yorum Yap!

Dönüşünü bir iniltiyle duyurdu.

Ağzı kuruydu - sanki Sahra ile doldurulmuş gibiydi, ama en azından midesi artık kendini boğmaya çalışıyormuş gibi hissetmiyordu.

Gözleri gökyüzüne takıldı. Gökyüzünün mavisi o kadar güzeldi ki neredeyse gezegenin geri kalanını onu öldürmeye çalıştıkları için affedecekti.

Yeni bulduğu güçle doğrulmayı başardı. Geniş omuzlar ve bronzlaşmış kalçalar onu karşıladı. Gözlerini Vrox'un sırtından ayırdığında, bir tutam saç omzunun üzerinden savrulup göğüslerinin arasına düştü. Gözlerini kırptırdı. Son baktığında saçları serbestti. Vrox mu örmüştü?

Deseni okşadı, mükemmel Fransız örgüsünün tanıdıklığı karşısında dehşete kapıldı.

Hafızası canlandı ve çok daha küçükken babasının saçlarını tarayışını hatırladı. Her pazar yaptıkları taze elma suyunun tadı dilinin ucuna oturdu, o kadar yoğundu ki yutkunmak istedi.

"Kira."

Anısı onu tıpkı babası gibi terk etti.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve dizlerini kapadı. Vrox'a dikkatli bir bakış fırlattı. Adam bugün için çok fazla alana dalmıştı - önce eteği ve şimdi de yasak anılar.

Yanında dizlerinin üzerine çöktü ve o kocaman eliyle başını iki kez okşadı. Bu jest onun hoşuna gitmeyecek kadar sevecendi. Vrox ondan nefret etmeyi imkânsız hale getirmişti. Onu şimdi üç kez kurtarmıştı ve

Hatta istemeden amını gösterdiği için onu suçladı. Bir çocuk gibiydi, kişisel alanın ne anlama geldiğinden habersizdi.

"*Cal*," dedi, arkasına uzanıp ona limon kokulu meyvelerden bir tane daha gösterdi. Kadın meyveyi kabul etti, parmakları yanlışıyla adamın pullu elinin üzerinden geçti. Sanki kendisini hareketsiz kılan mango oymuş gibi anında irkilerek uzaklaştı.

"Her şey için teşekkür ederim. Sanırım size borçluyum, bu yüzden eve dönmenin bir yolunu bulana kadar bir nevi asistanınız olarak hareket edeceğim."

Anlamamıştı ve bu onun için sorun değildi. Sadece görevini ortaya koyması gerekiyordu. Kendi kendine, onsuz kesin bir ölümle karşı karşıya kalacağı için değil, ona borcunu ödemek için onun yanında olduğunu söylemesi, kendisini daha az başarısız hissetmesini sağlıyordu.

Vrox ayağa kalkıp kıyıya doğru yürüdü ve *Cal*'ın ne anlama geldiğini merak etmesi için onu geride bıraktı. *Yemek* anlamına mı geliyordu, yoksa meyvenin adı mıydı?

Adam onun yanına doğru yürümeye başladığında, kadın ona doğru baktı ve aletiyle göz göze geldi. Alçakgönüllülük yüzünü ağırlaştırdı.

"Bir yaprakla ya da başka bir şeyle örtünsen ölür müsün?" diye mırıldandı.

Vrox onun yanına oturdu. Hiç uyarmadan saç örgüsünü yakaladı ve omzunun üzerinden attı. Boşluğa duyduğu özlem devreye girdi ve ondan uzaklaştı.

Vrox kaçmayı reddetti. Bir eliyle kızın omzunu kolayca kavradı ve boştaki elini kızın göğüslerine bastırdı. Öfkesi yeniden alevlendi ve intikam hırsıyla geri döndü. İki kez düşünmeden, içgüdüsel olarak savurdu.

İnsanın derisi uzaylınıninkiyle buluştuğunda tiz bir alkış koptu. Kira korkuyla irkildi. "Özür dilerim."

Adamın yüzünün öfkeye bürünmesini ve kollarının kontrolden çıkmasını bekledi. Kaşlarının arasında bir kırılganlık gürledi ve kaşlarını çatı.

Zayıf tokadı canını acıtmamış olsa da, arkasındaki niyeti anlamıştı.

Vrox'un keskin, bronzlaşmış, sakallı yüzü ona doğru eğildi. Ağzını açtı ve o tehlikeli dişlerinin bir kısmını ortaya çıkardı. Kadının çok iyi bildiği tek bir kelime dudaklarından döküldü: "*Silah*."

Sesli bir şekilde yutkundu. "Özür dilerim."

Özründe ciddiydi. Düşünmeden sallamıştı. Kendini savunmak gerekirse, elle taciz edilme konusunda pek tecrübesi yoktu.

Vrox görevine devam etti. Göğüslerine endişe verici yeşil bir macun sürdü. Parmaklarını sutyeninin altından geçirmeye çalıştığında, kadın kendini geri çekti ve usulca başını salladı.

"*Silah*," diye karşılık verdi.

Deniz tuzu kokulu macun teninde mentol gibi taze bir his uyandırıyordu. Amacının ne olduğunu bilmiyordu ama adamın bu şeyi meme uçlarına yapıştırmasına izin vermeyecekti.

Vrox sinirli bir şekilde dişleriyle tıkırtı sesi çıkardı.

"Yaranın iyileşmesine yardımcı olacak. İsyanını durdur. Gün ışığının çoğu çoktan yandı. Karanlık gökyüzünü kaplamadan önce kardeşlerime ulaşmalıyız."

Kira ona göz kırptı ve adam tekrar dalmadan önce hayal kırıklığıyla homurdandı. Eli bacaklarının arasına düştü ve Vrox'un bir zamanlar bir penis olduğuna hâlâ ikna olduğu cinsel organına macunun bir kısmını sürdü.

"Hayır dedim!" Kira tamamen kadınsı bir ciyaklamayla bağırdı. Adamın bileğini kavradı ve davetsiz parmaklarını klitorisinden uzaklaştırdı. Daha sonra kollarını savunmacı bir şekilde bacaklarının etrafına sardı, kültürel bariyerlerinden dolayı hayal kırıklığına uğradı.

Bu gezegen onun kendine olan güveninin çoğunu alıp götürmüştü. Mahremiyetini de alıp götürmesine izin veremezdi.

"Anneler," diye küfretti Vrox savunmacı çocuğa bakarken. "Yaralarınızı inceleyerek canınızı yakıyorsam özür dilerim ama bu ilaç iyileşmenize yardımcı olacak. Yaranız açık olduğu için bacaklarınızın arasında bir yarık var. Bununla ilgilenmelisin."

Kira başını şiddetle salladı ve saç örgüsü uçtu. "*Silah*. N'den O'ya."

Vazgeçen Vrox ayağa kalktı ve kadının düşürdüğü meyveye doğru yürüdü. Onu aldı ve sonra uzattı.

"*Cal!*" diye bağırdı, sarı gözleri onaylamaz bir ifadeyle kısılmıştı. Bu kelimeyi talepkâr bir şekilde havlayarak söylemesi, bunun *yemek* anlamına geldiğini anlamasını sağladı.

O da kabul etti. Elindeyken, Vrox tepinerek kıyıya geri döndü.

Kira dudağını ısırды, bir duygu patlamasıyla parçalandı. Suçluluk duygusu en güçlü olanıydı. Vrox'a gereksiz yere zor anlar yaşatıyormuş gibi hissediyordu, oysa onun tek istediği yardım etmektir.

Sol tarafına baktı ve hâlâ ıslak olan eteğini buldu. Vrox'a son bir kez baktıktan sonra onu aldı ve üzerine geçirdi.

Çantası da hâlâ yanındaydı. Meyveyi yemeden önce çantayı karıştırdı ve *Cal* kelimesini kaydetti. Çantasındaki bir kesenin fermuarını açtıktan sonra bir paket skittles buldu. Aklına gelen bir fikirle onu aldı ve kıyıya doğru yürümeye başladı.

Vrox yeşil yapraklarını ve buğdaya benzeyen tellerini karıştırıyor, yanına oturduğunda bile onu görmezden geliyordu. Ayakları suyun içindeyken şeker paketini açtı.

"Vrox?"

Vrox çocuğa döndü ve ona bir avuç dolusu renkli küçük taş buldu. Barışçıl teklifi anlayınca Kira'nın narin kıvrımlı çenesini kavradı. "Hayır, teşekkür ederim. Çakıl taşı istemiyorum. Sana kızgın değilim ama bu öfke nöbetlerini aşman gerek. Yakında bir erkek olacaksın."

Başparmağını kızın yanağında gezdirerek yumuşaklığının tadını çıkardı.
"Biraz su hayvanı yemelisin. Belki ekşi tatları yüzünde biraz tüy bırakır."

Kira uzaylının neden bahsettiğini bilmiyordu ama en azından artık kızgın görünmüyordu.

Bu onun için yeterliydi.

9 : acht

Vrox işine devam etti. Yaprakları kendi içlerine katladı ve sonra etraflarına bir ip doladı. Kira şekerleri ağzına attı ve onun yaprakları parmaklarının arasından geçirmesini izledi. Yapraklar kırılındı, Vrox'un parmakları ise yumuşak olmaktan çok uzaktı. Vrox'un yaralı, pençeli, vahşi ellerinin kadifemsi yeşili yırtmasını bekliyordu ama kutup ikilisi gayet iyi iş birliği yapınca bu beklentisi boşa çıktı.

İzin istemeden uzandı ve bir yaprak yakaladı. Vrox sanki onu yemeye çalışmak gibi aptalca bir şey yapmasını bekliyormuş gibi ona baktı.

Katlanmış yapraklardan birine baktı ve tasarımı taklit etti. Etrafta kendi ağırlığını hissettirmeye başlamak istiyordu. Avlanamıyor, ölümcül bitkileri tanımlayamıyor ya da hayvanlarla savaşamıyordu ama bu onu öğrenmeye çalışmaktan alıkoymayacaktı.

Bir tutam aldı ve katlanmış yaprağın etrafına sardı. Güzelce bir araya geldi ve gururla Vrox'a uzattı. Yetişkin hayatı boyunca bir yaprağı katladığı için övgü alacağını hiç düşünmemişti.

Vrox'un yanakları, kızın sadece uzaylı gülümsemesi olarak tanımlayabileceği bir gülümsemeyi ortaya çıkarmak için yana kaydı. Jilet gibi keskin köpek dişleri ortaya çıkmış, onu nezaketin ortasında bile ölümcül gösteriyordu. Eli kardeşçe bir tavırla kızın saçlarını okşadı. Onun yumuşak kum saati figüründe, dolgun kalçalarında, göğüslerinde ve kısa boyunda bir çocuk gördüğüne neredeyse ikna olmuştu. Kafa karışıklığı onu karanlıkta bırakıyordu ama o cehaletin karanlığını şehvetin alevine tercih ediyordu.

Vrox onun sarılmış yaprağını aldı ve diğerlerinin üzerine yığdı. Sonra ayağa kalktı ve kıyıdan uzaklaşmaya başladı.

Kumlu kalçalarını fark ettiğinde içinden keskin bir kıkırdama çıktı. Uzaylı bu çırpıntılı sese şaşırarak durdu ve yüzünü ona döndü.

İki eliyle ağzını kapattı ve suçlulukla ona baktı.

Vrox birkaç yaprak daha topladıktan sonra gömleğini aldı ve üzerine geçirmeden önce olabildiğince tozunu aldı. Islak kıyafetleri üzerinde tutmak akıllıca değildi ama tenini gezegene maruz bırakma riskini de almak istemiyordu.

Vahşi doğaya doğru yürüdüler ve Kira onun kelime dağarcığını öğrenmeye çalışmaya devam etti. Vücut parçalarının çoğunu, birkaç rengi ve su ve bitkiler gibi çevresel unsurları öğrenmişti.

"Kira kahverengi saçlı," dedi ona mağara adamı dilinde.

"Ben" kelimesini bulmaya çalışıyordu. Bir tane olup olmadığını ya da her zaman üçüncü şahıs olarak mı konuştuklarını bilmiyordu ama bunu öğrenmesi önemliydi.

Vrox başını salladı ve onun bileğini kavradı. Elini karnına götürdü ve hafifçe bastırdı. "*Et dun lay*," diye talimat verdi.

Kira kahverengi ve saç kelimelerini tanıdı ama ilkinin tanımadı. "*Et dun lay*," diye tekrarladı ve Vrox'un başını sallamasını kazandı.

Bu o muydu? Ben kelimesini bulmuş muydu?

Memnuniyetle gülümsedi ve sonra yeni bir cümle kurmaya çalıştı.

"Ben küçük. Vrox büyük," dedi mağara adamı

dilinde. Vrox başıyla onayladı. "Ben büyük. Kira

küçük."

Heyecanla alkışladı. Bir uzaylıyla kısa cümleler kuruyor, iki türü birbirine bağlıyordu.

"Cherry burada olsaydı, o-"

Üzüntü mutluluğunu bozdu. Cherry burada değildi. Kira yalnızdı ve bu durumun heyecanlanacak bir durum olmadığını hatırlaması iyi olacaktı. Çıplak ayakları titriyor olmalıydı çünkü altlarındaki gezegen ona hoş karşılanmadığını açıkça göstermişti. Bu sadece bir meseleydi.

Bağıışıklık sistemi şiddetli bir hastalığa yakalanmadan ya da vücudu vahşı bir hayvan tarafından parçalanmadan önce.

Amacı eve dönmekti, Vrox'la dost olmak değil. "Kira *fen*."

Vrox bir elini yüzüne doğru kaldırdı. Kadın irkilmedi ve Vrox'un parmak uçlarının kaşlarının çizgilerinde gezinmesine izin verdi.

"Kira *fen*," diye tekrarladı adam dudaklarının üzerinde

gezinirken. *Fen*'in ne anlama geldiğini anlamamıştı.

"Vrox *fen*?" diye karşılık verdi ve bir soru sorduğunu anlaması için cümleinin sonuna bir uçurum ekledi.

"*Silah*," diye yanıtladı Vrox. "*Et gan fen*."

Cümleyi parçalara ayırdı. *Et*, ben demekti ve *gan da gun*'a yakındı. Did *gan*
Yani değil mi?

Vrox onun gözlerinin şaşkınlıkla titrediğini gördü. Sorularının üstesinden gelmek için yüzünü öfkeyle doldurdu.

"*RRonnax*," diye açıkladı yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirip ona bir kelime atamadan önce. Ona şaşkınlık, şaşkınlık, üzüntü ve *fen* adını verdiği endişeyi gösterdi.

Hayranlıkla izledi, Vrox'un kendisine ne kadar benzediğini görünce alçakgönüllölük gösterdi. Türleri arasında hiçbir dil engelinin engelleyemeyeceği yadsınamaz bir kardeşlik vardı.

"Kira *fen*," diye tekrarladı.

Kelimeyi tanıdı. *Fen* endişeli anlamına

geliyordu. "*Et fen*," diye onayladı.

"Endişelenecek bir şey yok. Seni ben koruyacağım. Kardeşlerime ulaştığımızda, seni babana nasıl götüreceğimize karar vereceğiz."

Anlamayarak başını salladı. Vrox sadece arkasını döndü ve yolculuğuna devam etti. Onun peşinden gitti, yerde ayağına zarar verebilecek herhangi bir tehlike aradı.

On dakika kadar devam ettiler. Her adımda Dünya'da geride bıraktıklarını düşünüyordu.

Cherry, internet, kahve, işim, annem?

Annesini bir daha asla göremeyeceği düşüncesi pek de umutsuzluk yaratmıyordu. Yıllar süren küslükten sonra annesi bir arkadaştan çok bir tanıdık haline gelmişti.

Bu durumun tek trajedisi annesini özlemeyecek olmasıydı.

Korkunç bir ses kulaklarını işgal ettiğinde çarpık duygularını düşünüyordu. Bu bir hayvanın kükremesi ya da bir yılanın tıktısı değil, erkek seslerinin tınısıydı.

O kadar gergin bir şekilde dondu ki, başka bir hareketsizleştirici meyveye dokunduğunu düşünebilirdiniz. Geciktiğini hisseden Vrox cevap aramak için döndü.

"Vrox," diye inledi belli belirsiz, adamların onu duyacağından korkuyordu. "Silah."

O adamlar tarafından görülemezdi. Vrox onun cinsiyetini bilmiyordu ama diğerlerinin de bilip bilmediğini bilmiyordu. Ya onun bariz dişiliğini fark ederlerse? Ya aletlerini bir insana sokmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye çalışırlarsa?

Vrox güçlüydü ama sadece tek bir adamdı. Onu hepsinden koruyamazdı.

"Kira," dedi Vrox yavaşça, dudaklarındaki boşluğu, kaşlarındaki kıvrımı ve nefes alışındaki aksanı anlayarak.

Başka bir şey daha söyledi ama aralarındaki dil engeli ve kadının dehşeti karşısında savaşı kaybetti.

"*Silah*," diye tekrarladı, omzunun üzerinden diğer adamlara doğru bir bakış fırlatarak. "Lütfen beni oraya götürme."

Vrox arkasını işaret ederek saçma sapan bir şeyler daha söyledi.

"*Silah!*" diye bastırdı, korkusunun sıvılaştığını ve gözlerinde biriktiğini hissediyordu. "Gidemem. Bu çok tehlikeli."

İçinden bir hıçkırık yükseldi ve kendini toparlamak için faydasız bir çabayla ağzını kapattı. Yıllardır ağlamamıştı. Bunun için hiçbir neden yoktu - hayatı mükemmeldi. Ama şimdi, hayatta kalmak için koşuşturan bir böcekten başka bir şey değildi.

Gözleri tuzlu bir hayal kırıklığıyla kanamaya başladığında, Vrox birkaç adım öne çıktı. Uzaylı eğildi ve koruyucu kucağıyla onun bedenini sardı. Anında ona sarıldı, bu gezegene indiğinden beri başına gelen tek iyi şeyi bırakmayı reddediyordu.

Bacakları onun etrafına dolandı, göğüsleri göğsüne yaslandı ve kolları onu boğmaya çalıştı.

Tatlı bir şaşkınlıkla Vrox seslerden uzaklaşmaya başladı. Attığı her adımda rahatlama duygusu daha da artıyordu.

Savaşçıya olan bağıını gevşetmedi. Eğer o adamlar onları bulursa, onu vücudundan ayırmak zorunda kalacaklardı.

10 : diez

Vrox yorgun bir ifadeyle omzunun üzerinden baktı ve kardeşlerine katılabilmeyi diledi. Karanlık neredeyse üzerlerine çökmek üzereydi ve altında olmak için iyi bir gölge değildi. Gece canlı ve yalnızdı. Çoğu zaman şüphelenmeyen adamları kalıcı bir uykuya çekerdi.

Güvenli bir yer arayışıyla kaslarına yapışan Kira'ya baktı. Vrox kardeşlerinin seslerinden neden bu kadar rahatsız olduğunu anlamıyordu ama zorlamaması gerektiğini de biliyordu. Ruhlu genç muhtemelen kaçmaya çalışacaktı.

"Bir sığınak aramalıyız. Güneş yakında karanlıktan saklanacak," dedi gövdesinin etrafına dolanmış uzuvlar karmaşasına.

Çocuk titredi, göğsündeki toplar Vrox'un düz, sağlıklı olanına doğru daha da derinleşti.

"Kendini inciteceksin. Beni bu kadar sıkı tutma," diye uyardı ve ağırlığını desteklemek için bir elini Kira'nın poposuna götürdü. Bacaklarının arasındaki etli yarık karın kaslarına sürtündüğünde, yürüyüşünü tuttu.

"Yürümek zorundasınız, yoksa sürtünmemiz yaranızı daha da kötüleştirecek."

Çocuğun çenesini kavradı, yukarı ve omzundan uzağa doğru yönlendirdi. Gözbebekleri kırmızı bir savaş içeriyordu ve yanakları Vrox'un tanıyamadığı bir maddeyle ıslanmıştı.

"Başka bir garip bitkiye mi dokundun?" diye sordu.

Yüz ifadesindeki hüznün evrenseldi ama gözyaşları ona yabancıydı.

Kira sadece gözlerini kırptırdığında, iki parmağının ucunu yanağında gezdirerek gözyaşlarını inceledi. Daha önce, gözünden tek bir nem çizgisi düştüğünde, bunun su olduğundan emin olmuştu.

"Gözleriniz bunu mu üretiyor? Ne kadar tuhaf. Düşündüğümde daha hasta olmalısın."

Onu yere indirdiğinde Kira ona karşı koymadı. Zayıflığın yolculuklarını silmek için bir ön kolunu gözlerinin üzerine attı ve sonra gözlerinin sarısı yerine omzunun bronzluğuna baktı.

"Beni oraya götürmediğin için teşekkür ederim," diye mırıldandı eteğini karıştırırken.

Vrox başını geriye attı ve gözlerini kısarak güneşe baktı. Boynundaki bir çıkıntının daha da belirginleştiğini fark etti - Adem elması.

Adem elması mı?

İki meme ucu ve bir göbek deliği olduğu gerçeğini fark etti.

Adamın dilinin yabancılığı, yüzünün kabalığı, boyunun iğrençliği ve gücünün merhametsizliği dikkatini o kadar dağıtmıştı ki.

Vrox o kadar erkekti ki annesinin izleri gözden kaçtı.

Vrox ona dönüp gözlerini kısarak ağzına baktı, az önce incelediği güneşten çok ona odaklanmıştı. Kaşları çatıldığında gülümsediğini fark etti.

Sürekli değişen ruh halinin zavallı adamı kırbaçladığını fark ederek dudaklarındaki kıvrımı sildi.

"Beni görmezden gel. Bir sonraki maceraya doğru yol al."

Elini öne doğru uzattı ve Vrox öne geçmeden önce onu son bir kez daha inceledi.

Bu sefer yokuş yukarı yürüdüler.

Etrafının cam ve betonla çevrili olmasına alışkındı. Ama şimdi, onu çevreleyen duvarlar kelimenin tam anlamıyla canlıydı. Vrox'u takip ederken, çıplak ayaklarına batmak isteyen sivri kayalar ya da onu yüzmeye göndermek isteyen bataklıkları aradı.

Yükseklere tırmandıkça vahşı doğa seyreldi ve kaç tane tuhaf bitkiyle karşılaştığının sayısını unuttu. Bir sinekkapanın bir kuşu parçaladığını gördüğünde neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Kendini Vrox'un sırtına atmadan önce gördüğü son şey kan püskürmesiydi.

Onun korkaklığına şaşırmamıştı, hâlâ bir çocuk olduğuna inanıyordu. Dikkatini sinek kapanından uzaklaştırmak için tamamen turuncu olan bir çiçeği kopardı. Yaprakları dramatik bir şekilde kıvrılmıştı ve köklerinden ayrılmış olmasına rağmen, parmağıyla gıdıkladığında yapraklar dokunaçlar gibi dans ediyordu.

Çiçeği yüzünü buruşturarak aldı, bu kadar hassas olduğu için kendinden nefret ediyordu. "Özür dilerim. Tüm Terralıların pısırik olmadığına söz veriyorum."

Keşke adamın kliması falan bozuk olsaydı, o zaman değerini kanıtlayabilirdi.

Vrox zamanla çok ilgili görünüyordu. Birkaç dakikada bir gökyüzüne bakıyor, güneşin konumunu inceliyordu. İyi takip edememişti ama bu gezegende günler Dünya'dan daha uzunmuş gibi geliyordu.

Yolculukları uçsuz bucaksız bir kaya duvarıyla son buldu. Dağın karşılarına çıkan tarafını inceledi ve hemen dibinde bir mağaralar topluluğu buldu. Dağın zirvesi, üzerini yoğun bir sis kapladığı için görüleliyordu.

Vrox hiç şaşırmadı. Seyahatleri boyunca bu mağaralarda onlarca kez uyumuştı. Gözleri bağılyken kayadan gökdelenler arasında yolculuk edebilirdi.

"Gel," diye seslendi Kira'ya, çocuğun yamaçtan inmesine yardım etmek için elini uzattı.

Çok geçmeden içeri girdiler ve Vrox hemen mağaranın ağzının yanında yetişen bitkileri kontrol etmeye gitti. Mantara benzeyen, noktalı çalıları, tatları pek güzel değildi ama insanı doyurma işini görüyorlardı.

Vrox, Kira'yı yalnız bırakmaması gerektiğini biliyordu, bu yüzden dışarı çıkıp avlanmak söz konusu bile olamazdı.

Akşam yemeklerini koparmaya başladı. Bir bıçağı olsaydı bu işlem daha kolay olurdu ama Kira'yla tanıştığı ilk dakika içinde silahlarını bıraktı. Çocuk değerinden daha fazla belaydı.

Eğer bu hikayeyi Wattpad Inkitt ve Lutionary'den başka bir yerde okuyorsanız, o zaman intihal edilmiştir. Lütfen bana bildirmek için 1ancientt at gmail dot com adresine e-posta gönderin.

Vrox, Kira'yı bulan kişi kardeşi Ak olsaydı, ağzını bağlayacağından emindi. Sabırlı biri olarak bilinmezdi.

"Al. Bunu ye," diye emretti.

Kira bitkiyi Vrox'un elinden aldı, onun cümlesindeki *cal* kelimesini tanıdığı için gurur duyuyordu. Bitkiyi uzun bir süre inceledi, içinden ölümcül bir şeyin sızmasını ya da sürünmesini bekledi.

"Kahretsin, bu çok iyi," diye inledi.

Tatlı bitkiden daha büyük bir ısırık aldı. Vrox da burnu kırıışmış olsa da biraz yedi.

"Sorun nedir, Vrox? Tatlı yiyecekler için fazla mı maçosun?"

Kadının artık üzgün olmadığı gerçeğinden başka bir şey anlamıyordu.

Yemeğinin geri kalanını yedi ve sonra çantasına ilıştirdikleri büyük yaprağın mandalını açtı.

Kira onun yaprakları açmasını ve çıplak elleriyle ezmesini, geriye sadece göğüslerine ve klitorisine sürmek için çok hevesli olduğu yeşil macun kalana kadar onları birbirine sürmesini izledi.

Beklentiyle ona baktı.

"Hadi ama," diye sızlandı. "Yine mi?"

Vrox onun kaşlarını çatmasını görmezden geldi ve onu

ürkütmemek için ellerini kaldırdı. "Öfke nöbetlerine başlama.

Bu iyileşmene yardımcı olacak."

Yanaklarını okşayarak, artık kurumuş olan gözyaşlarının üzerine şifalı macunu sürdü. Kira onun yüzüne gösterdiği ilgiden dolayı tamamen şaşkıındı ama bunu umursamadı. Memelerini yeşile boyamaya çalışmadığı sürece her şey yolundaydı.

Vrox, kızın gözlerinden tanımlayamadığı ıslak maddenin daha fazla çıkmayacağından emin olunca geri çekildi.

Kira sırt üstü uzandı ve gri gökyüzüne baktı. Bu donuk renk, mavinin ihtişamının sadece bir kabuğuydu. Bu gezegende hiç günbatımı olmamasını garip buluyordu ama bu özellik diğer dehşetlerinin yanında hiçbir şeydi.

Göz kapakları her kırışıta daha da ağırlaştı ve yorgunluğunun onu aşağı çekmesi uzun sürmedi.

- - -

Tiz bir çaresizlik onu uyandırdı.

Gözlerini açtı ve kapalı göz kapaklarının ardındaki aynı karanlığı buldu.

Gece üzerlerine çökmüştü.

"Vrox?" diye mırıldandı, elini terk edilme ihtimaline doğru uzattı. Boğuk bir fısıltı korkularını bastırdı. Vrox hâlâ mağaradaydı.

Onu uyandıran sesin aynısı duyuldu. Ağlayan bir çocuğun sesine benziyordu.

Vrox, Kira'nın doğrulduğunu hissettiğinde gözlerini açtı. Çocuk bir *whai*'nin çağrısını duymazdan gelmemesi gerektiğini biliyordu elbette. Bu yaratıklar erkekleri ormana çekmek için genç oğlanların seslerini taklit ederlerdi.

Kira onun dikkatini çekmeye çalışarak, "Vrox," diye tekrarladı.

Vrox uzun bir gece olacağını bilerek iç geçirdi. Kira'ya *whai'nin* ne olduğunu açıklayamadı ve mağarada ışık olmadığı için el kol hareketleriyle iletişim kuramadı.

Kira *whai'nin* tuzağına düşmeden önce, onu bir kolunun altına hapsetti ve bir elini ağzının üzerine koyarak susturdu.

ON BİR

Mücadelesi ona nefes gibi geldi. Kıvrılıp bükülerek Vrox'u bedeninden uzaklaştırmaya çalıştı. Her zamanki gibi, onun gücü altında işe yaramaz hale geldi.

Kir kolunu ve yanağını çizerken, çocuğun ılığı kulaklarını tırmaladı. Vrox'un da çocuğun ağlamasını duyabildiğini biliyordu, bu yüzden neden onu kurtarmak için koşmadığını anlamıyordu.

Neden onun üzerine uzanmış, sesini yakıyordu?

Talepler mırıldandı ve sorular sordu, ancak bunlar onun baskıcı elini aşmayı başaramadı.

Mücadelesine devam etti, kasları yorgunluktan uyuşana kadar ısrar etti. Gücü tükendikçe öfkesi kabardı.

Tek istediğı dışarı çıkıp çocuğı kurtarmaktı. Yetişkin bir kadın olarak vahşi doğa onu dehşete düşürüyordu, bu yüzden o umutsuz çocuğun neler hissettiğini hayal bile edemezdi.

Vrox onu zapt etmişti ve yakın zamanda da bırakmaya niyetli görünmüyordu. Onun bu tarafı canavarcaydı. Gece vakti vahşi doğanın daha tehlikeli olduğunu biliyordu ama bir çocuğa sırtlarını dönmeleri doğru değildi.

Dakikalar sonra çocuğun ağlamaları kesildi. En kötüsünü düşünerek nefes almayı tamamen bıraktı.

Çocuk az önce dişlek bir hayvanın yemeğı mi oldu?

Vrox'a duyduğu suçluluk ve tiksinti yüzünden uyuyamadı. Güneşin ilk ışıklarıyla özgürlüğüne kavuştu ve kollarının gevşediğini hissederek hissetmez ondan uzaklaştı.

"Seni manyak orospu çocuğu!" diye tükürdü, ona vurma dürtüsüyle savaşıarak. Ona vurmanın sadece onu kızdıracağını ve muhtemelen onu da kendisine vurmaya teşvik edeceğini çok iyi biliyordu.

Vrox ayağa kalktı ve kendini kaybetmeye başlayan kadını izledi. Boştaki elini saçlarının arasında gezdirirken mağaranın ağzını işaret etti.

"Onu kurtarabilirdik. O lanet olası bir çocuktu!"

Çocuğun uzaylı ya da insan olması fark etmezdi; onu yine de kurtarırdı.

"O aptalca büyük göğsünde bir kalbin yok mu, seni basit hayvan?"

Vrox onun öfkesini içine çekti. Saç örgüsünden geriye kalanlar etrafa savruldu ve tanımlayamadığı o nemden daha fazlası yanaklarından aşağı yuvarlandı.

"Seni lanet olası ilkel soysuz."

Kötü sözleri gelmeye devam ediyor, fiziksel olarak yapamadığı şekillerde onu incitmeye çalışıyordu. Saç örgüsü sağa sola savrulurken, acı tatlı bir memnuniyet öfkesine karışıyordu.

Vrox az önce ona tüm erkeklerin bencil canavarlar olduğunu kanıtlamıştı.

Ona boş boş baktı. Onun sözlerini anlamasına gerek yoktu. Bakışlarındaki zifiri karanlık nefret ve konuşma hızı üzüntüsünü açıkça ortaya koyuyordu. Dün gece ağladığını duyduğu şeyin bir çocuk değil, sinsi bir yaratık olduğunu açıklamanın yollarını düşünmeye çalıştı ama kelimeleri bulamadı.

Sesinin tizliğinden rahatsız olan adam, mantara benzeyen bitkiye doğru yürüdü ve kahvaltılıklerini koparmaya başladı.

Kira burnunu çekti ve adamın kendisine uzattığı bitkiyi görmezden gelerek nefesini toparlamaya çalıştı. Midesi bir tatlı kadar kuruydu, hem yemek hem de su istiyordu ama yemek yiyecek havada değildi.

"Bana karşı gelmeye başlama. Yemek yiyeceksin ve sonra ilacını göğsüne ve kasık yaralarına süreceksin."

Bir avuç dolusunu Kira'nın eline doğru itti ve tehditkâr bir bakış fırlattı. Kira avucu kabul etti ama ağzına götürmeyi reddetti.

Vrox, sinir bozucu gençle uğraşmadan önce bir mola vererek karnını doyurdu. Vücudu beslendikten ve güne hazır hale geldikten sonra Kira'nın yanına oturdu ve saç örgüsünü karıştırdı.

"Saçına ne yaptığına bir bak," diye azarladı. "Sana daha kaç kez saçlarını bir kenara bırakman gerektiğini söylemem gerekiyor? Bir canavar saldırırken yüzünde olmasının sana hiçbir faydası olmayacak. Seni sonsuza kadar koruyamam. Kendi kendinin adamı olmalısın."

Kira uzaklaşmaya çalıştı ve adam onu saçından sertçe çekerek cezalandırdı. Sinirli bir homurtuyla örgüyü çözdü ve yeniden ördü. Tırnakları ve kalın parmakları her zaman olduğu gibi araya girerek işi zorlaştırdı.

"Şimdi yiyeceksin."

Bileğinden tutup ağzına götürdü ve bir ısırık almasını bekledi.

"Anneler, Vrox!"

Vrox, Kira'nın ağzına yiyecek ve göğüslerine ilaç vermeyi unutarak durdu. Bu sırada Kira nasıl nefes alacağını tamamen unutmuştu. Kahvaltısını bıraktı ve kendini mağaranın arka tarafına fırlattı.

"Anneler, Draekon," diye yanıtladı Vrox ayağa kalkarken. "Beni nasıl buldun?"

Mağaradan çıkarken başını eğdi ve kardeşini metrelerce ötede dururken buldu. Draekon gençti ama benzerlikleri burada sona eriyordu. Sol bacağından aşağıya doğru uzanan pulları, muhteşem yeşil gözleri ve uzun bir saç örgüsü vardı. Draekon birkaç santim daha kısaydı ama bunu kişiliğiyle telafi ediyordu. Vrox serseriyken, o ailenin barışçıl üyesiydi.

"Dün seni gördüm ve takip ettim," diye cevap verdi küçük kardeş. "Fırtına çıkacağını düşündüğüm için erken kamp yapmak zorunda kaldım. Burada ne yapıyorsun? Diğerleri teslimatı bekliyor."

Vrox iç çekti. Grup için şifalı bitkiler toplamak üzere gönderilmişti ama onun yerine şımarık Kira'yı almıştı.

"Dikkatim dağıldı. Bir çocuk buldum ve o küçük sinir bozucu şeyi hayatta tutmaya çalışıyorum."

"Bir çocuk mu? Ormanda tek başına mı?" Draekon onun yanında dururken güldü. "Bu imkânsız, Vrox. Muhtemelen biraz neşe meyvesi yedin ve her şeyi halüsinasyon olarak gördün."

"Sana göstereceğim, ama çok yaklaşma. İnsanlardan korkuyor. Sanırım biri onu incittiği için böyle."

Draekon kalın, kara kaşlarından birini kaldırdı. "Bu daha da imkânsız. Kimse oğlanları incitmez. Onlar *spinx* kürkünden daha değerlidir."

"Bunu biliyorum. Yarasını gördüm. Biri onu parçalara ayırmış."

Kardeşinin yüzünü öfke kapladı. Gezegenlerinde, birinin sikinin uzunluğu bir güç ve egemenlik işaretiydi. Etrafta gururla çıplak dolaşırlardı çünkü bir erkek ancak utanç verici derecede kısaysa sikini saklardı.

Bir çocuğun böylesine korkutucu bir güç özelliğini geliştirmesini engellemek ölümü hak eden bir günahtı.

"Durumu iyi mi? İlacı ihtiyacı var mı?"

Vrox başını Draekon'a doğru salladı. "Çok fazla acı çektiğini sanmıyorum. Sen burada kal. Ben onu getiririm."

TMELVE

Ayak sesleri her vuruşta kalbinin üzerine basıyordu. Ses korkunç derecede sinir bozucuydu çünkü ne getireceğini biliyordu: *Keşif*.

A bir kurt gibi etrafını sarmış, kalan azıcık özgürlüğüyle ziyafet çekmeye hazırđı.

Eğer bu uzaylı onu tanırsa, bilim insanı statüsünü kaybedecek ve bir laboratuvar faresine dönüşecekti.

Savaşacağım, diye yemin etti.

Tüm dinlerden, milletlerden, ırklardan ve cinsiyetlerden insanların paylaştığı bir şey varsa, o da tutkuydu. Savaştılar, günah işlediler, sevdiler ve dişleri ve pençeleriyle kefareti ödediler.

Bu uzaylılara Terralıların neyden yapıldığını göstereceğim.

Vrox'un gözleri mağaranın içine baktı ve onu duvarın içinde erimeye çalışırken buldu. Tırnakları bir silah bulmak için yeri tırmalıyordu ama gözleri Vrox'tan ayrılmıyordu. Olacaklardan gözlerini kaçırmayı reddediyordu.

Vrox, Kira'nın ifadesindeki karanlığa aşına değildi. Normalde pürüzsüz olan yüzünde kırışıklıklar oluşturan bir korku okyanusu vardı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti ya da kardeşlerinden birinin bunu bu kadar güçlü bir şekilde sergilediğini görmemişti. Onun için korku griydi - kendini gösterebiliyordu ama asla onu tüketmiyordu.

Karşısındaki ocuğun gözleri kör olmuş gibiydi. Bu kadar güçlü hissetmek mümkün müydü, yoksa Vrox sadece kırılmış mıydı?

Orada durup izlerken, bu sorular üzerinde hiç düşünmediğini fark etti. O ve kardeşleri için hayatın tek anlamı avlanmak, yemek yemek ve kamp ateşinde gülmekti. Felsefeyle pek ilgilenmezlerdi.

Daha fazlası var mıydı? O ve kardeşleri eksik miydi?

Birdenbire kendini yanlış hissetti. Vücudu boy ve güçle dolu olmasına rağmen, duyguları Kira kadar güçlü hissedemiyordu. Kardeşlerine duyduğu sevgi bile onun korkusunun yakıcılığı yanında sönük kalıyordu.

İleri doğru bir adım attı ve vücudunun hafiflediğini fark etti. Köşedeki büzüşmüş küçük çocuk onu tüketmişti.

"Kira," diye seslendi alçak sesle. "Kardeşim dışarıda. Sana dokunmayacak," diye güvence vermeye çalıştı.

Hiçbir kelime geri dönmedi.

Omzunun üzerinden baktı ve "Draekon" diye seslendi.

Draekon. Bu diğer uzaylının adı mı, yoksa bir emir mi? Kira merak etti.

Ayak seslerinin korkunç sesi devam etti, her adım tabutuna çakılan bir çivi gibi geliyordu.

Elindeki küçük bir çakıl taşı tenini ısırdı. Pek bir silah sayılmazdı ama bulabildiği tek şey buydu.

Savaşmadan yenilmeyeceğim. İnsanlar adına mücadele edeceğim. Ben gitmiyorum-

Bu uzaylının gözleri yeşil ve saçları uzundu. Yüzü bir sakalın arkasına gizlenmişti. Çıplak ve güçlü bir şekilde Vrox'un yanında durdu ve sonunda ona bakabildi.

"Anneler, Vrox," diye geveledi Draekon. "Bu

bir..." "Sana onun bir erkek olduğunu

söyledim," diye yanıtladı Vrox.

"Hayır," diye titreyerek nefes verdi Draekon. "Bu imkânsız. On kar yağışından daha yaşlı görünmüyor. Yaşayan en genç erkeklerin on beş yaşında olduğunu sanıyordum."

Vrox kardeşinin kafa karışıklığını paylaşıyordu. Ölçeklendirme on iki yaş civarında gerçekleşti. Erkeklerin vücutları ergenlik sürecine girdiğinde, yani uzayıp kalınlaşmaya başladığında. Geç olgunlaşan birkaç çocuk şu anda ölçeklendirme sürecinden geçiyordu. Bu yıldan sonra erkek olarak kabul edileceklerdi.

Üzücü bir zamandı. Yakında bir çocuğun kahkahası ve masumiyeti yok olacaktı. Tüm insanlar yaşlanacak ve gezegende sadece kemikleri, bitkileri ve vahşi hayvanları kalana kadar birbiri ardına ölecekti.

"Yaşlılar yanlış anlamış olabilir. Kira'ya kaç yaşında olduğunu nasıl soracağımı bulmam gerekecek," diye yanıtladı Vrox.

"Sizce bu mümkün mü..." Draekon durdu. "Ne için?"

"Hiç anne kalması için mi? Belki de dışarıda daha da genç erkekler vardır."

Vrox'tan bir kahkaha yükseldi. "Belki de neşe meyvelerini yiyen sensindir," diye alay etti başını sallayarak. "Eğer hiç anne kalmış olsaydı, şimdiye kadar çoktan bulunurlardı. On beş kar yağışı oldu."

Vrox gözlerini kısarak annesini hatırlamaya çalıştı. Aklına uzun, siyah saçlarından başka bir şey gelmedi. Kayboluş gerçekleştiğinde çok küçüktü; sadece beş kar yağışı yaşındaydı. Draekon'la birlikte hafızalarını kaybetmiş olmaları da işe yaramamıştı.

Yok Oluş toplumu darmadağın etti. Erkekler üzüntüden oğullarını ihmal eder hale gelmişlerdi. Vrox'un babası da farklı değildi. Bir gün beş yaşındaki hali o kadar acıkmıştı ki Draekon'la birlikte dışarı çıktı ve karşısına çıkan ilk şeyi yedi. Vücudu zehirden kurtulmuş ama hafızası sakat kalmış.

Draekon, "Onu hatırlayamamak çok sinir bozucu," diye paylaştı.

Vrox çok üzülmedi. Hatırlayamadığı birini özleyemezdi. Annesinin sesi, yüzü, bedeni ve ona duyduğu sevgi onun için bir boşluktu.

asla dolduramazdı.

"Uzun siyah saçları vardı," dedi Vrox ona, Draekon'un örgüsüne bakarak.
"Muhtemelen bunu nereden aldın? Anneler, kesin şu şeyi. Kuyruğa benziyor."

Draekon bu yargıya gülüp geçti.

Kira izledi. Kalbi, kâbusunun gerçeğe dönüşmesini beklerken ağır atımlarla çarpıyordu. Adamlar sanki o mağarada değilmiş gibi konuşuyorlardı ama Kira'nın tetikte ve güçlü kalması gerekiyordu. Gardını düşürmeyi reddetti.

Diğer uzaylının kahkahası Vrox'unkine benziyordu - güçlü ve kalın. Yüzü de benzerdi. Yüzü dikkatle inceledi, herhangi bir tanıma ya da şehvet belirtisi aradı.

Birkaç kelime daha edildi, birkaç bakış ona doğru kaydı ama kimse yaklaştırmaya çalışmadı.

Bu adam da mı beni tanımıyor? Hâlâ güvende miyim?

"Kira," diye seslendi Vrox.

Sesindeki bariton eksikliğinin sırrını ele vereceğinden korkarak cevap vermeyi reddetti.

Vrox diğer adamı işaret etti ve "Draekon" dedi.

Adı Draekon.

Draekon ön kollarını kaldırdı ve üst üste koydu. "Anneler, Kira," diye selamladı.

Anladığı tek kelime adıydı. Hepsini anlasaydı bile cevap vermeye tenezzül etmezdi.

Draekon gözlerini tekrar Vrox'a çevirdi. "Korkmuş durumda. Ben gideceğim ama ona kimin zarar verdiğini bulmamız gerek."

Aileleri başka erkekleri öldürmeyi hobi haline getirmemişti ama bazen kan dökülmesi gerekiyordu. Vrox, Kira'yı parçalayan kişinin sikinin kesilmesi ve kan kaybından ölmeye terk edilmesi gerektiği konusunda hemfikirdi.

"Diğerlerinin yanına gidecek misin?"

Vrox sordu. "Evet. Orada görüşürüz."

Vrox başını salladı ve Kira'ya bir kez daha baktı. "Geri dönmem yaklaşık bir gün sürer. Bitkileri toplamam ve çocuğu beslemem gerekiyor. Dönüş yolunda gözünü gökyüzünden ayırma. Geçenlerde bu bölgede uçan bir *squar* gördüm."

Draekon gülerek, "Kalçalarını sidikle ıslattığına eminim," dedi.

Vrox da onun kahkahasına katıldı ve bir *squarın* onu yerden kaldırıp yere düşürdüğü anı hatırlayarak dirseğini ovuşturdu.

Draekon'un gidişini izledi ve sonra muhtemelen türlerinin en küçüğü olan çocuğa döndü; korunması gereken bir hazine.

ON ÜÇ

"İlaç vaktiniz geldi," diye duyurdu.

Bitkilerin yanına çömeldi ve onları açmaya başladı, yaprakları avucuyla ezerek iyileştirici özelliklerini ortaya çıkardı.

Kira'nın bakışlarını hissedebiliyordu. Gencin küçümsemesi onu kızdırmıştı. Vrox'un başkalarına bakma konusunda pek deneyimi yoktu ama kendisinin olmayan bir yavruya bakmak için elinden geleni yapıyordu. Görevini tamamlamak yerine, nankör veledi korumak, beslemek ve iyileştirmek için vahşi doğada ilerliyordu.

Anneler bana merhamet etsin.

Kör değildi; çocuğun çevresinden korktuğunu görebiliyordu. *Whai*'nin sesi yüzünden kafasının karışmış olması da pek yardımcı olmamıştı. Yine de Vrox şimdiye kadar bir miktar güveni hak etmişti. Kira'nın çürük boynunu kırması bileğinin bir hareketiyle olacaktı. Çocuğun hayal edebileceğinden çok daha ölümcüldü ama onu korkutmamak için elinden geleni yapıyordu.

Ayağa kalktı, ellerinde bir kaşık şifalı macun vardı. "Uyluklarını

aç. Bunu yarana sürmem gerekiyor."

Koruyucu bir kucaklamayla boğduğu bacaklarını işaret etti. Onun bu önerisine karşılık olarak kız kaşlarını daha da çatarak köşesine çekildi. Adamın aklında ne olduğunu biliyordu ve bu fikre katılmıyordu. Kafası karışmış uzaylının onun yaralı olduğunu düşündüğünü bilse de, Dünya'da ya da hangi berbat gezegende olurlarsa olsunlar, onun kendisini parmaklamasına izin vermesine imkan yoktu.

Bırakın yedi metrelik uzaylıları, insanlarla bile çıkmaya müsait değildi.

"İyileşmen gerek," diye homurdandı Vrox uzanmaya başlarken.

Kadın adamın elini iterek ilacını reddetti. Adamın karşılık olarak attığı bakış o kadar ölümcüldü ki, kadının aklına adamın göğsünde kaç tane karın kası olduğu ve pazularının çevresi geldi.

Beni boğacak.

Vrox ona doğru atılarak tek eliyle bileğinin tamamını kolayca kavradı. Vrox onu çıplak, kaslı ve sinirli haline doğru çektiğinde kadın inledi.

"Bekle! Bekle!" diye titreyerek savunma elini kaldırdı. "Sadece bana ver, ben kendim uygulayacağım," diye ikna etmeye çalıştı.

Vrox onun uzattığı ele baktı ve sorusunu anladı. Macunu avucuna sürdü ve sonra yere oturdu. Onaylamayan bir ebeveyn gibi izledi, itaatsizlik ederse onu kucağına geri almaya hazırdı.

"Sanırım bu terk edilmiş bok çukurunda haysiyet diye bir şey yok," diye homurdanarak arkasını döndü ve eteğini kaldırmaya başladı.

Bir el omzuna düştü ve vücuduna dehşet sızdırdı.

Başını çevirip ona baktı. "Sürtünmemi *izlemek* istemiyorsun, değil mi?" diye neredeyse çığlık atacaktı.

Homurdanarak onu çevirdi ve bileğini kavradı. Bacaklarının arasına götürdü ve vajinasının her santiminin macunla kaplandığından emin olmak için göbeğinde yukarı ve aşağı doğru yönlendirmeye başladı.

"Tanrım, umarım bu şey beni rahim ağzı kanseri yapmaz," diye fısıldadı onu yönlendirmesine izin verirken.

Onun eli yerine kendi elinin klitorisinin üzerinde olmasını tercih ederdi. Avuç içi ve amı birbirine yabancı değildi. Onların takım çalışması, zevk için bile olsa hayatında hiçbir erkeğe ihtiyacı olmadığına kanıtıydı.

"Tamam. Tamam. Tamam. Artık beni bırakabilirsin," diye ısrar etti.

Vrox onun bileğini bıraktı ve gözlerini kuzeye çevirdi. Bulduğu şey karşısında kaşlarını çatı, kadının yüzündeki rengi anlayamadı.

Adamın eli kızın yanaklarına uzandı ama kız uzaklaşmadı.

Vrox vahşi doğada sadece uzuvlarıyla nasıl hayatta kalacağını biliyordu ama onun kızarması kadar basit bir şey karşısında şaşkına dönmüştü. Onu büyüleyebilmesinde çok güçlü bir şey vardı. Gezegenine özgü binlerce çiçek görmüştü ama bir kadınınkini değil. Kalçalarının arasındaki pembe yaprakları tanıyamadı; aletin ürettiği beyazın onları sulaması gerektiğini bilmiyordu.

Samimiyet ona yabancıydı, tıpkı onun da ona olduğu gibi.

Vrox çocuğun yanaklarını ovaladığında pembe rengin kaldığını görünce kaşlarını çatı. Eğer bu bir leke değilse, enfeksiyon belirtisi miydi? Nadiren de olsa, ne zaman bir yara iltihaplırsa kardeşinin cildinin kızgın bir kırmızıya dönüştüğünü görmüştü. Yine de vücutları iyileşme konusunda harikaydı, bu yüzden renk uzun süre kalmıyordu.

Kira'nın gözlerinden sular aktı ve yanakları pembeleşti. Bu çocuk ne kadar kırılmıştı?

Elini yüzünden çekti ve göğsündeki toplara ilaç sürmek için hafifçe, hızlıca vurdu. Yaraların bu kadar yumuşak olması ona garip geliyordu. Bunların doğuştan gelen bir deformasyon olduğuna ve iyileşemeyeceklerine inanmaya başlamıştı.

"Gitmeliyiz. Kardeşlerim için erzak toplamam ve yiyeceklerimizi avlamam gerekiyor."

Adam bitkilerini toplamaya başladığında, Kira onun gitmeyi planladığını anladı. Ayağa kalktı, eteğini düzeltti ve beceriksizce uzun bir kayanın arkasına sakladığı çantasına doğru yürüdü.

Vrox'u gözlerini kısarak uzaklara bakarken, havayı gözlemlerken ve tehditleri araştırırken buldu. Kendi geçimini sağlayamamaktan nefret ediyordu; geceleri ağladığını duydukları o zavallı çocuğu kurtarmayı ihmal eden bir canavara bağımlı olmaktan nefret ediyordu.

Vrox'un kendisinininki gibi üstün bir kültürün etik rehberliğine ihtiyaç duyan bir vahşi olduğuna ikna olmuştu. Avlanabilir ve ilaç hazırlayabilirdi ama

Vahşinin yetenekleri burada sona eriyordu. Ona göre, o ve halkı insanların gölgesiydi.

Vrox mağaradan çıkış yolunu göstermeye başladığında yiyecek arıyordu. Kira'nın dudaklarındaki kuruluğu fark etmişti. Vrox susuz iki ya da üç gün dayanabilse de, çocuğun gelişmemiş bedeninin susuzluğa dayanamayacağını biliyordu.

Haşarattan arınmış olduğunu bildiği küçük bir gölete doğru yürüdü. Büyük bir yaprak aldıktan sonra onu katladı, içine su doldurdu ve ona sundu.

Kira'nın bunun içilebilir bir su olduğunu anlamak için soru sormasına gerek yoktu. Berrak görünüyordu ve kötü kokmuyordu. Dudaklarını yalayarak yaprağı ağzına götürdü.

"Silah!"

Vrox ne zaman bu kelimeyi söylese ortalığın karıştığını bildiği için yaprağı anında bıraktı.

Dehşete düşmüş bir halde ona baktı.

"Terbiyen nerede senin?" Vrox azarladı. "Yapamazsın-"

Keşke çocuğa başka bir erkeğe bakarak içki içmenin ne kadar saygısızca bir davranış olduğunu anlatabilseydi. Kültürel normlara göre içki içerken sadece sevgiliyle göz teması kurulabilirdi.

Kira düşündüğünden daha yabancı olmalı.

Bir yaprak daha kopardı, su doldurdu, ona uzattı ve sonra arkasını döndü.

Kira yaprağından Vrox'un bronzlaşmış sırtına baktı.

Ne oluyor lan?

Yaprağı yavaşça ağzına götürdü ve onun kendisine tekrar bağırmasını bekledi. Adam ona bir kalp krizi daha geçirtmeye çalışmayınca, serinletici suyu içti.

Tadı evim gibiydi.

a/n: Vay be, Kira Vrox'u böyle aşağıladığı için tam bir sürtükmüş. Kadın başrolün gerçekten kusurları olması ve Disney prensesi olmaması hoşunuza gitmiyor mu? □

ON DÖRT

Su boğazından aşağı kayarak içini geçici bir mutlulukla kutsadı. Saçları örgülü ve üstünün birçok düğmesi açık olmasına rağmen kendini Şeytan'ın kucağındaymış gibi hissediyordu.

Vrox onun gibi terlemiyordu. Sırtı pürüzsüzdü, sadece arada bir yara izi vardı. Bunun Vrox'un annesinden ayrıldığı günkü kadar çıplak olmasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Tabii eğer bir kadından geldiyse. Kadın cinsiyeti konusunda o kadar cahil görünüyordu ki, dişilerin var olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Sıradan bir sebze gibi topraktan mı filizlenmişti? Bu noktada hiç şaşırmazdı.

Vrox baş belası çocukla yüzleşmek için döndü ve gözlerini dudaklarında hâlâ taze olan su damlacıklarına kilitledi. Tuhaf bir şekilde erik rengindeydiler, pembe bulutlar gibiydiler. Düşündüğünde, çocuğun vücudunun büyük bir kısmı erik rengindeydi. Kalçaları ve göğsündeki deformasyonlar yağla doldurulmuştu.

Vrox on yaşındayken vücudunu hatırlamaya çalıştı ama bu kadar yumuşaklığa sahip olduğunu hatırlayamadı. Kendini bildi bileli vücudu sertliği biliyordu.

Düşüncelerini bir kenara bırakarak bir yaprak kopardı, bir kaşık su aldı ve ondan içti.

Kira onun içmeden önce arkasını döndüğünü fark etti.

Birine bakarken içki içmek uygunsuz mu?

Normlara dikkat etti. Mümkün olduğunca uyum sağlamak istiyordu - ya da en azından göğüslerinin izin verdiği ölçüde.

Vrox yürümeye devam etmeden önce gökyüzünü şöyle bir taradı ve geride kalmayı göze alamadı. Çantasını düzelttikten sonra onu takip etti.

Ormanın daha kalın kısımlarına doğru tırmanıyorlardı. Kayalık mağaralar boyunca yürümelerini tercih ederdi ama keşif gezilerinin patronu Vrox'tu.

Sık ağaçlar gökyüzünün yerini aldığında bile sıcaklık azalmadı. Kısa süreli gölge patlamaları, göz kırparak ona huzur veriyordu.

Boğazı Vrox'un teni kadar kuruydu. Susuzluk onu serinletici bir bilinçsizlik havuzuna sürüklemeye hazır bir şekilde pusuda beklemeye başlamıştı. Bu gezegenin iyi olduğu bir şey varsa, o da ne kadar formsuz olduğunun altını çizmekti.

Keskin bir cisim şişmiş ayağına battığında bir çığlık attı. Şok ve acı onu yere düşürdü. Gezegenin acımasızlığı karşısında dehşete kapılarak bileğini kavradı.

Vrox onun yanına düştü ve eğilerek hasarı inceledi.

Kira'nın küçük ayağından akan kanın çamura karıştığını görünce "Anneler," diye hırladı. Kira'nın ayakları da geri kalanı gibi yumuşaktı. Onunki gibi koruyucu sert bir derileri yoktu.

"Neden bu kadar zayıfsın?" diye iç geçirdi, içeride duran kalın tahta parçasına uzanırken.

Kira ellerini sıkarak uzanmalarını engelledi. Endişesi ne kadar reddetse de bunun olması gerektiğini biliyordu.

Gözlerini kapadı ve Vrox'un işi yapmasını bekledi. Başarısız olmadı, odunu tek bir hamlede çekip çıkardı. Acı sinirlerini yırtarak ağrısını alevlendirdi. Ağzı açıldı ama içinde bulunduğu sıkıntıyı dile getirecek kadar yüksek bir çığlık bulamadı.

Tırnakları toprağı kazıyor, vücudunu ayağındaki acıdan uzaklaştırmak için parmaklarına acı vermeye çalışıyordu.

Vrox üç santimlik kıymığı ait olduğu yere bıraktıktan sonra topuğunu incelemeye devam etti.

Sikeyim bu gezegeni. Dünyadaki tüm nükleer radyasyonu, petrol sızıntılarını ve kirliliği hak ediyor!

"Kira," diye seslendi Vrox.

"Keşke dün gece ağladığını duyduğun zavallı çocuğu da benim gibi kurtarmış olsaydın," diye hırladı.

Vrox'un çocuğun sesindeki ve bakışlarındaki öfkeyi anlamak için dile ihtiyacı yoktu. Sanki ayağını bıçaklayan Vrox'muş gibi ters ters bakıyordu. Hâlâ tanımlayamadığı bir sıvı gözlerini doldurmuş, dökülmekle tehdit ediyordu.

Muhtemelen hala dün gece duyduğu whai sesinin bir çocuk olduğunu ve onu terk ettiğimi düşünüyor.

Adam kızgınlıkla tısladı ve ona doğru uzandı. Kendi başına yürüyemeyeceğini bildiği için acı bir şekilde kucaklamasına izin verdi.

Ellerini kızın beline koyarak onu yukarı çekti ve kalçasına yerleştirdi. Cildini sertlikten korumak için onu vücudunun ölçeklenmemiş tarafına yerleştirdiğinden emin oldu. Ellerinden biri onu desteklemek için kıcının altına yerleştirilmişti ama o, mahrem bölgesine giren iri parmakları görmezden geldi.

Adam yürümeye başladıktan sonra Vrox, adamın aletinin baldırına gelişigüzel dokunduğunu fark etti. Vrox onu düzeltmedi, görünüşe göre temastan rahatsız olmamıştı.

Belli etmeden adamın kasıklarına baktı. Gülünç derecede büyük tahtını çevreleyen hiçbir kıl yoktu - bu ona garip gelen bir şeydi. İnsanlar hassas bölgeyi korumak için pelvislerinde kıl bulundurma eğilimindeydi ama Vrox'un aleti onun görüşünü engellemek istemiyor gibiydi.

Fark edilmek, gözbebekleri üzerinde hak iddia etmek

istiyordu. Saygı görmek için.

Kafasında sorular uçuşuyordu.

Sarkıkken bu kadar büyük görünüyorsa, ereksiyon halindeyken neye benziyor?

O ve Draekon nasıl ortaya çıktı? Bebekken bile devasa oldukları kesindi. Onları doğurmak için güçlü bir kadın gerekirdi.

Bu çocukların meme ya da vajina nedir bilmediklerini düşünürsek, annelerinin babalarından çok farklı göründüğünü sanmıyorum.

Gözlerini kapatmadan önce yorgunca iç çekti. Ayağındaki acı etini kemirmeye devam ediyordu. Uyku yoluyla kaçmaya çalıştı. Karanlık bölgeye girip çıkabilse de, acı onu takıntı haline getirmişti. Dikkatinin her bir santimini istiyordu.

Bir çocuk ağlaması duyduğunda halüsinasyon gördüğünden emindi. Ses kulaklarını ikinci kez dehşete düşürdüğünde başını Vrox'un omzundan kaldırdı.

Vrox ağlamanın geldiği yöne doğru yürümeye başladı ama adımları daha hafifti. Onun gizliliğine pek aldırmaz etmedi, çocuğu kurtarmak için çok heyecanlı hissediyordu.

İnsan mı yoksa uzaylı mı?

Uzun otları geçtikten sonra Vrox onu yere yatırdı ve dışarı bakabilmesi için bir çalığı iterek açtı.

Açıklığın diğer tarafında duran bir yaratık. Sıkıntı içindeki bir çocuk değil, mor, çirkin, dişlek, kıllı bir iğrençlikti.

Suçluluk ve hayal kırıklığı gözyaşları Kira'nın yüzünden aşağı akıyor, ayağındaki kandan daha acı verici bir şekilde sızıyordu.

Vrox yorum yapmadı. Sadece onu kucağına aldı, kalçasına yasladı ve yolculuğuna devam etti.

ON BEŞ

Oy Ver | Yorum Yap ♥

O bir sürtüktü.

Eğitimle donanmış olsa da, alçakgönüllülük konusunda açlık çekiyordu.

Vrox onu vahşi doğada taşırken, muhtemelen onun olduğunu düşündüğü bir bebek gibi ağladı. Saf bir kalbe sahip olduğu günlerin yasını tuttu. Organı artık kibir ve kötülüğün kurtçuklarıyla doluydu.

Kurtarıcısını her türlü şeyle adlandırmıştı - vahşi, aşağı, basit. Kültürel farklılıkları nedeniyle Amerikan yerlilerini aşağılayan Avrupalı fatihlerle kendisi arasında hiçbir fark yoktu.

Vrox vahşi değildi. O bu gezegende bir kraldı, o ise merhamet arayan bir köylüydü. Erkeklerle duyduğu nefretin pençelerini içine saplamasına ve alçakgönüllülüğünün suyunu çıkarmasına izin verdi.

Berbat durumdaydı ve üniversite diplomasının şeritleriyle kendini bantlayarak bir bütünmüş gibi davranmaya çalışıyordu.

Ona odaklanamayacak kadar etraflarını taramakla meşgul olduğu için, kilometrelerce gibi gelen bir süre boyunca onu taşımaya devam etti. Ondan sarkarken sessizce ağladı, çıplak göğsüne gözyaşları yağdırdı.

Bir açıklığa vardıklarında yolculukları durakladı. Başını adamın omzundan kaldırdı ve yollarını kapatan gölü gözlemledi.

Vrox garip bir şekilde bordo renkli düz bir kayaya doğru yürüdü ve onu üzerine oturttu. Hemen eteğini kalçalarından aşağı çekti ve yüzünü sildi. Yanakları kuru olmasına rağmen burnunu çekmeye devam etti.

Vrox onun duygusal sıkıntısından çok fiziksel yarasıyla ilgileniyordu. Diz çöktü ve incelemek için ayağını kaldırdı. Ayağını incelemek için

Yarayı ilaçla kapatmak için çantasına uzandı ve ona yaprak uzattı.

Teklifini reddederek başını salladı ve ardından yakındaki çalıları taramaya başladı. Onu beklerken burnunu çekmesine hışırdayan yaprakların sesi eşlik etti.

Birkaç dakika içinde bir avuç beyaz böğürtlen yaprağı uzattı. Ellерinin dikenler tarafından çiğnenmiş gibi çizildiğini gördüğünde boğazından keskin bir nefes koptu. Adamın bileklerine uzandı, bileklerinin kendi ayak bileklerinden daha kalın olduğunu fark etti.

Vrox ocuğun tutuşu karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Kira ona dokunmaya nadiren teşebbüs ettiği için bu alışılmadık bir durumdu.

Yavaşça geri çekildi ve yaprakları ezmeye başladı. Bunlar Kira'nın yarığına uyguladıklarından daha güçlüydü ama daha nadir bulunuyorlardı. Sadece içinde balık olmayan göllerin yanında yetişiyorlardı.

Elinde macundan bir topak kaldığında, Kira uzandı ve bir avuç dolusu aldı.

"Acele etmenize gerek yok. Bunu ayağınıza uygulayacağım ve-"

Kira macunu ellerine sürmeye başladığında Vrox'un sözleri dudaklarında kurudu. iziklerini kaplıyordu, görünüşe göre önemsiz kesikler için endişeleniyordu

Vrox'un göğsünden kahkahalar yükseldi. "Merak etme. Beni bitirmek için birkaç izikten fazlası gerekecek."

Düşünceli olduğu için onu ödüllendirmek amacıyla çocuğun saçını okşadı ve sonra dikkatini ayağına verdi. Yara derin ve kirliydi. Bir an önce kaplaması gerekiyordu, yoksa enfeksiyon kapabilirdi. Kira'nın minik bedeninin ateşle mücadele edebilmesine imkân yoktu.

Yaranın üzerine usulca ilaç vurmaya başladı. Kirleri temizlemek için temiz suyu olmasını diledi ama gölün suyu kirliydi

hatalarla dolu. Kullanmaya değmez.

Kira yumruklarını sıkı ve her birkaç saniyede bir yüzünü buruşturdu, onun ilgisinden kaynaklanan acıdan nefret ediyordu. Vrox'un olabildiğince nazik olmaya çalıştığını anlayabiliyordu ama ayağına bir ağacın gövdesini saplamaya çalıştığına yemin edebilirdi.

Sonunda onu serbest bırakıp ayağının temiz yapraklar üzerinde durduğundan emin olduğunda rahat bir nefes aldı.

Boyunun tamamına kadar yükseldi ve onu terk etmeye

başladı. "Vrox?"

Yumuşak ses tonunu tanımlayacak pek çok kelimeden biri de acınasıydı. Seslenişinin sonunda sanki düşmenin eşiğindeymiş gibi bir uçurum vardı. Sadece yalnız kalmaktan değil, onun iyiliğinin karşılığını verememekten de korkuyordu.

Vrox onun dile getirilmemiş sorusunu anlamış gibiydi. Kısa bir cümleyle cevap verdi. Sözcüklerin çoğunu anlayamadı ama *Cal*'ı anladı. *Cal yemek* anlamına geliyordu, bu yüzden muhtemelen öğle yemeğini avlamaya gidiyordu.

Başını salladı ve sonra gözlerini kucağına indirdi. Umarım Vrox çok uzağa gitmemesi gerektiğini biliyordur. Bir yırtıcıdan topallayarak kaçmak zorunda kalmaktan nefret ederdi. Şansı yaver giderse muhtemelen bir bataklık havuzuna düşerdi.

Vrox bir dakika içinde geri geldi. Kadını rahatlatmak için elinde kanayan bir leş değil, turuncu üzüm benzeri meyveler olan bir dal vardı. Dalın tamamını kıza verdi ve kız ona biraz ikram ettiğinde başını salladı.

"Bunu yiyemem. Enerjimi sürdürmek için ete ihtiyacım var."

Küçük bir omuz silkmeye meyveleri atıştırmaya başladı. Tadı meyveden çok sebzeye benziyordu, tatlılıktan tamamen yoksundu.

Bir sonraki düşüncesi bir ağız dolusu daha yutkunmayı bitiremeden, Vrox ona doğru hamle yaptı. Gökyüzü kükreyip, nefesi ona ulaştığında korkusundan çığlık attı.

kasırğa gibi bir şey yarattı.

Yakındaki ağaçların tahtaları dehşetle gıcırdadı ve yapraklar uyarıyla çırpındı. Gözlerini kapadı ve can havliyle Vrox'un pazularına tutundu. Burun deliklerine kaçan kir nefes almakta zorlanmasına neden oldu. Yüzünü Vrox'un boynuna gömdü, onlara bağırarak rüzgâra karşı hiçbir şansı olmadığını biliyordu. Adamın ağırlığı onu eziyordu ama buna aldırmadı. O anda ona yeterince yaklaşamazdı.

Öksürükler göğsünde tahribat yarattı. Ciğerlerine dolan pisliğe karşı tamamen çaresizdi. Boğulduğuna inanarak korkudan titremeye başladı.

Başına ağır bir şey düştü ve bunun bir enkaz olduğundan emindi. Sonunda bunun Vrox'un eli olduğunu anlamadan önce basınç iki kez daha düştü.

Onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Okşaması rüzgâr öfke nöbetini durdurana kadar devam etti. Adam onun üzerinden kalkmak için hamle yaptığında, kadın omuzlarından tutup onu tekrar aşağı çekti.

Her şey bitti mi? Güvende miydiler? Ne tür çılgın bir gezegendi bu? Başka ne gibi sürprizleri vardı?

Vrox, Kira'nın minik ellerinin korkuyla kendisine tutunduğunu hissetti. Kendini itti, çocuk yukarı doğru hareket edip yumuşak bedenini kendi bedenine bastırırken rahatsız olmadı.

Başka biriyle bu kadar çok fiziksel temasta bulunmak onun için alışılmadık bir durumdu ama Kira'yı kollarında tutmak onu rahatsız etmemişti. Bunun Kira'nın küçük yaşıyla bir ilgisi olduğunu düşündü. Çocukların korunmak istemesi çok doğaldı.

Ayağa kalktı ve Kira'yı tekrar sırtına yerleştirdi. Şimdi orman bozulduğu için birçok yırtıcı hayvan yer değiştirecek ve zayıf ağaçlar devrilecekti. Ortalık yeniden durulana kadar en azından bir günlüğüne sığınak bulmaları daha güvenliydi.

Yırtıcı hayvanların ortaya çıkmaya başlayacağını bildiği için aceleyle yakındaki mağaralara gitti. Kaşlarını çatarak Draekon'dan bıçaklarından birini istemediğine pişman oldu.

Ormanda ilerlemek bir silahla her zaman daha güvenliydi.

Onları bölgedeki küçük mağaralardan birine götürdü. Devasa vücudu ancak sığabildiği için uyumak inanılmaz derecede rahatsızdı ama idare etmek zorundaydı.

Kira'yı yere bırakır bırakmaz görünür bir yarası olup olmadığını araştırdı. Bakışlarındaki tetikte olma hali ve yumruklarını sıkması dışında iyi görünüyordu.

Vrox onu kendi haline bıraktı ve tekrar tehlike arayışıyla ağaçlara odaklandı. Tekrar Kira'ya baktığında, Kira derin bir uykuya dalmıştı. Saçları kirli ve dağınıktı, bu da Vrox'un başını sallamasına neden oldu. Yaklaşıp saç örgüsünü çözdü ve kirleri çıkarmak için saç tellerini hafifçe salladı. Sonra, kız uyumaya devam edince, örgüyü yeniden ördü.

"Kira," diye seslendi saatler sonra.

Kira bilincini yeniden kazanmış, ağızındaki kuruluştan dolayı inliyordu.

Vrox onun yanındaydı ve sadece hindistan cevizi olarak tanımlayabileceği bir şeyin kabuğunu uzatıyordu. İçinde su vardı. Minnettar bir gülümsemeyle yudumlamaya başladı ve Vrox'un ona sırtını verdiğini fark etti.

Doğru... Birisi içerken yüzüne bakamazsın. Ne garip bir gelenek.

Vrox'un uykusunda topladığı badem benzeri yemişleri kemirdi. Tatsızdılar ama dilenciler seçici olamazdı.

ON ALTI

Vrox'un daha fazla yaprakla uğraşıp macun hazırlamasını izledi. İyi kaplanmış ayağına baktı. İyiydi, o zaman neden daha fazla şey karıştırıyordu?

Dev ona ihtiyatla baktığında bacaklarının arasında bir "yara" olduğunu hatırladı.

Vrox baktı, her zaman yaptığı gibi onunla dövüşmesini bekliyordu. Kira'nın başka fikirleri vardı. Yüklü bir yutkunmayla eteğinin kenarına uzandı ve onu kuzeye doğru sıyırdı.

Güven. Ona güvenmelisin. Size zarar vermeyecektir. Seni sayamayacağın kadar çok kez kurtardı ve sen onu yanlış değerlendirdin. Güven ona.

(a/n: Wattpad'in içerik kurallarından birini çiğneme riskini almak istemediğim için yaklaşık 400 kelime gönderemiyorum. Bu sahne Inkitt'te - ücretsiz bir uygulama.

Ancak, ne olduğunu anlamak için oraya gidip okumanıza gerek yok. Bu, kitapta Wattpad'de olmayan tek sahne. Diğer her şey aynı:)

Vrox, kadının kalçalarının kavisini, rahatlama çılgılığını ve kalçalarının ıslanışını tümüyle özümsemişti. Bu tepkinin acı olmadığını biliyordu. Yabancı bir şeydi, Kira'nın yarasından sızan sıvı kadar tuhaftı ama acıdan çok uzaktı.

Dehşet içinde, elini eldiven gibi saran serbest bırakılışını inceledi. Uzun parmaklarının arasında masaj yaparak dokunun içinde yüzdü. Adam kadının omuzlarından tutup doğrulmasına yardım ettiğinde, kadın alnını adamın göğsüne koydu.

Ağır ağır nefes alarak kalbinin durmasını bekledi.

O zaman Vrox'un kalp atışlarının yavaşladığını fark etti. Onunkinde bulunan heyecanı paylaşmıyordu. Etkilenmemişti, cahildi.

Kahretsin. Bu yanlış.

Vrox'u kendi zevki için kullanıyordu. Vrox onun iyileşmesine yardım etmek için işe girmişti, onu boşaltmak için değil. Onun iyiliğinden faydalanıyordu.

Bu kadar yeter.

Eteğini yukarı çekti ve kalçalarının arasındaki utanç verici karıncalanmayı görmezden gelmeye çalışarak mağaranın ağzına baktı.

Vrox vajinanın ne olduğunu öğrenene kadar ondan daha fazla zevk alamazdı.

Onun ruh halindeki değişikliği hisseden Vrox, az önce dudaklarını çözmekte olan eliyle çenesini kavradı. Kızın kahverengi gözlerini kendi sarı gözleriyle buluşturdu.

"Üzgünüm, Vrox. Sorun sen değilsin. Benim," diyerek kıkırdadı ve sonra geri çekildi. "Çok uzun zamandır kaçtığım sorunlarım var ama Dünya'ya döner dönmez profesyonel yardım alacağıma söz veriyorum."

"Sorunlar" hafif kalırdı. O bir misandristti - erkeklerden nefret eden biriydi. Babasına, erkek kardeşine, erkek arkadaşına ve onu hayal kırıklığına uğratan diğer tüm erkeklere duyduğu aşağılamanın onu tüketmesine izin vermişti.

Kabul etmesi gereken çok şey ve yapması gereken çok konuşma vardı.

Yanında diz çökmüş olan ve mini evrenler gibi görünen gözleriyle bakan Vrox'a son bir kez baktı. Konuşamamaları utanç vericiydi. Üniversiteden beri sahip olduğu ilk erkek arkadaşıyla kalpten kalbe bir konuşma yapmayı çok isterdi.

Dizlerinin üzerine kalkarak kollarını adamın gövdesine doladı ve onu sıktı.

"Her şey için teşekkür ederim. Çok tatlısın."

Alışılmadık bir sıcaklık Vrox'un göğsünü şişirdi. Hoş olmayan bir duygu değildi, sadece beklenmedikti. Kira'nın başının üstünü izledi, çocuktan kat kat cüce olduğunu bilmesine rağmen kendini küçük hissediyordu.

Bu değiş tokuşun farkındaydı. Diğer gruplar takdirlerini göstermek için erkekleri kollarına alırlardı. Kira'nın kucaklamasına karşılık vermedi, bunu çok anormal buldu.

Serbest bırakıldığında, nasıl ilerleyeceğinden emin olamadan öylece durdu.

ocuk o nadir dişsiz gülümsemelerinden birini daha takındı ve sonra yemeğini aldı.

Vrox şüpheli duygularını bir kenara itmeden önce birkaç saniye daha donup kaldı. Yapması gereken işler vardı. Eğer gevşer ve bir yırtıcının yaklaşmasına izin verirse Kira çocuksu masumiyetini koruyamazdı.

Orman sakin görünüyordu ama bu görüntüye güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Ağaçları, kayaları ve uzaktaki dağları taradı. Gökyüzü kuşlardan ve bulutlardan oldukça temizdi ama bu da güvenliğin garantisi değildi.

Bakişları yakındaki kayaları taradığında dikkati canlandı. Kayaların arasına sıkışmış uzun *klink* şeritleri vardı. *Click*, kılıç yapımında kullanılan değerli bir metaldi. Çok nadir bulunurdu.

Ayağa kalktı, sinir bozucu derecede küçük mağaranın tavanına çarpmamak için başını eğdiğinden emin oldu. Kira da ayağa kalktı, onu takip etmeyi planlıyordu. Kısa sürede onu kollarına aldı ve uzun, kıvrılmış metal parçalarına doğru yürüttü. Kayalara kök salmışlardı ve bıçak olmadan onları kesmek zordu.

Kira'yı yanlarına oturttu ve metal parçalarından birini yakaladı. ekiştirdiğinde, metalin acımasız keskinliği avuçlarını ısırđı ve kan ağlamalarına neden oldu. Birkaç kez daha çekiştirdi ama nafile.

Bıçak olmadan onu kesip çıkarmak imkansız olurdu.

Kira, onun ırpınışını görerek yaklaştı. Solgun, sıska elleri parçalardan birini yakaladı. Vrox onun kararlılığını sevimli bularak kıkırdadı. Eğer o, yetişkin bir adam metali yerinden oynatamıyorsa, bu ocuk da oynatamazdı.

Kira aloe vera yapraklarına benzeyen uzun telleri inceledi.

Bu gümüş mü? Kayalardan mı çıkıyor? Ne oluyor lan?

Gözlerini kısarak mühendislik 101 dersini düşündü.

Sırtarak gümüş parçasını ileri geri zorlamaya başladı. Kalındı ve bükülmeye isteksizdi, ancak birkaç düzine bükülmeden sonra gevşemeye başladı.

Vrox hayretle izledi.

"Kaba kuvvet tüm sorunlarınızı çözmez. Bazen bilim yapman gerekir," dedi ona, metalin yüzeyine baskı uygulayarak çatlaklar oluşturmaya devam ederken.

Gümüşü kayadan çıkardığında gülümseyerek Vrox'a uzattı. Kocaman eli kızın başına düştü ve onu övgüyle okşadı.

YEDİ

Bu bölüm 16. bölümle birleştirilmiştir.

SEKİZ

Kayadan daha fazla gümüş koparmak için şık bilim numarasını kullandı. Bir noktada Vrox birazını kaptı ve onun hareketlerini taklit etti. Ellerin onunkilerin yanında olması ona kendisinin bir çakıl taşı, onun ise bir kaya olduğunu hatırlattı.

Gülümsedi. Gezegene indiğinden beri ilk kez, güçlü olmak için kaslara ihtiyacı olmadığını kanıtlamıştı.

Vrox onu tekrar içeri taşıdı. O gümüşle uğraşırken, kız da dikkatini çantasına verdi. Telefonunu buldu ve açtı. Şarjı %60'tı ve telefon çekmiyordu. O noktada telefonun çekmesini beklemek hayalcilikti. Bu Jurassic Park cehenneminin onu bağlamak istediği tek şey kalp kriziydi.

Bunun kötü bir fikir olduğunu bilmesine rağmen telefonunun kilidini açtı. Cihaz %50 şarjla bir hafta dayanacak şekilde tasarlandığı için pil ömrü konusunda çok endişelenmiyordu. Cihazı Vrox'un görüş alanından sakladığından emin oldu, ileri teknolojinin zaman çizgilerini değiştirebileceğini bilecek kadar bilimkurgu filmi izlemişti.

Galerisinde gezindi ama fotoğraflarının çoğu bulutta saklanıyordu. Erişebildiği birkaç fotoğrafta annesi, Cherry ve birkaç tanıdığı yer alıyordu.

Lanet olsun. Ben yalnız bir kaltağım.

Annesinin yüzüne yakınlaştı, özlemin kalbine çarpmasını bekledi. Organ rahatsız edilmeden kaldı. Annesini uzun zaman önce reddetmişti.

Günün geri kalanı ya Vrox'a ya da onları çevreleyen milyonlarca ağaca bakarak geçti. Uzaylı daha güzel bir resim çiziyordu. En ufak bir hareket yaptığında sırtındaki kaslar büyük bir esneme gösterisi yapıyordu. Parmağını kaldırması bile pazılarında bir hareket yaratıyor ve kadının dikkatini onlara çekiyordu.

"Güzel silahlar, Vrox."

Vrox çocuğun yüzüne döndü. "Silah mı?" diye tekrarladı.

"Evet. Bu gezegende *silah* hayır anlamına gelirken, Dünya'da silahlarınız evet anlamına geliyor."

Vrox, Kira'nın "hayır" kelimesini tekrarladığını hissediyordu ama çocuğun ne istediğini bilmiyordu. Kollarına baktığını fark eden Vrox, pazularına baktı. Derisinde bir şey olmadığını anlayınca gözlerini tekrar ağaçlara çevirdi.

Güneş alçalmaya ve gece başını kaldırmaya başlamıştı. Önümüzdeki saatlerde her şeyin yolunda gitmesini ummaktan başka çaresi yoktu.

Çok geçmeden gezegen zifiri karanlıkla kaplandı. Ayları büyüktü ama hiçbir zaman fazla aydınlık sağlamadı.

Kira'ya bir tarama yaptı. Çocuğun figürü mağaranın en derin kenarında yatıyordu. Vrox vahşi doğaya son bir kez baktıktan sonra içeriye doğru ilerledi. Kira'dan bir adım uzağa uzandı.

Yerleştikten dakikalar sonra çocuğun nefes alış veriş değişti. Uykuya dalmadan önce Vrox'un yaklaşmasını bekliyordu.

Vrox'un yüzünde bir gülümseme belirdi.

- - -

Uyandığında Kira için kahvaltı hazırды. Vrox'a halsiz bir *teşekkür* savurduktan sonra, onun topladığı pembe meyveleri yemeye başladı. Çiğnerken, diş macununa çok ihtiyacı olduğunu hatırladı.

Vrox harekete geçmekle ilgileniyor gibiydi. Ona su uzattı ve içerken yalnız kalması için arkasını döndü.

Son yudumunu aldı ve mesanesinin ne kadar dolu olduğunu fark ettiğinde irkilerek ayağa kalktı. Yoldayken sadece birkaç kez temizlemişti ve özel bölgelerini daha fazla yaprakla tanıştırmak için sabırsızlanıyordu.

Çantasını aldıktan sonra gümüşü içine doldurdu. Vrox omuz silkip ona elini uzatmadan önce gümüşün dışarı çıkmasını izledi. Kira kabul etti ve Vrox sırtına binmesine yardım etti. Ormanda ilerlediler ama ilk duraklarına varmaları uzun sürmedi. Vrox onları başka bir su kütlesine getirmişti.

Burada kaç tane göl var?

Vrox onu kıyıya bıraktı ve suya girerek suyun altına daldı. Kirli kıyafetlerine ve daha kirli tenine baktı. Omuz silkerek soyunmaya başladı. Kendini banyo keyfinden mahrum edemezdi.

Suya sadece iç çamaşırıyla girdi ve göğüsleri örtülene kadar yürüdü. Etrafları sarmaşıklar ve beyaz çiçeklerle çevrili olmasına rağmen kendini açıkta hissediyordu.

Vrox onun yanına doğru yüzdü, iri, ıslak ve lezzetliydi. Ona nazikçe gülümsedi ve sonra üzerine su sıçrattı. Vrox, sonunda onun şakacılığını kabullenmeden önce birçok kez gözlerini kırıştırdı. Kendi gülümsemesiyle suyu tokatladı.

Devasa boyutlardaki bir dalga Kira'yı boğarak geriye doğru savurdu. Dengesini kaybedince bağırdı. Telaşa kapılan Vrox ona doğru atladı, öksürüp solугunu tutamayınca pişmanlık içinde kıvrandı.

"Özür dilerim. Daha az güç kullanmalıydım," dedi Vrox onun için endişelenmeye başlarken. Saçlarını kenara itti, sırtını sıvazladı ve boştaki eliyle ağırlığını destekledi.

Onun savunmasızlığını gören Kira, gülerek üzerine biraz daha su sıçrattı.

"Alo?"

Gülümsemesi, teninden aşağı kayan su damlaları gibi düştü. Az önce

İngilizce duymuştu ve bu ondan gelmiyordu.

"Alo? Orada kimse var mı?" Bir kadın seslendi.

Gözleri eşit derecede şokla şişti. Anında kıyıya doğru koşturmaya başladılar. Kira, Vrox'un kollarına atlamadan önce kıyafetlerini özensizce üzerine geçirdi.

"Brandon? Bu hiç komik değil. Neredesin?"

Yaklaşıyorlardı.

"Brandon!"

Vrox koşabildiği kadar hızlı koştu.

Başka bir çocuk mu geldi? Anneler, neler oluyor?

Kadının ıgılgı havayı deldi. Vrox gökyüzünün paramparça olmasını bekleyerek yukarı baktı.

"Sakin ol! Her şey yolunda!" Kira susturmaya çalıştı. Islak iç çamaşırları içinde ve çıplak bir uzaylının kucağında olan bir kadından geldiği için sözlerine inanmak zordu.

Kızın gözleri sağa sola kayarak bir korku girdabı yarattı. Kira onun duygularını çok iyi anlıyordu.

"Ne oluyor lan, siz kimsiniz? Eve gitmek istiyorum! Bu hiç komik değil. Suç duyurusunda bulunacağım."

Vrox koruyucu bir tavırla Kira'yı göğsüne daha sıkı bastırdı. Kulakları konuşmalardan habersiz olsa da gözleri pek çok şeyi algılayabiliyordu. Bu çocuğun da Kira gibi garip deri örtüleri vardı ve örgülü, uzun, siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. Ancak onu tedirgin eden kıpır kıpır parmakları ve öfkeli bakışlarıydı.

Kira'nın kollarında kıpırdadığını, yere yatırılmaya çalışıldığını hissetti. Bırakmayı reddetti.

"Bu gezegene ışınlandık. Buraya nasıl geldiniz? Cherry ile tanıştınız mı? Dünya'da hangi yıldayız?"

Kadının gözleri başının arkasına doğru kayarak onu gerçeklikten kopardı ve bilincini kaybetmesine neden oldu.

NINETEEN

Vrox, Kira kollarında kıvranırken şimdi yere yığılmış olan çocuğa baktı.

Kendini temkinli ve güvensiz hissediyordu. İşte o zaman Kira'ya karşı ne kadar korumacı olduğunu fark etti. Delikanlı sorunlu ve huysuzdu ama tatlı bir yanı da vardı.

Bilinci yerinde olmayan çocuğun uyanıp Kira'ya vuracağı düşüncesi dudaklarını geri çekmesine ve ağrıyan dişlerini göstermesine neden oldu. Diğer çocuğa zarar vermeyi planlamıyordu ama Kira'ya nezaketten başka bir şey sunmaya kalkarsa ona hayatının korkusunu yaşatacaktı.

İki küçük, pürüzsüz el yüzünün her iki yanını kavradı ve başını aşağı çekti. Endişeli bir Kira ona özlemle bakıyordu.

Bir başka temkinli bakışla Kira'yı dikkatlice sırtına aldı ve ardından son sorumluluğuna doğru ilerledi. Diğer çocuğun yanına diz çöktü ve Kira'yı yerinde tutmak için kalçasını kavradı. Elinin altındaki yumuşak, pürüzsüz sıcaklık onu bir anlığına şaşırttı çünkü bu kadar kırılgan bir şeye dokunmaya alışık değildi.

Etli butu neredeyse isteksizce bıraktı ve ardından baygın çocuğun omzunu kavradı. Yüzü toprağa değmeyecek şekilde onu kaydırды ve sonra onu inceledi.

Yüzü koyu bronzdu ve vücudu inceydi.

Vrox'un gözleri güneye gitmeye devam etti ve göğsündeki iki çıkıntıyı fark ettiğinde genişledi.

Bu özelliği daha önce bir yerde, Kira'da görmüştü. Neden bu çocukta da iki yumru vardı? Aynı hastalığa sahip olmaları mümkün müydü? Belki de kardeştiler? Bu hastalık bulaşıcı mıydı?

Vrox öyle olmamasını umuyordu. Göğsünün düz olmasını seviyordu ve sikine bağlı iki taşaktan memnundu. Hayatında daha fazla topa ihtiyacı yoktu.

Ağaçlardaki bir kayma, dikkatini göğüsleriyle olan korkunç görüntüsünden uzaklaştırdı.

Bu bir yırtıcı mı?

Bir elini çocuğun sırtının ve dizlerinin altına koydu ve sonra onu kucağına aldı. Kira sırtındayken koşarak olay yerinden uzaklaşmaya başladı.

Dişlek bir şeyle karşılaşmamaları için annelere dua etti. Çocuk avazı çıktığı kadar bağırıp yerini yakınlardaki her canlıya duyurduğu için bu ihtimal yüksekti.

Onu rahatlatan şey, mağaraya dönerken sadece zararsız bir *tuki* sürüsüyle karşılaşmış olmalarıydı.

Çocuğu yere yatırdı ve Kira onun bir anlık dalgınlığından yararlanarak sırtından atladi. Onun yanında diz çöktü ve bilinmeyen kızın saç örgülerini kenara itti.

Bir insan.

Bu kız da en az kendisi kadar sikilmiş olduğu için rahatlaması yanlıştı ama duygularını dizginleyemiyordu. Vrox ne kadar tatlı olsa da, pek sohbet edemiyordu. Değişiklik olsun diye İngilizce konuşan biriyle tanışmak güzeldi.

Vrox'un devasa ellerinin kıza uzanışını ve Kira onu durduramadan göğüslerine inişini izledi. Gördüğü manzara karşısında Vrox'un bileklerini kavradı ve çekti.

"*Silah,*" diye fısıldadı, ikinci el utançtan yüzünü buruşturarak. Vrox

bileklerine baktı, onun azarlaması karşısında kafası karışmıştı.

"Bana teşekkür etmelisin," diye kıkırdadı. "Az önce yüzüne bir tokat yemekten kurtardım seni. Bu gezegenin yerlisi olan kadınları bilmem ama Terran

kadınlar sert olabilir."

Yeni gelenin vücudunu tekrar taradı ve uyluklarının tepesinde durdu.

"İlacını **oraya sürmeyi** aklından bile geçirme," diye kıkırdadı.

Vrox, gökyüzünü incelemek için mağaranın ağzına bakmadan önce bir şeyler söyledi, her zamankinden daha uyanık görünüyordu.

Kadının beklemediği bir hareketle yere oturdu ve kalçalarına uzandı. Bir saniye içinde onu kalçalarının üzerine oturttu. Kira şaşkınlıkla kaskatı kesildi ama Vrox ya fark etmedi ya da umursamadı. Ellerini karnının üzerinde dolaştırarak onu orada tuttu.

Bu harekete neyin ilham verdiğini bilmiyordu ama adamın romantik olmaya çalıştığından şüpheliydi. İçinden bir ses adamın romantizmin ne olduğunu bile bilmediğini söylüyordu.

Kalp atışları geçti ve kadın rahatsızlıkla kıvranma dürtüsünü bekledi. Arkasına yaslanıp başını adamın göğsüne yaslayarak kendini şaşırttı. Bilinci yerinde olmayan yabancıya soracağı soruları planlayarak uyuklamaya başladı.

Vrox onu tutarken tek bir kasını bile oynatmadı, dikkatini hem mağaranın girişine hem de yeni kıza verdi.

Yerden küçük bir kıpırtı geldiğinde, adrenalin Kira'nın kan dolaşımını hızlandırdı. Vrox onu koruyarak göğsüne çekti ve kıza şüpheyle baktı.

"Brandon?" diye seslendi kız, oturmak için ön kolunu toprağa dayadı. "O

burada değil. Çok şey oldu. Kendini iyi hissediyor musun?"

Kızın yüzü dikkat kesilmişti, saçları sallanıyordu.

"Yine sensin..." diye nefes verdi, sürünerek uzaklaşmaya çalışırken kollarını toprağa sürüyordu.

Kira bir elini kaldırdı, bilinçaltında ona sakin olmasını işaret etmeye çalışıyordu. "Sana zarar vermeyeceğiz. Bana adını söyleyebilir misin?"

"Arkadaki şey. O..."

"Bu Vrox," diye açıkladı Kira, beline dolanmış olan Vrox'un pullu ön kolunu okşayarak. "Zararsızdır. Söz veriyorum."

"Kardeşim nerede? Brandon nerede?"

Gözleri karmakarışık bir halde sağa sola sıçırıyor, yeni gerçekliğini kavramaya çalışıyordu.

"NASA Mühendislik bölümünden Brandon Trenton?" Kira sordu.

"Evet! Beni ona götür, lütfen. Lütfen! Aman Tanrım, bu çok garip." Şaşkın bakışları Vrox'u onurlandırıyor.

Kira korkuyla empati kurabiliyordu. Vrox yedi ayaklı, pullu, pantolonsuz bir mağara adamıydı.

"Brandon ile birkaç kez çalıştım. I... Buraya ışınlandığımda Cherry ile birlikteydim. Üzgünüm ama nasıl geri döneceğimi bilmiyorum. Sorularınıza bakılırsa, sizin de bildiğinizi sanmıyorum."

Nabızı atan şakaklarını ovuşturarak beyninde rahatlamaya başlayan baş ağrısını yok etmeye çalıştı.

"Cherry? Bilim adamı mı? Sen şu kaybolan kız mısın?"

Kira başını salladı, yaklaşan panik atağıyla savaşmak için ağır ağır

nefes alıyordu. "Bu çok kötü. Bu çok kötü," diye geveledi kız.

"Bir gün eve döneceğiz," diye güvence verdi Kira, ama bu cümlelerin tek kelimesine bile inanmıyordu.

"Yapmayacağız! Geçidi yok ediyorlar!"

"Ne? Hayır! Cherry buna asla izin vermez," diye karşı ıktı Kira, alt dudağı da kalbi gibi öfkeyle titriyordu.

"O... o buna karşıydı. NASA ile mücadele etmeye çalıştı ama teknoloji çok tehlikeli bulundu. Kardeşim onu yok edecekleri etkinliğe davet edilmişti. Ben de onunla birlikteydim. Hatırladığım son şey çok yaklaştığımdı. Sadece bir fotoğrafını çekmek istemiştım; hepsi bu. Bunun olmasını istemedim!"

Gözyaşları akmaya devam etti ve Kira'nın kızın acısına ortak olduğunu anlaması bir saniye sürdü. Evlerinin yasını tutarken gözleri kilitli kaldı - kahverengi üzerine kahverengi -.

Vrox diğerk çocuktan akan sıvıyı izledi ama o daha çok Kira'nın nemiyle ilgileniyordu. Parmaklarını yanaklarında gezdirerek sıkıntı belirtisinden kurtulmaya çalıştı.

Kira burnunu çekerek döndü ve başını onun göğsüne yasladı, şimdi onun gücüne her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

TMENTY

Vrox, gözyaşlarıyla göğsünü parlatan Kira'nın kahverengi saçlarının tepesini izledi. Kira'nın küçük bedeni Vrox'un sağlam bedenini sarsarken Vrox'un kaşları hoşnutsuzlukla çatıldı. Onun acısına dayanamıyordu. Bu yaraları iyileştirmek için cildine merhem süremezdi. O, somut tehlikeleri öldürmek için eğitilmişti; canavarları ve insanları. Kimse ona bir çocuğun iblislerini nasıl öldüreceğini öğretmemişti.

Bu tür bir acı, onda olmayan bir ilaç gerektiriyordu.

Kollarını iki yanına açmış, yıkılmış ve kafası karışmış bir halde hareketsiz kaldı. O ve kardeşleri hiç bu derece üzüntü göstermemişlerdi. Bir şeyler yapması gerektiğini hissediyor ama ne yapacağını şaşıırıyordu.

Diğer çocuğun sırt üstü uzanışını ve onlardan uzağa bakacak şekilde top gibi kıvrılışını izledi.

Ara sıra bir hırıltıyla kesilen sessizlik mağarayı doldurdu. Sıkıntıya neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kira ve diğer çocuğun birbirlerine biraz aşına olduklarını anlamıştı ama bu onların kökenini açıklamıyordu.

Artık uğraşması gereken iki avuç dolusu insan olduğunun farkına varınca, bir an önce ailesinin yanına dönmesi gerektiğine karar verdi.

- - -

Kira son bir kez burnunu çekti. Acıma partisini bitirmek üzereydi.

Başını Vrox'un göğsünden çekerken, gözyaşlarıyla parladığını görünce irkildi.

"Kahretsin. Özür dilerim," diye iç geçirdi ve ellerini adamın göğsünde gezdirmeye başladı. Adamın kalın kaslarına iyice aşına olmaktan başka bir şey yapmadı.

Eli onun en yabancı parçası olan pullu koluna gitmeye cesaret etti. Parmakları hafifçe titredi, güç ormanında ne bulacakları konusunda endişeliydi. Parmak uçlarını usulca, daha önce onu defalarca kucaklamış olan kolun üzerinde gezdirdi. Pullar sertti, her biri yaklaşık bir inç uzunluğundaydı. Boynunun dibinden başlayıp kolunun tamamına yayılmışlardı.

Çok tuhaf, çok tehlikeli.

Kolları onu öbür dünyanın kapısına kadar sürükleyebilirdi ama ona koruma ve zevkten başka bir şey getirmemişti.

Parmakları adamın boynuna dokunduğunda yolculuğunun sonuna geldiğini fark etti.

Gözlerini yukarı çevirdi ve onun sarı gözleriyle buluştu.

Başından beri onu inceliyordu, merakı ilgisini çekmişti. Kira, Vrox'un harika vücudunun hayranlık uyandırma konusunda pek tecrübesi olmadığını fark etti. Bu oldukça utanç vericiydi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı elini çekerken.

O da pullu elini kızın omzuna koyarak karşılık verdi ve elleri birleşene kadar aşağı doğru sürükledi.

"Yakında kendi terazine sahip olacaksın," dedi Vrox ona. "İyi bir adam olacaksın. O zamana kadar sana ve diğer çocuğa ben bakacağım."

Kira'nın yağlı uyluklarının ve kalçalarının kaslarla düzleştiğini, kalçalarının daraldığını, karnının ve göğsünün karın kaslarıyla kareleştiğini hayal etti.

Bu görüntü onu rahatsız etti.

Kira'nın mevcut bedeni oldukça kullanışsız bir şekilde tasarlanmıştı. Çok yumuşak tenli, kısa bacaklı ve ince kemikliydi. Bu kaygan vücut savaşmak için uygun değildi. Kira'yı korumak için orada olmak ona kendini güçlü hissettiriyordu.

Vrox'unki bir ağacın gövdesi gibi sağlamdı ama yanında Kira olmadan kendini çıplak, çiçeksiz, yapraksız hissediyordu.

Kucağından kalktı ve kalçalarını boş hissetmesine neden oldu. Bu his onun sorularını daha da güçlendirdi. Sürünürken kadının yuvarlak poposuna baktı. Lekeli eteği tarafından zorlukla sınırlandırılmıştı. Onu izlerken çenesini kaşıdı, gördüğü manzara karşısında endişelendi. Kıçı ve kalçaları dolgun, erik gibi, *doğal* görünüyordu. Kira ne zaman kaslanacak?

Kira, Vrox'un bakışlarından tamamen habersizdi. Hâlâ yan yatmakta olan kıza doğru sürünerek yaklaştı ve omzuna destekleyici bir el koydu.

"Hey," diye fısıldadı. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Su, belki?" Kız

cenin pozisyonundan kıpırdamadan başını salladı.

"Sadece... zamana ihtiyacım var."

"Bunu anlıyorum. Ben buradayım ve Vrox da burada. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana söyleyebilirsiniz, ben de yardımcı olmaya çalışırım."

"Benim... benim adım Nebula."

Kira gülümseyerek usulca omzunu sıktı. "Memnun oldum. Ben Kira."

Bunu sessizlik izledi ve Kira onun yalnız kalmak istediğini anladı. Nebula karanlık bir yerdeydi - inkâr ile depresyon arasındaki sınırda.

Kira iç çekerek mağaranın girişine baktı. Bir elini göğsüne bastırdı ve oradaki hüzünlü ağrıyı yatıştırmak için o bölgeyi ovdu.

Vrox'un dikkatle incelediğini fark etmedi.

- - -

Nebula günün geri kalanında nispeten sessizdi. Kira birkaç saatte bir onu kontrol ediyor, yemek ve su teklif ediyordu. Onu saygıyla reddettikten sonra Nebula hıçkırmaya devam ediyordu.

O gece, Vrox'un verdiği meyveyi üzerinde fazla düşünmeden yedi, diğer her şey için endişelenmekle çok meşguldü.

Artık gezegende *iki* dişi insan vardı. Nebula, gezegendeki her erkeğın ortasına kadar yalamak istediğı yürüyen bir tootsie pop olduğunu öğrenirse çıldırırdı.

Esnemelerine daha fazla karşı koyamadığında, uyumaya çalıştı. Fazla düşünmeden Vrox'un yattığı yere doğru sürünerek ilerledi. Onun yanına kıvrıldı, sırtını koluna dayadı ve uykuya daldı.

Vrox saatlerce uyanık kaldı.

- - -

"Um... Kira?"

Kira ağırlaşmış gözlerini açtığında Nebula'yı şiş gözlerle ve küçük bir dudak bükmeyle yanında otururken buldu.

"Hey," diye mırıldandı, doğrulup otururken.

"Uzaylı... adam. Pantolon giymiyor mu?"

Kira gülererek Vrox'un dikkatini girişte durduğu yerden çekti.

"Onun paketini taşıyabilecek bir pantolon diktiklerini sanmıyorum."

Nebula yüzünü sevimli bir şekilde kapatarak Kira'nın sırıtmasına neden oldu. Kız duygusal iyileşmenin küçük işaretlerini gösteriyordu.

"İstersen sana onun hakkında her şeyi anlatırım. Daha az korkmana yardımcı olur." "Tamam," diye başını salladı Nebula ve onun yanına oturdu.

Derin bir nefes alan Kira, uzaylıyla yaşadığı macerayı anlatmaya başladı.

beni Instagram'da takip edin!

TMENTY ONE

Bu bölüm 1,700 kelimedenden fazla! Keyfini çıkarın! ☺

"Onu ilk gördüğümde çok korkmuştum. Onunla ilgili her şey çok çarpıcı ve... özür dilemeyen biriydi. Ben onu anlamıyordum, o da beni anlamıyordu. Yine de yanımda durdu, beni kendi gölgemden korudu. Dışarısının ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bataklık, uçak büyüklüğünde kuşlar, zehirli bitkiler ve nazlı yırtıcılar var. Eğer Vrox olmasaydı, şu anda bir şeyin sindirim sisteminde olurdum."

Dişler ve mide asidi içinde yüzme düşüncesi onu ürpertti.

"Vrox hak etmediğim bir merhamet. Onun hakkında korkunç varsayımlarda bulundum ama daha fazla yanılamazdım. Yumuşak biri. Fiziksel olarak değil elbette," diye gülümsedi. "Şefkatli, koruyucu ve bazen de oyuncu."

Yüzündeki gülümseme, Dünya ile bulundukları gezegen arasındaki uçurumdan daha genişti.

"Tüm bunları kısa, kesik kesik konuşmalarla mı topladınız?" Nebula sordu.

"Büyük adamı okumak kolaydır."

"Buraya gelmenin senin için tamamen bir kayıp olmadığına

sevindim." Kira diğer kıza sorgulayıcı bir bakış attı.

"Uzaylı bir erkek arkadaşın var," diye detaylandırdı Nebula. "Siz ikiniz birbirinize yanıyor gibisiniz."

"Yanmak mı?" Kira, Nebula'nın hükmünden kaçmak için hızla ayağa kalkarken, ağzından bir şeyler kaçırdı. Dizleri adrenaline hazırlıksızdı ve dengesini kaybetti.

Çok iyi tanıdığı eller kollarından birini kavradı ve bir göğüs yatağına doğru çekti. Vrox'a çarptı ama kilitli kalan bakışlarında hiçbir kekeleme olmadı.

Nebula'yı hatırlayan Kira onun ellerini sıktı ve utanç içinde başını sallayarak yere döndü.

Dünya'dayken ilgi odağı olmakla ilgili hiçbir sorunu yoktu. Sahnelerde durmaya ve yanıp sönen düzinelerce kamerayla yüzleşmeye alışkındı, ancak burada bir uzaylı ve bir kadının bakışlarıyla baş edemiyordu.

Sessizliği bozmak için boğazını temizledi.

"Bir uzaylıyla çıkmaya hiç niyetim yok. Ayrıca, onu sadece birkaç gündür tanıyorum."

Neden o günler yıllar gibi geliyor?

"Seni üzmemek istememiştim. Özür dilerim," dedi Nebula.

Kira ince bir şekilde gülümsedi ve ardından toprakla göz göze gelme yarışına başladı. Dikkatini arkasında duran, nefesini üzerine yağıdın ve aletini başının üzerinde gezdiren erkekten uzaklaştırmayı başaramadı.

Kalçaları sıkıştı.

"Tüm bunları benimle paylaştığın için teşekkürler. Onun yanında kendimi daha rahat hissediyorum. Sana kendimden bahsetmemin adil olacağını düşünüyorum," diye konuştu Nebula.

Kira hevesle başını salladı, dikkatinin dağılmasını istiyordu.

"Yirmi sekiz yaşındayım. Bu sonbahar doktora başlıyordum. Coğrafya üzerine çalışıyorum. Brandon sürekli inekçe atıp tuttuğu için mühendislik hakkında biraz bilgim var," diye kıkırdadı ve kardeşini bir daha asla göremeyeceğini hatırladı.

Gözlerindeki ışık soldu.

"Burada olduğun için üzgünüm," diye içini çekti Kira, Nebula'nın elini kendi elinin içine alarak.

Onun aksine Kira ailesinden pek bir şey kaybetmemişti. Annesi uzun zaman önce bir tanıdıĝa dönüşmüştü.

"Brandon harika bir mühendisti. Çevirmenim üzerinde çalışırken en başında onunla birlikte çalıştım. O kendi yoluna gitti ve kendi başına çalışmaya başladı."

"Çevirmeniniz mi? Oh, doğru ya! Çalışıyor mu? Vrox ile konuşmak için kullanamaz mıyız?"

Kira başını salladı. "Hayır. Dünya'da sahip olduğum veri tabanına bağlanamadığı için burada ciddi şekilde sınırlı. Konuşma kalıplarını ya da benzer bir şeyi tanıyamıyor. Sadece benim ona elle öğrettiğim kelimeleri kaydedebiliyor."

Nebula'nın omuzları yenilgiyle çöktü, eli kolyesine uzandı. "Yani Vrox'un bizim için ne planladığı hakkında hiçbir fikrimiz yok, öyle mi?"

Kira, Nebula'ya bu gezegende hiç kadın olmadığına ya da en azından onlara benzemediklerine dair şüphesini söylemesi gerektiğini biliyordu. Nihayetinde bu haberi veremedi. Nebula'nın gözleri çoktan yaşlarla dolmuştu. Kadını başka bir çöküşün içine atmak istemiyordu.

Ona sonra söylerim.

"Bana coğrafya hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz? Bu gezegenle ilgili bir şey fark ettin mi?"

Nebula'nın üzüntüsünün üzerine heyecan parladı.

"Evet," diye sırtıttı. "Oksijen seviyelerinin ve yerçekiminin Dünya'ya bu kadar benzemesi çılgınca. Buradaki gökyüzü mavi, yani bu gezegenin atmosferi Mars'inkinden çok Dünya'ninkine benziyor. Mars'ın gökyüzü, atmosferi çok ince olduğu için kahverengimsi olma eğilimindedir."

Kira, Nebula'nın heyecanlanacak bir şey bulmasına sevinerek tüm dikkatini ona verdi.

Onların sohbet ettiklerini gören Vrox mağaradan dışarı çıktı. Yola devam edebilmeleri için onları beslemesi gerekiyordu. Çok uzağa gidemeyeceğini bildiğinden, yiyecek aramak için mağaranın etrafını dolaştı. Birkaç dakika sonra çocukları fındıkla beslemeye karar verdi. Bir *duna* ağacına tırmandı, tırmanmasına yardımcı olması için topaklanmış gövdesini kullandı. Yeterince yükseğe çıktığında, yuvarlak fındıkları yere devirdi.

Daha sonra geri döndü ve Kira'nın kirpiklerinin altından ona nasıl baktığını fark etti. Kafası karışan Vrox yürüdü ve yemeği uzattı. Kira İngilizce bir şeyler mırıldandı ve bunun bir çeşit minnettarlık olduğunu anladı.

Girişte oturmuş, çocukların yemek yerken sohbetlerine devam etmelerini izliyordu. Kendi midesi de boştu ama et avlamak bir seçenek değildi. Çocukları yalnız bırakmak istemiyordu.

Onlara yemek yemeleri için birkaç dakika verdi ve sonra gümüşleri Kira'nın çantasına koyarak toplanmaya başladı.

Nebula tenis ayakkabılarını ayağından çıkarıp Kira'nın yanına koydu.

"Bunları dene. Sanırım bedenlerimiz aynı."

"Oh, hayır. Onları alamam."

Nebula başını salladı. "Onlara benden daha çok ihtiyacın var. Ya bir şeyle karşılaşsak ve kaçmak zorunda kalırsak? Yaranı daha da kötüleştirmeni istemiyorum."

Onun haklı olduğunu bilen Kira içini çekti ve ayakkabıları kabul etti. Çorapların yıkanması gerekiyordu, bu yüzden Kira yaralı ayağını içine sokmadan önce yeterince yaprakla sarıldığından emin oldu.

Vrox izledi, belli ki Kira'nın ayağını alçıl原因 aksesuarı tanımıyordu.

"Teşekkür ederim."

Nebula başını salladı ve Vrox'a döndü ama o daha çok Kira'nın gözleriyle ilgileniyordu. Kira gözlerini Vrox'a vermeyi reddetti, onun yüzü yerine pullu koluna bakmayı tercih etti.

Kira'nın ani mesafesinden duyduğu rahatsızlık büyüdü. Ona doğru yürüdü, sırtını ona verdi ve dizlerinin üzerine çöktü. Tereddütlü, küçük parmaklar omuzlarını kavradı.

Vrox, üzerinde yırtıldığı etli kalçalarını avuçladı ve ayağı kalktı. Kira'nın bacakları onun beline dolandı. Vücutları arasında boşluk olmamasına rağmen, Vrox sanki birbirlerinden kilometrelerce uzaktaymışlar gibi hissetti.

Kira'nın ayakkabılarının sık sık kalçalarına vurduğunu hissederek yürümeye başladı. Nebula sessizce yanında yürüyor, Kira'nın çantasını taşıyordu.

Yolculuk sıcak ve uzundu ama bu yeni bir şey değildi. Hayvanlarla karşılaşmamak için onları renkli ağaçların ve yaban hayatını uzaklaştıracak kadar zehirli olduğunu bildiğı bitkilerin arasından geçirdi.

Hiçbir şeye dokunmadığından emin olmak için gözlerini Nebula'dan ayırmıyordu. Sık sık alnındaki teri fırçalamak dışında ellerini yanlarından ayırmıyordu.

Kulakları metalin etle buluştuğı o kusursuz sesi duyduğunda düşünceleri dağıldı. Daha fazlasını dinlemek için yürümeyi bıraktı. Gürültülü ayak seslerini bir hayvanın hırıltısı takip etti ve ardından bir kılıç sesi daha duyuldu.

Vrox kibirli adımların izlediğı yolu tanıyarak rahatladı. "Ak!" diye seslendi.

Yapraklar hışırdamaya başladı ve Vrox sabırla öfkeli ağabeyinin ortaya çıkmasını bekledi.

"Vrox?" Ak yüksek sesle seslendi. Ormanda ne kadar ses çıkardığı hiçbir zaman umurunda olmamıştı. Kendine güvenen bir savaşçıydı ve önüne çıkan her yırtıcıyı alt edebileceğine inanıyordu.

Vrox onun her zaman pervasız olduğunu düşünmüştü.

"Nerelerdeydin? Diğerleri günlerdir seni bekliyor..."

Ak ağaçları aşip koyu ela gözlerini Kira'ya kilitlediğinde gezegen dönmeyi bıraktı.

Kira'nın ciğerleri boşaldı. Uzaylının yüz ifadesinde bir kâbus görmüştü. **Tanıdığını** görmüştü.

Elinde bir kılıç ve göğsünde kanla saldırdı.

Vrox hemen harekete geçti. Onu istediğinden daha sert bir şekilde çimlerin üzerine bıraktı, sonra enerjisini kalçalarına akıttı ve Ak'la kafa kafaya çarpışmak için koştu.

Kira ayağa kalktı ve zıplayarak açıklıktan uzaklaşmaya başladı. "Nebula! Neredesin?" diye hırıldadı, ciğerleri Ak'ın ona attığı bakışla delinmişti.

Erkeklerin çarpışması patlak verdi. Korkunç sesin frekansı onu tekrar yere düşürdü. Dehşet içinde, koruyucusunun avcısını yere serişini izledi.

Ak vücutlarını döndürerek Vrox'u onun altına yerleştirdi. Vrox göğsüne bir yumruk indirerek eşit irilikteki adamı bastırmaya çalıştı.

Ak hırladı, Vrox'un üzerinden yuvarlandı ve Kira'ya doğru hücum etmeye çalıştı. Vrox'un eli ayak bileğine kenetlendi ve onu aşağı çekti.

"Bırakın beni! Bilmek zorundayım!"

"Çocuğa zarar vermene izin vermeyeceğim!" Vrox kardeşini geriye doğru sürüklemeye başlarken hırladı.

"O çocuk değil, Vrox! Bu yetişkin bir dişi!"

Vrox'un parmakları bayıldı ve tutuşlarını

gevşetti.

Ak tekrar harekete geçerek ayağa kalktı ve Kira ile arasındaki mesafeyi kapatmaya devam etti. Yaralı ayağı onu yerde tutuyordu ama elinde kendini korumaya kararlı olduğu uzun bir metal parçası vardı.

Kalbi çarpıyor ve düşünceleri birbirine bağlanmaya çalışırken arpışıyordu.

Hız güç oluşturur. Hızını sana karşı kullan. Yeterince yaklaştığında metali kaldır, kırk beş derece açı ver.

Planı düşünmek uygulamaktan daha kolaydı. Elleri terledi ve zaten yerde yatıyor olmasına rağmen dizleri titredi.

Nebula bir ağaçtan belirlediğinde Ak sadece birkaç metre uzaktaydı, acınacak kadar ince bir sopayı başının üzerine kaldırmıştı.

Kira'nın beyni sahneye tanıklık ederken bile çalışmaya devam etti.

Aşağı doğru hareket yukarı doğru hareketten daha az enerji gerektirir. Yerçekimi kuvvet oluşumuna katkıda bulunur.

Nebula uzaylıyı sırtından vurduğunda tahta parçalandı, aralarındaki boy farkı kafasına ulaşmasına izin vermeyecek kadar büyüktü.

Ak durdu, tökezleyerek ilerledi. Sonra döndü.

"Hayır!" Kira, Ak avına olan ilgisini değiştirip Nebula'ya doğru dalışa geçtiğinde bağırdı.

İnsanı kolunun altına sıkıştırdı ve ağaçlara doğru koşmaya başladı.

beni Instagram'da takip edin!

TMENTY TMO

Bir canavar Vrox'a doğru hızla ilerleyebilirdi ve o bunu fark etmezdi. Duyuları gerçeğin meyvesi tarafından hareketsiz bırakılmıştı.

"O çocuk değil!"

Kira bir yetişkin, bir kadın, bir **anne** miydi?

Hayır. Bir hata olmalı. Ak'ın yalnızlığı akıl sağlığını kemiriyor olmalı. Gezegende hiç dişi kalmamıştı. Yok Oluş onları soymuş, geride sadece kaos ve kısır ırklarını bırakmıştı.

Kira bir erkek, bir çocuk, türümüzün son örneği. Bir daha hiçbir kulak yeni doğmuş bir bebeğin ağlamasını duymayacak. Yok oluş hepimiz için gelecek ve hayatın bize tanıyacağı tek merhamet, var olduğumuzun kanıtı olarak kemiklerimizi bırakmak olacak.

Kendisine bu kadar sıkıntı veren haberi düşünürken ellerine baktı. Yumruklarını sıktı, Ak'ın yarattığı umudu ezmeye çalıştı. Damarları daha da belirginleşti, parmak eklemleri çatladı ve bronzlaşmış teni soldu.

Kira'nın göğsüne dokunan küçük avuçlarının anısı parladı ve kararlılığını köreltti. Umuda karşı savaşını kaybederek ellerini gevşetti.

Gerçeği boğamazdı. Yaşıyor ve nefes alıyordu, ölümle bastırılamayacak kadar canlıydı. Gerçek Kira'nın her yerinde yazılıydı. Vücudu çok tombul, yuvarlak ve küçüktü. Biçimi kaslarla bulutlanmaya, uzamaya ve güneşe uzanmaya, pullarla sertleşmeye yazgılı değildi.

O bir anneydi, uzun zamandır sadece erkeklerin anılarında ve masallarında var olan mistik bir varlıktı.

Artık her şey anlamlıydı. Bunca zaman Kira'yı bir erkek olarak hayal edememişti çünkü onun bir erkek olması gerekmiyordu.

Vrox ayağa kalktı, gözleri çocuğunkilerden - hayır, **dişininkilerden** - ayrılamıyordu. Ak'ın içinde kaybolduğu ağaçlara doğru bakıyordu, küçük bir el baldırını kavramıştı.

Sanki daha önce hiç görmemiş gibi vücudunu taradı. Kalçaları hâlâ pürüzsüz ve etliydi, bu da ağzının kurumasına neden oluyordu. Uylukları tepe noktasında birleşiyor ve Vrox'un bir yara olduğuna ikna olduğu bir mağaraya açılıyordu.

Artık Kira'da hiçbir sorun olmadığını biliyordu. Bacaklarının arasındaki yarığın orada olması gerekiyordu; amacı artık apaçık ortadaydı. Çiftleşmenin doğasını anlamak için birbirlerine binen yeterince hayvan görmüştü.

Kira'nın yarığı bir mutasyon ya da lanet değildi. Küçük kollarının sık sık gövdesini sarması gibi onu sarması gerekiyordu.

Gözleri kuzeye doğru ilerlemeye devam etti ve göğsündeki toplarda durdu. Onlar bir gizem olarak kaldı. Daha önce bu özelliğe sahip bir hayvan görmemişti, bu yüzden amaçlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Küreler yumuşaktı ama Kira'nın tüm vücudunun yumuşak olduğu düşünülürse bu pek de bir ipucu sayılmazdı.

Alt bölgelerinde garip bir ağrı hissederek sikine baktı. Organ her geçen saniye daha da kalınlaşıyor, karnına doğru kıvrılıyordu.

Bu tepki onun için nadirdi. Bazen uykudan uyandığında olurdu. Vrox hayatı boyunca bu özelliği asla kullanamayacağından emin olmuştu. Kira bunu pekâlâ değiştirebilirdi.

Endişelenmesi gereken daha büyük sorunları olduğunu bildiği için ağrıyı görmezden geldi.

Gölgesi güneşin ışığını engellediğinde Kira ona baktı. Önce sikini, sonra da geri kalanını fark etti. İşkence boyutlarında bir korku yüzünü kapladı ve Vrox'un göğsünün erimesine neden oldu.

Vücudunun çiftleşmeye hazır olduğunu biliyordu ve bu onu korkutuyordu.

Vroxed yavaşça kendini alçalttı, kalçalarını kasıklarının örtecek şekilde eğdi. Kira'nın korkmasını istemiyordu. Kafası ve vücudu tamamen

farklı gündemler. Onun üzerine güç yağıdırmaktansa kendini bataklıkta boğmayı tercih ederdi. Onunla zorla çiftleşme düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

"Kira..." diye seslendi yavaşça, ellerini kendine doğru tutarak.

Toprak rengi iri gözleri ormana kaymadan önce temkinli bir şekilde onunkilerde kaldı.

"Nebula..." dedi o havadar sesiyle. Onunla ilgili hiçbir şey erkeksi değildi.

Vrox diğer dişinin adını tanıyarak başını salladı. "Şimdiye

kadar Ak'ı takip etmek zor olacak."

Kira yaralı bacağını daha sıkı kavrayarak ağaçlara özlemle baktı. "Vrox... Nebula."

Sol tarafı işaret ederek o yöne gitmek istediğini belirtmeye çalıştı.

"Sen yanımdayken onun izini süremem. Kardeşlerimi bulmamız gerekecek. Peşinden Draekon'u göndereceğim."

Kira, Draekon'un adını tanıyarak canlandı. "Draekon mu?"

Başını salladı. "Draekon." Ağaçları işaret etti. "Nebula, Ak. Onları bulacaktır."

Kira anlayışla başını salladı.

"Ak ona zarar vermeyecektir. Pervasız ve düşüncesiz biri ama senden daha zayıf bir varlığa zarar vermenin onurlu bir şey olmadığını biliyor."

Kira burnunu çekerek bakışlarını bacaklarına indirdi. Vrox, gözlerinden yaşlar akmaya başlayacağını bilecek kadar uzun süredir onunla birlikteydi.

Yavaşça elini ona doğru uzattı. Kızın iri, yabancı gözleri korkuyla ona baktı.

Dillerinden pek bir şey anlamasalar da, aynı türden ya da cinsiyetten olmadıkları çok açıktı. İlişkileri bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı, olamazdı. Ebeveyn-çocuk bağları kopmuştu. Vrox'un Kira'yı koruma dürtüsü hâlâ orada olsa da, şimdi buna başka dürtüler eşlik ediyordu.

Bedeni ve zihni artık onun küçük bir çocuk değil, açlığını doyurabilecek bir yetişkin olduğunu biliyordu.

Kira'nın yara almamış, ince, **kadınsı** kolları genişleyerek kalbini göklere çıkardı. Sevinçle daha yakına eğildi, kalçasını aralarında tutmaya dikkat etti ve onun kucaklamasını kabul etti.

TMENTY THREE

Kaslı kollar onu çevreleyerek sırtının alt kısmında birleşti. Vrox her yerindeydi, erkeksiliği kadınlığını yutuyordu. Tutuşu sert ama nazikti, onu göğsünde ağırlıyor ama ona onu itme seçeneği de sunuyordu. İkincisinin mümkün olduğunu düşünmüyordu. Vrox onun güvenli sığınağıydı; yeni dünyası.

Elleri kadının belindeki yamaçlara uzandı, neredeyse onu tamamen çevreledi. Sanki tereddüt ediyormuş gibi yavaşça onu itti. Gözleri buluştu, dudaklarının anlatamadığı onlarca şeyi anlatıyordu.

Kira onun ifadesinde ne bir kötölük ne de bir bencillik gördü. Aleti onu selamlıyordu ama kalçasına verdiği aç, onu askerle tanıştırmakla ilgilenmediğini anlamasını sağlıyordu.

Onu da yanına alarak ayağa kalktı. Parlak bir şeyin ışıltısı dikkatini çekti ve yere bakmasına neden oldu. Hemen dizlerinin üzerine döndü ve Nebula'nın kolyesini çimlerin üzerinden aldı.

Bu göreceği son arkadaşı mıydı?

Kolyeyi daha sıkı kavrarken "Kahretsin," diye inledi. Nebula'ya onunla ilgileneceğine dair söz vermişti. Daha sıkı mücadele etmeliydi, daha akıllıca düşünmeliydi. Kızın gitmesine izin vermemeliydi.

Nebula'nın yaşıadığı dehşeti düşünmek onu dehşete düşürdü. Onu ele geçiren canavarla savaşırken boğazını yırtarcasına bağırıyor, kör tırnaklarını kırıyor olmalıydı.

Lanet olsun. Onu geri getirmeliyim. Onu hayal kırıklığına uğratamam.

İncelemek için kolyeyi kaldırdı. Ortadan ikiye bölünmüş, kalp şeklinde bakır bir madalyon tutuyordu. Madalyonu çevirdi ve küçük bir güneş simgesi görünce şaşkınlıkla kaşlarını çatı. NASA sembolü genellikle güneş enerjisiyle çalışan cihazların üzerine işlenirdi.

Bu neden bir madalyonun üzerinde olsun ki?

Kira kaşlarını çatarak açmak için uğraştı. Mıknatıslarla kapatılmış olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. Denemeleri sırasında neredeyse bir çiviye kırıyordu.

Sonunda açmayı başardığında birçok kez gözlerini kırıştırdı. İçinde aile fotoğrafı yoktu, daha ziyade cıvata, metal ve bir panelden oluşan bir ağ vardı.

Bu bir makineydi. Küçük bir makine ama yine de bir makine.

Brandon'la çalıştığı kısa süre içinde, onun periyodik tablodaki elementleri, yani metalleri çok sevdiğini fark etti. Bu madalyonun her yerinde o vardı. Adam bakırı yüksek elektrik iletkenliği nedeniyle seviyordu.

Üzerinde çalıştığı son proje dil çevirisiyle ilgiliydi. Ayrıntıları bilmiyordu ama adam dili bir beyinden diğerine anında aktarmakla ilgileniyordu. Özellikle biyoloji ya da nöroloji hakkında fazla bir şey bilmediği için, bu hedef ona imkânsız gibi geliyordu.

Yine de hayal kurmaktan kendini alamıyordu. Ya Brandon başarılı olsaydı? Ya geliştirmekte olduğu çılgın cihaz gerçekten işe yarasaydı?

Vrox'la kelime alışverişinde bulunma, onun ağır bariton sesiyle konuştuğu dili anlama düşüncesi heyecan vericiydi. Ona binlerce şey söyleyebilirdi - ona güvenmediği için ne kadar üzgün olduğundan, koruması için ne kadar minnettar olduğuna kadar.

Brandon'ın cihazı hakkında araştırma yapmaya karar verdiğinde eteğinde cihazı koyacak bir yer aradı. Hiçbir şey bulamadı.

Gözlerini göğsüne götürerek omuz silkti. Göğüsleri sunabileceği en güvenli kasaydı. Kolyeyi çantasında saklama riskini göze alamazdı çünkü kolayca kaybedebilirdi.

Kolyeyi yumak haline getirdikten sonra sütyeninin kaplarından birinin içine koydu. "Kira?"

Vrox'u unuttuğu için yerinden sıçradı.

Şimdi utanmıştı, onunla yüzleşmek için döndü. Korku her yerinden okunuyordu.

"Merak etme. Memelerim beslenmesi gereken ikinci bir ağız değil," diye kıkırdadı.

Vrox'un gözleri kadının göğüslerinden yüzüne kaydı, nasıl tepki vereceğı konusunda kararsızdı. Sonunda, sihirli bir şekilde ortadan kaybolan kolyeyi aramakla ilgilenerek bir adım öne çıkmayı seçti.

Gökyüzünün başka fikirleri vardı. Üzerlerine bir gölge düştü ve Vrox'un dikkatini göğsündeki bulutlardan gökyüzündekilere çekti.

Yukarıda gezinen bir *kare* buldu.

Bir laneti ısırarak, bir kolunu Kira'nın sırtına doladı ve ağaçlığa doğru koşmaya başladı. Kira onun omuzlarına yapışmış, attığı her adımda titriyordu. Birkaç saniye içinde, onları bir ağacın kovuğunun içine sıkıştırmıştı.

Kira'nın her santimi onu öpüyordu. Az önce incelediğı göğüsleri şimdi ona yaslanmıştı. Başını geriye eğip yukarı bakacak kadar bile boşluğu yoktu. Adam neredeyse bir metre daha uzundu ve omuzları zirveye çıkmıştı.

Yüksek bir çığlık gökyüzünü gürletti ama bu onu korkutmadı. Yanında Vrox varken korkunun rengi solmuştu.

Ona yaklaşmak için bu bahaneden yararlanmayı seçerek yanağını onun göğsüne dayadı.

Adamın ereksiyonu da partiye katılmış, dikkat çekmek isteyen bir metal dedektörü gibi karnına bastırıyordu. Kadın buna aldırmadı. Keskin dişli gülümsemesinden bacaklarının arasındaki korkutucu kalınlıktaki uzantısına kadar erkeğın her santimine güveniyordu.

Dakikalarca orada kaldılar. Ne yazık ki Vrox'un dikkati gökyüzüne bakmaktan o anın tadını çıkaramayacak kadar dağılmıştı.

Sahilin yeterince temiz olduğuna karar verdiğinde dışarı çıktı ve ona yardım etti. Nazik bir çekişle sırtına çıktı. Kolları ve bacakları sırtına dolanmış, korunmak yerine rahatlamak istiyordu.

TMENTY FOUR

"Burada kalmalısın. Ben dönene kadar kılını bile kıpırdatma. Beni duyuyor musun?"

Kahverengi gözlerini kırptırdı, herhangi bir kavrayıştan yoksun görünüyordu. Vrox yenik bir iç çekişle başını öne eğdi.

Dişkiye, kardeşlerine onun varlığından bahsetmeyi planladığını nasıl söyleyecekti? Onların testosteron dolu sersemliğini yatıştırana kadar kadının gözlerden uzak durması gerektiğini nasıl açıklayacaktı?

Kardeşlerini tanıyordu. Benzer yapıları vardı ama kişilikleri daha farklı olamazdı. Ak en sorunlu olanıydı, kısa sürede kaynaşmış ve bencildi. Draekon barıştıracıydı, kavgalarının bir ateşe dönüşmesini engelleyen şifalı macundu. Bir de kar yağışı kadar sessiz olma eğiliminde olan Ni'ev vardı.

Vrox genellikle ortalıkta görünmezdi. Kardeşleriyle vakit geçirmekten hoşlanıyordu ama vahşi doğa onu çağırıyordu. Zamanının çoğunu bitkileri inceleyerek geçiriyordu, şu anda önünde diz çöktüğü çiçeği de bu şekilde buldu.

Kararlılığını yeniden kazanmadan önce birkaç saniye daha yerinde kaldı. Kira'nın yüzünü kavradı, başparmakları pürüzsüz yanaklarını okşadı.

"Burada kal," dedi yavaşça.

Kira'nın gözleri gözlerine geri dönmeden önce dudaklarına kaydı.

Yüzünü yumuşak bir şekilde sıkarak ayağa kalktı. Hemen bir adım uzaklaştı ve ereksiyon halindeki sikini saklamak için avuçladı. Ne yazık ki, elinin örtbileceği çok fazla şey vardı. Kira'nın gözleri genişleyip sıkıca kapanmadan önce ağır toplarına düştü.

Endişesine eğlence de katıldı.

Bu koyun gibi küçük şeyin bir erkeğe dönüşeceğini nasıl düşünebilirdim?

Arkasını döndü ve yavaşça kardeşlerinin kampına doğru yürümeye başladı, Kira'nın onun oturmasını ve saklanmasını istediğini anlamasını umuyordu. İçini rahatlatan şey, peşinden koşuşturan küçük dışının sesini duymamasıydı.

Kampa yeterince yaklaştığında erkeklerin konuşmalarını duydu.

"Uçup gitti," dedi Kyro.

"Hangi yönde?" Rokan yanıtladı.

Rokan ve Kyros'un koyu tenleri Vrox ve diğerleriyle akraba olmadıklarını kanıtlıyordu ama farklı ebeveynlerden gelmeleri pek bir şey ifade etmiyordu. Altı adam da birlikte büyümüşü. Zaman, herhangi bir kan damarının inşa edebileceğinden daha kalın bir ip inşa etmişti.

"Kuzeye uçtu. Ne kadar garip. Bekle, biri geliyor."

"Benim," diye cevapladı Vrox uzun otları iterek geçerken. "Anneler," diye selamladı Rokan.

Vrox kampı taramadan önce "Anneler," diye cevap verdi.

Ni'ev oturmuş, yontulmuş bir taşı kılıcının ağzında gezdirerek onu keskinleştiriyordu. Draekon ateşin başında akşam yemeği için deri yüzüyordu. Kampları darmadağınktı.

"Çocuk nerede?" Draekon gözleri Vrox'un omzunun üzerinden bakarak sordu. "Onlara bir tane bulduğunu söylediğimde kimse bana inanmadı."

Kyros güldü. "Ak'ın kontrolü bulduğu gün Vrox da bir çocuk bulacak."

Sinirli kardeşinden bahsedilmesi Vrox'un kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Hepinizle konuşmam gerek. Şimdi."

Ni'ev kılıcını bilemeyi, Kyros kıkırdamayı ve Draekon et kesmeyi bıraktı. Çok renkli bakışları Vrox'a kayd, sesinin ciddiyeti karşısında şaşırdılar.

"Ben bir çocuk bulmadım," diye mırıldandı. "Bunun kulağa akılsızca geleceğini biliyorum ama... Bir dişi buldum."

Ni'ev, Vrox'un çılgınlıklarını görmezden gelerek kılıcıyla taş kazımaya devam etti.

"Belki de oturmalısın. Belli ki güneşin altında çok fazla zaman geçirmişsin," diye önerdi Rokan, gülümsemekten gözleri kırışmıştı.

Vrox hayal kırıklığıyla

homurdandı. "Doğruyu

söylüyor."

Vrox arkasını döndü ve Ak'ı bir ağacın yanında rahatça eğilirken buldu.

Cevap verme zahmetine katlanmadan, içinde hançerlerinin bulunduğu çuvala doğru ilerledi ve bir tanesini ölümcül bir isabetle Ak'ın kafasına doğru savurdu. Bıçak, Ak'ın taş gibi soğuk gözlerinden birkaç santim ötede, tam da Vrox'un istediği yerde tahtaya saplandı.

Ak duruşunu bozmadı ve kardeşinin meydan okumasına sessizce karşılık verdi. Rollerini tamamen tersine dönmüştü. Genelde sakin olan Vrox neredeyse öfkeden köpürüyordu, kaosun vücut bulmuş hali Ak ise soğukkanlılıkla gözlemliyordu.

"Bir dahaki sefere kaçırmayacağım. Ben hâlâ soruyorken dişiyi geri getir," diye talep etti Vrox.

"Nedir bu akılsızlık?" Draekon araya girdi.

"Kız nerede? Onu zorladın mı?" Vrox bir adım daha yaklaşarak itti.

Draekon iki elini kaldırdı ve Vrox'un önünde durdu. "Bunu yapmayın. Sakin ol."

"Ak!" Vrox cevap bekleyerek bastırdı. Nebula'nın herhangi bir parçasına zarar verirse adamı kendi kanında boğacaktı. Kadınlara karşı şiddete tahammül edemezdi. Vahşi doğa ona iki nadir çiçeği emanet etmişti ve o da onları korumayı kendine görev edinmişti.

Ak, "Onu zorla çiftleştirmedim," diye konuştu.

Onu. Uzun yıllar boyunca ihmal ettikten sonra bu zamiri yüksek sesle duymak çok garipti.

"Nerede o? Onu bana ver."

"Neden?" Ak kaşlarını kaldırarak meydan okudu. "Diğeri sende."

"**Anneler**," diye tısladı Draekon. "Siz ikiniz sıklerinizi ölçmeyi bırakıp mantıklı konuşmaya başlayabilir misiniz?"

Vrox'un yumrukları sıkıldı, Ak'ın etine açlık hissetti.

"Beni yanında bulduğun genç - Kira - bir erkek değil. O bir dişi. Annemin neye benzediğini hatırlamadığım için uzun süre fark etmedim ama Ak bağlantıyı kurdu. Başka bir kızı rehin aldı."

"Bir tane daha mı? Yani iki tane mi var?" Rokan diğerlerinin saçtığı çılgınlığı anlamaya çalışarak sordu.

"Evet. Aldığım kızı inceleyerek cinsiyetlerini doğruladım. İkisini de çiftleştirmeli ve türümüzü yeniden inşa etmeye başlamalıyız. İsteyip istememeleri önemli değil. Zehrinizi seçin: tecavüz ya da yok oluş."

Kampta sessizlik hüküm sürüyordu.

"Eğer böyle düşünüyorsanız, o zaman belki de türümüz yok olmayı hak ediyordur. Bu şekilde sizin gibi canavarların üreme riski de ortadan kalkmış olur."

"Haklı," diye yorumladı Ni'ev'in zayıf sesi. Oturduğu yerden kalktı ve Vrox'un yanına yürüdü.

Ni'ev çatışmalardan uzak durma eğiliminde olduğu için onun desteği özellikle şok ediciydi. Erkeğin tek umursadığı şey silahları keskinleştirmek gibi görünüyordu.

"Kızı geri ver. Seni siksiz bırakmam için bana bir sebep verme," diye uyardı Vrox.

Draekon ve diğerleri yanına giderek ona destek oldular.

Sayıca üstün olduğunu gören Ak, kendini ağaçtan aşağı itip kaçmaya başlamadan önce acımasızca güldü. Draekon bir lanetle onun peşinden koştu. Vrox yarışa katılma isteğiyle savaşıarak onların gidişini izledi.

Kardeşleriyle yüzleşmek için döndü. "Kira'yı getireceğim. Hepinizin ona dokunmasını yasaklıyorum."

Kimse şikâyetle bulunmadı.

Adımlarını takip etmeye başladı, peşinde bir endişe hissediyordu. Ailesini incitmek istemiyordu ama eğer hizada durmazlarsa bunu yapmaktan da çekinmeyecekti.

Kira **onun** çiçeği.

Onu bıraktığı yerde buldu, dikkatli ve gözlemci görünüyordu. Onu gördüğünde omuzları rahatlamış görünüyordu ve bu da ona olan sevgisinin artmasına neden oldu.

Bana güveniyor. Onu kendi kanımdan ve etimden korumalıyım, bu süreçte dökmek zorunda kalsam bile.

Bir kolunu sırtına, diğerini dizlerinin altına koyarak onu kucağına aldı. Bacaklarını ona doladığında, örtündüğü kumaşın yukarı doğru esneme ve kalçalarını ortaya çıkarma eğiliminde olduğunu biliyordu. Kardeşlerinin pürüzsüz, etli teni görme düşüncesi onu mantıksız bir şekilde kızdırdı.

"Vakit geldi, Kira."

TMENTY FIVE

Kira, Vrox'un onu adamlara götürdüğünü biliyordu. Teşhis edilme riski yüksekti ama bu, yüzleşmeye istekli olduğu bir tehlikeydi. Nebula'yı kurtarmak için alabildiği kadar yardıma ihtiyacı vardı.

Başı dik ve kalp atışları hızlanmış bir şekilde bekledi.

Yapraklar onu her yönden sıyrıp geçiyordu ve yapraklar el olsaydı nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyordu. Bu fikir bile onu ürkütüyordu. Üzerinde olmasını istediği tek nasırlı el Vrox'unkilerdi.

Üç uzun boylu, çıplak erkek görüş alanına girdi. Vrox'u defalarca gördükten sonra bile, bu kadar *erkeğin* utanmadan sergilenmesi hâlâ şok ediciydi. Gözleri sanki onu daha fazla içine çekmeye çalışıyormuş gibi genişledi ve yakıcı konsantrasyonları ona aralarında çıplak olanın kendisi olduğunu hissettirdi.

Koyu tenli bir adam bir şeyler söyledi ve cevap verdiğinde Vrox'un göğsünden bir gümbürtü geçti.

"Merhaba."

Küçük bir el sallamak için elini kaldırdı ve parlak gözleri anında eline takıldı. Kesilmiş tırnakları, kusursuz eklemleri ve ince parmakları şaşkınlıklarını artırdı. Sanki böylesine narin bir uzvun var olabileceğine inanamıyorlardı.

Yerleşmesine yardımcı olmadığını fark edince elini bıraktı.

Başka bir adam daha yaklaştı. Teni esmerdi, saçları küt kesilmişti ve gözleri çarpıcı bir maviydi. Yüzü sakallıydı, bu da tıraş olmanın aralarında bir seçenek olduğunu anlamasını sağladı. Arada sakal olmayınca adamın yakışıklı kemik yapısını seçebiliyordu.

Güçlü kolu ona doğru uzandı ve kızın utanmasına neden oldu.

Vrox, adamı olduğu yerde donduran bir komut verdiğinde bir gök gürültüsü daha koptu. Seslerinin derin baritonu, birbirlerine karşı koyarken acımasız bir şarkıya başladı. Kira kendini babasının kollarında sallanan küçük bir kız gibi hissetti. Bu duygu ne kadar acı olsa da gerçekti. Zararsızdı, kendisini inceleyen testosteron tanrılarından korumak iin Vrox'a tamamen bağımlıydı.

"Bu bir karmaşa. Onu tutamayız."

"Ne yapacağımızı sanıyorsun?" Vrox Rokan'a fırlattı. "Onu Ak'a mı verelim?"

"Elinizde ne tuttuğunuzun **farkında mısınız**? Bu dişi, gezegenin tüm hazinelerinin toplamı. Burada bir kadın olduğu duyulur duyulmaz, yaşlı gen tüm erkekler onun iin gelecektir. Glyz ama binlerce kişiye karşı savaşamayız."

"Onunla ne yapmamı istediğinizi hâlâ duyamadım."

Rokan homurdandı, bu ses Kira'nın gözlerinin pullu göğsüne düşmesine neden oldu. "Onu yaşlılara verin. En iyisinin ne olduğuna onlar karar verecek."

"En iyisinin onu zorla yetiştirmek olduğuna **karar verecekler!**" Vrox karşı ıktı. "Ben sadece hepimizi güvende tutmaya çalışıyorum."

Rokan haklıydı. Diğer adamlar Kira'yı alarak yeni bir neslin babası olmaya çalışacaklardı ve unvanlarını almak iin kardeşlerini öldürmeye gözlerini bile kırpmayacaklardı. Vrox kardeşinin kanının dökülmesini istemiyordu. Kira'nın çektiği acıların sebebi olmak da istemiyordu. Erkekler ona tecavüz ederken bacaklarının arasındaki yarığın kan ağladığı düşüncesi iğrenti.

Daha önce hiç bu kadar büyük bir ikilemle karşılaşmamıştı.

"Ben gideceğim," diye karar verdi onlar adına. "Onu kendim koruyacağım." Kira'nın ihlaline izin veremezdi. Buna katlanamazdı.

Rokan ve Kyros da aynı derecede ciddi görünüyordu. Ni'ev ise kılıcının ağzını inceliyordu.

"Ben de seninle geliyorum."

Vrox ağabeyine baktı, bir gün içinde ağzından bu kadar çok kelime çıkmasına hâlâ alışamamıştı.

"Ni'ev," diye başladı Rokan.

Ni'ev başını salladı. "Seyahat eder, avlanır ve yemek yeriz. Yaptığımız tek şey bu. Şimdiye kadar hiçbirimizin hayatının bir amacı yoktu. Anlamsız bir hayat yaşayıp yaşlılıktan ölmektense onurlu bir şey için savaşıırken ölmeyi tercih ederim."

"Haklısın," diye boyun eğdi Rokan. "Affet beni kardeşim."

Vrox başını salladı, çenesi usulca Kira'nın başının üstünü sıyırdı. "Affedilecek bir şey yok. Bu senin hayatın. Beni hiçbir yerde takip etmeni talep etmeyeceğim."

"Ben de seninle

geleceğim." "Ben de,"

diye teklif etti Kyros.

Vrox'un göğsü gururla patlamaya hazır hissediyordu. Yok Oluş toplumdan çok şey götürmüştü - onur, ahlak ve akıl sağlığı. Kardeşlerinin güçlü durduğunu bilmek bir hediyeydi.

"Onu doğuracak mısın?"

Ni'ev'in gri gözlerine baktı ve sorusuna yanıt olarak gözlerini kırıştırdı.

"Bu bana değil, ona bağlı."

"Onun türünün bizimkilerle üreyip üreyemeyeceğini bilmiyorum ama üreyebileceğini varsaymanız gerekiyor. Onun yetişkin bir dişi olduğunu söyleyebilirim. Annemin ve ailemizdeki diğer kadınların da onun gibi geniş kalçaları ve yumuşak yüz hatları olduğunu hatırlıyorum. Yüz kılları da çıkmıyordu. Eğer bu kadın keşfedilirse,

erkekler onu hamile bırakmak isteyecektir. Onu korumak için, çocuğunuzu doğurmaya ikna etmelisiniz."

Vrox'un siki ağrıyordu. Ni'ev'in önerisini bir söz olarak kabul ediyordu.

"Onu acele ettirmeyeceğim. Çabuk korkar," diyerek konuyu değiştirmeye heveslendi. "Bana annemin göğsünden bahset. Çıkıntıları var mıydı?"

Ni'ev başını salladı. "Hayır. Bütün kadınların göğüsleri düzdür. Senin dişinin nesi var bilmiyorum."

Vrox gözlerini kıstı, annesini hatırlamaya çalışmak için çok düşündü. Her zamanki gibi, sadece başarısızlık buldu.

"Onda bir sorun olduğunu sanmıyorum. O sadece uzak bir yerden geliyor."

"Nerede?" Rokan sordu. "Onun geldiğini gördün mü?"

"Hayır. Onu bir gün ormanın dışında buldum," diye yanıtladı Vrox kollarındaki değerli yüke bakarken. "Şu anda giydiği garip deri giysileri giyiyordu ve bir kese taşıyordu. Dilimizden sadece birkaç kelime söyleyebiliyor, o da ona öğrettiğim için."

"Nereden geldiğinin önemli olduğunu sanmıyorum. O artık burada ve bizim de üzerinde çalışmamız gereken şey bu," diye konuştu Kyros.

Vrox başıyla onayladı. "Onu oturtacağım. Mesafenizi korumaya çalışın. Garip davranıyor ama zararsız biri."

Rokan güldü. "Zararsız mı? Bence o gezegendeki en ölümcül yaratık. Herhangi bir erkeği hipnotize etmek için tek yapması gereken bacaklarını açmak."

Vrox Ni'ev'in oturduğu kütüğe doğru yürüdü ve onu yere yatırdı. Ni'ev hemen gözlerini kaçırdı ve onun ayaklarına baktı.

"Neden ayaklarına bakıyor?"

"Siklere bakmaktan hoşlanmıyor. Onu sinirlendiriyorlar. "

Rokan kıkırdadı: "Onun durumunu düşününce haklısın," dedi. "Birkaç hayvanın derisini yüzüp bize peştamal yapacağım. Bütün gün Vrox'un hançerinin etrafında olmaktan rahatsız olacağını sanmıyorum."

Diğer adamlar gülünce Vrox homurdanarak kalkmış sikine tek bir vuruş yaptı. Sakinleşmek yerine daha da kabardı ve daha fazlası için inledi.

"Teşekkür ederim, Rokan."

Sözlerinde ciddi idi. Genç ve bekâr erkeklerin dünyaya hünelerlerini göstermek için çıplak dolaşmaları eski bir gelenektir. Artık etkileyecek kadın kalmadığına göre, bu geleneğe saygı göstermeye gerek yoktu. Kimse neden hâlâ çıplak dolaştıklarını sorgulamıyordu ama hepsi de bu geleneğe uyduklarını, çünkü bunun onlara Yok Oluş'tan önceki medeniyetin nasıl bir şey olduğunu hatırlattığını sessizce biliyordu.

Kira'nın yanına oturdu, kasıklarını örtmek için uyluklarını eğdi. Ni'ev ve Kyros da onu takip ederek bir daire oluşturdular.

"Peki, göğsündeki toplara dokunmamıza izin verecek mi?"

TMENTY SIX

"Hayır," dedi Vrox kesin bir ifadeyle. "Ona dokunamazsın. Korkacaktır."

Gösterdiği buzun altında bir buzdağı vardı. Başka bir erkeğin ellerinin Kira'nın üzerine inmesi sadece onun paniğini değil öfkesini de artıracaktı.

Öfke denen bu yabancıyla ne yapacağından emin değildi. Onun bulanıklığına kapılma konusunda çok az deneyimi vardı. Kardeşleri onu ne zaman kızdırsa, nadiren sinirlenmenin ötesine geçerdi. Kira onu tipik mizacından uzaklaştırıyordu. Yabancı kız onda yabancı duygular uyandırıyor.

Başka bir erkeğin onun narin teninden zevk alması fikri bile kaşlarının çatılmasına, parmaklarının kıvrılmasına ve diş etlerinin ağrımasına neden oldu. Ölçekleme'den beri, yani vücudunun erkekliğe doğru olgunlaştığı o birkaç kısa aydan beri duygusal olarak hiç bu kadar dengesiz olmamıştı. Şimdi, vücudu yeni bir ergenlik döneminden geçiyormuş gibi hissediyordu.

Bu yeni Ölçeklendirme onu tedirgin ediyordu. Sanki bedeninin sahipliğini kaybediyor gibiydi. Yedi metrelik boyu ve iki yüz kiloluk ağırlığı, ufacık dişi tarafından beyninin yıkanmasına neden oluyordu. Kazandığı yara izleri, geliştirdiği kaslar ve bildiği duyular, kendisinden çok Kira'ya hizmet etmekle ilgileniyordu.

"Vrox?"

Düşüncelerini göz kırparak uzaklaştırdı ve Roka'nın şaşkınlığıyla

yüzleşti. "Evet?"

"Ayağına ne olduğunu sordum."

Vrox, Kira'nın artık ayakkabılarından kurtulmuş olan zarif ayaklarına baktı.

"Bir kıymığın üzerine bastı ve kıymık derisine battı."

Adamların hepsi kaşlarını çatdı, kızın ne kadar hassas olduğuna inanamadılar.

"Kadınlarımız bu kadar zayıf değildi. Annem ondan çok daha uzun boyluydu ve teni daha pürüzlüydü."

"Tamamen savunmasız değil," diye araya girdi Vrox, Kira'yı savunmaya kararlıydı. "O zeki biri. Bana çıplak ellerimle nasıl metal toplayacağımı öğretti."

Adamlar emin görünmüyordu, hâlâ Kira'nın sadece kalçalarını açıp doğurmak için iyi olduğuna inanıyorlardı.

Konuşmalarından çok sütyenindeki ağırlığa odaklanmıştı. Gözleri gökyüzüne doğru kaydı. Yakında güneş kaybolacaktı. Güneş başını eğmeden önce madalyonu şarj etmesi gerekiyordu.

Nasıl çalışıyor? Eksik veya hasarlı ise tamir edebilir miyim? Hayır, aletlerim yok.

Keşke Brandon'ın projesini takip etseydi. Böylece cihazın nasıl çalışması gerektiğini bilebilirdi.

Küçük kampın etrafına baktı ve Ni'ev'in bilemekte olduğu uzun kılıcı buldu. Vrox'un elini yumuşak bir şekilde çekerek dikkatini çekti.

Kılıcı işaret ederek onu istediğini gösterdi.

Vrox Ni'ev'e döndü ve tepkisini ölçtü. Başkasının silahına dokunmak büyük bir suçtu. Silah, kişinin karakterinin bir uzantısı olarak kabul edilirdi. Bir savaşçının silahına gösterdiği özen, sevdiklerini korumak için ne kadar istekli olduğunun sözsüz bir vaadiydi. Vrox, Kira'yla tanıştığı gün fırlatma bıçaklarını kaybetmişti ama bu onu üzmemişti. Ne de olsa çok daha değerli bir şey kazanmıştı: Kira.

Vrox'un dile getirilmemiş sorusunu gören Ni'ev, "onu tutabilirsin, ama onunla ne isteyebileceğini bilmiyorum," diye cevap verdi.

Vrox uzanarak ağır metal kolu aldı ve işçiliğini inceledi. Geniş kılıç canavar gibi bir silahtı ama Vrox'un zevkine göre fazla düzdü. Hafif kavisli bir bıçakla et kesmenin daha kolay olduğunu düşünüyordu.

Kira'nın saf eli tutamağa uzandığında, onu geri çekti. "Kendine zarar vereceksin," diye homurdandı.

Küçük bir hoşnutsuzluk iniltisi çıkararak onun pullu kolunu usulca çekiştirdi. Aralarındaki bağın görüntüsü kardeşlerinin anında geri dönmesine neden oldu.

Vrox koluna baktı ve Kira'nın bilmeden sosyal kurallarından birini daha çiğnediğini fark etti. Bir erkeğin pulları mahremdi. Sadece özel olarak okşanmaları gerekirdi, başkalarının yanında değil.

Kira, geri çekilmeleri karşısında şaşkınlıkla kardeşinin yüzüne baktı. Kızın eli masumca onun pazusunda duruyordu. Bir gülümsemeyle savaşıarak elini tuttu ve kılıcın kabzasına götürdü. Kira görevini hatırlayarak madalyonu sütyeninden çıkardı ve yere koydu. Kılıcı tutarken Vrox ona baktı, muhtemelen kendi elini keseceğinden endişelenmişti.

"Kahretsin, bu şey çok ağır," diye homurdandı ayağa kalkıp kılıcı kaldırmaya çalışırken. Yaralanmamış ayağıyla birkaç adım geri gitti ve metalden yansıyan güneşe aç veremeye çalıştı.

"Hadi," diye tısladı çırpınırken.

Rokan cevap ararcasına Vrox'a baktı. "Ne yapıyor ve yerdeki o metal yığını da ne?"

Vrox omuz silkti. "Onun tuhaf olduğunu zaten kabul ettiğimizi sanıyordum."

"Evet!" Kira nihayet güneş ışığının yansımasını madalyona yönlendirmeyi başardığında bağırdı.

Gezegenin delicesine sıcak güneşi sonunda onu güneş yanığıyla boyamaktan başka bir işe yarayacaktı. Kılıcı toprağa sapladı ve madalyona hâlâ bir parıltı yönelttiğinden emin oldu.

Madalyona özlemle baktı. "Lütfen, akıl

sağlığım için. Patlama."

Koltuğuna döndü ve izlemeye koyuldu. Bir yerde, eskiden, yani iki yüz yıl önce kullanılan güneş panellerinin şarj edilmesinin beş ila sekiz saat sürdüğünü okumuştı. Teknolojinin sürekli gelişmesi sayesinde bu süreç dakikalara indirilmişti.

Arka planda kümelenen erkeklerin konuşmalarına aldırmadan sabırla bekledi.

Bu işe yaramalı. Lütfen. Çalışmak zorunda.

Saniyeler sonra, kadınsı bir ses dualarına cevap verdi.

"Yeterince şarj edilmiş. Akünün hasar görme riskini azaltmak için güç kaynağından çıkarın."

Çimenlerin arasından gelen sesle tüm adamlar hazırlıksız bir şekilde sıçradı. Kira aşağı uzandı ve titreyen eliyle sıcak madalyonu kavradı.

"O metalin içinde bir kadın mı var? Bu nasıl mümkün olabilir?" Kyros sordu.

Kira bir şeyleri kaçırmaktan korkarak madalyonu kulağına götürdü. "Sistem, bir işlev raporu sağla."

"Birden fazla işlev çevrimdışı. Arşiv sürümü üçe ulaşamıyor."

Tıpkı kendi çevirmeni gibi, bu da Dünya'daki arşive bağlanamıyordu.

"İletim hakkında bir rapor sunun."

"Yetkilendirme için şifre gereklidir. Yetkilendirme seçenekleri arasında parmak izi taraması ve konuşma yer alır ve bunlarla sınırlıdır."

Sinirlenmeye başladı. O şeyin kilidini nasıl açacağını bilmiyordu. Nebula'nın parmak izleri muhtemelen kayıtlıydı. Eğer o buralardaysa

Kira'nın izin almasına yardımcı olabilirdi. Ne yazık ki kadın kaçırılma olayıyla meşguldü.

Şifre, şifre... Siktir, Brandon. Şifre olarak ne kullandın?

Birkaç cumartesi gününü onunla geçirdiğini, patlamış mısır yediğini ve iş hakkında konuştuğunu hatırlıyordu. Çok zeki bir adamdı, komikti de. Arkadaşlıklarının güçlendiğini fark ettiğinde soğuk davranmaya başlamıştı. Bir erkeğin onu tekrar incitmesine izin vermeyi reddetti, bu yüzden onu dışladı.

Ciddi sorunlarım var.

"Şifre bekleniyor. Bir deneme kaldı. Cihazı uyku moduna almak için 'iptal' komutunu kullanın."

Bir deneme mi? Bu saçmalık! Üç kere denemekten ne çıkar?

Şok olmuş adamlara baktı. Ni'ev madalyonu ikiye ayırmaya hazırmış gibi kılıcını tutuyordu ve Vrox'un kolları onu güvenli bir yere götürme vaadiyle şişmişti.

Gülümsedi.

Bunu doğru yapmalıyım. Beni her zaman kolladığı için ona teşekkür etmeliyim.

"Şifre Nebula." "Erişim sağlandı"

Omuzları rahatlayarak düştü.

"Böyle boktan bir şifre kullandığın için teşekkürler Brandon."

Onun sözlerini algılayan madalyon, "komut tanınmadı" diye cevap verdi.

Sırıttı. "Dil aktarımı prosedürlerini açıklayın ve ilgili sağlık risklerini listeleyin."

"Cihaz açılacak ve bir insanın şakaklarına yerleştirilecek. Denek yirmi iki ile altmış yaşları arasında olmalıdır. Denek DSM-9'da listelenen zihinsel bozukluklardan herhangi birine sahip olmamalıdır. Prosedürün sağlık riskleri arasında anlık kafa karışıklığı, yorgunluk, bilinç kaybı, koma ve felç yer almaktadır."

En azından ölüm listede yoktu.

Dudağını ısırdı.

Brandon bunu gerçekten yaptı mı? Bir dili bir insanın beynine aktarmanın bir yolunu buldu mu? Bulgularını neden sunmadı? Şimdiye kadar milyarder olurdu.

Madalyona baktı. Koma ve felç en endişe verici risklerdi ama Nebula'yı kurtaracaksa bunlarla yüzleşmeye değirdi.

"Dil naklini başlatın," diye emretti.

"Kuzey Amerika İngilizcesini nakletmek ister misiniz?"

"Hayır. Yeni bir dil kaydedin."

"Bu dildeki isimlerin cinsiyetleri var mı?"

Kaşlarını çattı. İspanyolca, Rusça ve Fransızca gibi dillerin belirli isimlere cinsiyet atadığını bilse de, Vrox'un dilinde ne piştiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bu dildeki isimlerin cinsiyetleri var mı?" diye tekrarladı cihaz.

"Bilmiyorum."

"Prosedürün başlaması için akıcı bir konuşmacının yaklaşık bir saat boyunca konuşması gerekmektedir. İngilizce komutlar bundan böyle kayıt tamamlanana kadar dikkate alınmayacaktır."

Burada bir şey yok.

Avucundaki madalyonda bir delik açmaya kararlı görünen Vrox'a yaklaştı.

"Et dun lay," dedi ona, kendisine öğrettiği birkaç cümleden birini hatırlayarak.

Kaşlarını çattı ve bir şeyler söyledi.

Hevesli bir baş hareketiyle uylukları birbirine değene kadar yaklaştı ve avucunu daha yukarı kaldırdı. Vrox'un sarı gözleri onun yüzünden avucuna kaydı ama konuşmaya devam etti. Onun yakışıklı ağzından çıkanlardan hiçbir şey anlamamasına rağmen başını sallamaya devam etti.

Ne zaman konuşmayı kesse, kız kaşlarını çatıyor ve bu da onu yeniden harekete geçiriyordu. Sanki onu üzgün görmeye dayanamıyormuş gibiydi.

"Kayıt tamamlandı. Dil yüklendi ve aktarıma hazır."

Gözlerini sıkıca kapadı ve titreyerek nefes aldı.

Çok yakındı. Çok yakındı.

Mıknatısları kenara çekip madalyonun her bir yarısını şakaklarına yerleştirirken, "İletime devam edin," diye emretti.

Lütfen ön lobuma ya da herhangi bir lobuma zarar vermeyin.

Bir elektrik fermuarı alnını sıkıştırdı ve gevezelik dolu bir odanın zeminine çarpan bir top gibi dikkatini istedi. Tüm düşünceleri buharlaştı ve zihnini korkunç bir boşluğa bıraktı. Sonsuz bir dakika boyunca aklından hiçbir şey geçmedi. İçinden akan tek şey, Vrox'un güzel diline sahip olmaya layık olup olmadığına karar veren elektrikti.

Karanlığın, gezegenin sırlarına erişimini engellemesini bekledi.

Vrox endişeyle onun adını söylüyor, o sevimli aksanıyla tekrarlıyordu. Her zaman "Tira" olarak telaffuz ediyordu ve Vrox'un onu düzeltecek cesareti yoktu.

"-tamam mı?"

Omuzları çöktü ve beline dolanan güçlü kol olmasaydı geriye doğru düşecekti.

"Vrox?"

"Neye ihtiyacın var? Ne yapmalıyım?"

Dişleri dudaklarından kurtuldu.

Onu sadece duymakla kalmamış, anlamıştı da. Vrox'un lezzetli ve derin sesindeki kelimeleri anlamıştı.

Kan çanağına dönmüş gözleri onu kutsayan güneşte kaldı.

Fısıltıyla, "Brandon, seni akıllı piç. Başardın." Cümlenin İngilizcesi çıkmadı.

TMENTY SEVEN

"Az önce bizim dilimizden mi konuştu?"

Adamlar Dünya'ya ışınlanmış gibi görünüyorlardı.

Takıma hoş geldiniz çocuklar.

Kira gözlerini kapattı, günün aydınlığı ile gözbebeklerinin karanlığı arasındaki çatışma baş edilemeyecek kadar acı vericiydi.

"*Tanrım. Jüpiter* büyüklüğünde bir baş ağrım var," diye mırıldandı.

"*Gu-peter* nedir?"

"*Gi-sus* nedir?"

"Dili bu kadar çabuk nasıl öğrendin?"

Vrox'unki hariç tüm erkeklerin sesini duyarak kaşlarını çattı. Kolları hâlâ onun etrafında kilitliydi, sahibinin zihni şoktan gevşemiş olsa da onu güçlendiriyordu.

"Ben buralı değilim. Nebula ve ben Dünya adlı bir gezegenden geliyoruz," diyebildi uyuşukluk bulutunun arasından.

"Neden buradasınız? Sen mi gönderildin?"

"Bu bir kazaydı, korkunç bir kaza. Burada olmamalıydım. Buraya ait değilim."

Vrox'un sözlerinin acımasızlığından kaçmaya çalışıyormuş gibi irkildiğini hissetti. Kaslarının hızla gerilmesi kadının içinde yankılandı. Savaşçı hiç irkilmediği için bu garip bir histi.

Göz kapaklarını kaldıracak gücü toplayarak iki elini onun yüzüne uzattı ve yüzünü kavradı. Yüzü bile gezegenin sertliğinden kurtulamamıştı. Saç çizgisinin yakınında daha önce fark etmediği küçük bir yara izi ve sakalının arkasına saklanmış daha uzun bir yara izi vardı.

Yüzünü adama yaklaştırdı, aralarındaki boşluğu ortadan kaldırmak için eğilmesini istedi.

Alınları buluştu. İki bilgi ormanı santimetrelerce uzaktaydı. Gözlerindeki göller birbirine karışmıştı ve Kira'nın başındaki acı bile içlerinde yüzen minnettarlığı dalgalandıramıyordu.

"Benimle birlikte olduğun için teşekkür ederim,"

diye nefes aldı. Gözlerini kırıştırdı, uzun

kirpikleri onunkileri öptü.

Maceraları boyunca ona o kadar çok şey söylemişti ki; tehditler savurmuş, beceriksizce teselli sözleri söylemiş, fiziğini sorgulamış, öfke nöbetlerini azarlamış, sözler vermişti. Sanki o kadar çok kızgınlık, kıkırdama, soru ve yemin fısıldamıştı ki, söyleyecek sözü kalmamıştı.

Samimi dokunuşları ve karmaşık bedeniyle içinde ikinci bir Ölçeklendirme kükreyen bu oğlana ne cevap vermesi gerekiyordu?

"Göğsündeki o şişlikler de ne?" Rokan ağzından kaçırıldı ve Vrox'un cevap verme sorumluluğunu elinden aldı.

Kira yüzünü geri çekti ama göğsü Vrox'un hoşuna gidecek şekilde onun göğsüne yaslandı. "Uh... onlara..."

Göğüslerin tercümesini bulamadığını fark edince durdu.

"*Göğüsler*," diye İngilizce konuştu.

"Amaçları nedir?" diye sordu Rokan.

"Bebekleri beslemek için."

Adamın yüzü tiksintiyle kaşlarını çatmış, dişleri ayırık dudaklarından dışarı fırlamıştı.

"Türünüzün dişileri bebekleri kanla mı besliyor?" Kira

gölmekten kendini alamadı. "Hayır. Göğüsler üretir..."

Süt için bir kelime bulmakta zorlandı.

"*Süt*. Tadı ne ekşi ne de tatlı olan beyaz bir sıvıdır." İğrençlikleri geri döndü.

"Bebekleri meniyle mi

besliyorsun?" "Hayır!"

Adamların kafası daha da karışmış

görünüyordu. "Kira."

Tüm erkeklerin sesleri kalın olmasına rağmen Vrox'un ki onu her zaman hayrete düşürürdü. Sanki sesini yükseltmeden bağırabiliyor, etraftaki tüm kulakların -ve amcıkların- dikkatini çekebiliyordu.

"Evet?" diye nefes aldı.

"Yaşım nedeniyle kadın olduğunuzu fark etmemiştim. Kayboluş gezegenimizden kadınları yıllar önce aldı. Bu olay olduğunda gençtim ve kadınların özelliklerini hatırlamıyorum."

"Kayboluş mu?" diye tekrarladı.

"Bir gün, her yaştan kadın aniden ortadan kayboldu. Kimse nereye gittiklerini ya da bunun neden olduğunu bilmiyor. O zamandan beri yaklaşık on beş kar yağışı oldu."

Kafasında sorular dönüp

duruyordu. "Kar yağışı nedir?"

"Her beş yüz güneşte bir, gezegene bir güneş boyunca kar yağar. Ben yirmi kar yağışı görecektim kadar yaşadım."

Sesinin zenginliği sözlerine konsantre olmayı zorlaştırıyordu. Yavaş ve eşit bir tempoda ve hipnotize edici bir derinlikle konuşuyordu.

"Ee," dedi İngilizce, sonra eski haline döndü. "Bu olay olduğunda beş yaşında mıydın? Neden hatırlamıyorsun?"

"Bir kaza hafızamı sildi. Drakkon benden daha genç. O da hatırlamıyor."

"Özür dilerim,

Vrox." Gözleri onu

yedi.

"Uzun zaman önceydi."

Kalbi onun için acırken, kafası tüm sayıları bilgisayarda hesaplamaya çalışıyordu.

Beş yüz çarpı yirmi eşittir on bin gün. On bini üç yüz altmış beşe bölersek yirmi yedi eder. Vrox Dünya'da yirmi yedi yaşında olurdu, bu gezegende bir günde 24 saat olduğunu varsayarsak.

"Cinsiyetinizi hemen anlayacak yaşlı erkekler var. Gezegende sadece birkaç avuç erkek kaldı ve onlar bile senden daha büyük."

"Farklı göründüğümü biliyorum," dedi ve kardeşlerine suçlu bir bakış fırlattı. "Bu yüzden beni buraya getirmeni istemedim. Beni tanıyacaktıktan korktum."

Zihni aşırı hızlanırken alt dudağını çiğnemeye başladı. Kalın bir başparmak dudağını kemiren dişlerinden kurtardı.

"Yine kendini keseceksin. Sana   m  r boyu yetecek kadar ila   uyguladım."

"Ayağı dışında başka yaraları da mı var?" Ni'ev sordu.

Kira'nın g  zleri irileşirken kal  aları kapandı. Vrox'un kardeşlerine onun klitorisini ila  la iyice kapladığını açıklamaya hi   niyeti yoktu.

Vrox bakışlarını daralttı ama Ni'ev'e cevap vermedi. Herhangi bir erkeğin d  ş  ncelerinin Kira'nın kal  alarının arasındaki hediye kaymasını istemiyordu. En son bacaklarının arasına girdiğinde Kira'nın g  ney dudaklarına dokunmasına neden bu kadar hevesle izin verdiğini sormak niyetindeydi ama bu doğru zaman değildi.

"Erkekler kim olduğunuzu   ğrendiklerinde, sizi zorla   iftleştirmeye   alışacaklardır." Kadın yutkundu ama adamın devam etmesine engel olmadı.

"T  r  n  z aynı anda birden fazla erkek tarafından hamile bırakılabilir mi?" Bu soru da en az onun durumu kadar sa  maydı.

"şey... evet, ama bu son derece nadirdir."

Vrox başını salladı. "Seni korumak i  in   ocuğumla seni şişirmeliyim."

Seni   ocuğumla şişirmeliyim.

"Tanrım, en azından   nce bana bir i  ki ısmarla," diye geveledi, şakayı bir başa   ıkma mekanizması olarak kullanıyordu.

Vrox başını   ne eğdi. "Sana binmek i  in neden bir i  ecek getirmem gerekiyor? Bu evinizde yaptığınız bir rit  el mi?" D  ş  nmek i  in durdu. "Pek  l  . Sana bir i  ki getireceğim ve tohumumu i  ine ekme hakkını kazanmak i  in benden istenen diğer denemeleri tamamlayacağım."

Endişeyle eteğini   ekiştirdi, keşke ayağım sakatlanmasaydı da adım atabilseydim dedi.

Görünüşe göre annemin dilekleri gerçekleşecek.

İyi tarafından bakarsak, başka bir adam yerine Vrox'u beceriyor olacaksın.

Karanlık tarafta, muhtemelen seninle işi bittikten sonra yırtılan iç organlarını onarmak için ilaç içmek zorunda kalacaksın.

ANKET

Bu benim okuduğunuz ilk hikayem mi? EVET için buraya yorum yapın

HAYIR için buraya yorum yapın - buna başlamadan önce kurt adam hikayelerimi okudunuz

TMENTY EIGHT

Vrox'a bakmaya dayanamıyordu. Teklifi o kadar beklenmedikti ki erime riskiyle karşı karşıyaydı. Vrox'un onu kardeşlerinin önünde becerdiğini resmetmesi de hiç yardımcı olmamıştı.

"Yüzünde neden kırmızı var?" Vrox'un kardeşlerinden biri sordu.

"Eğer bir erkek seni dölle doldurmayı teklif etseydi sen de kıpkırmızı olurdu" diye İngilizce mırıldandı.

"Ne?"

Başını salladı ve konuşmayı değiştirme zamanının geldiğine karar verdi.

"Hiçbir şey. Senin adın ne?"

"Ben Kyros. Bu Rokan ve bu da Ni'ev."

Adamların ya tek bir ebeveyni paylaştıkları ya da hiç akraba olmadıkları açıktı. Kyros ve Rokan'ın her ikisinin de açık renkli gözleri vardı ama ten renkleri Ni'ev ve Vrox'unkinden çok daha koyuydu.

"Peki ya Nebula'yı kaçırın adam?"

"O Ak," diye yanıtladı Rokan.

"Onu nerede bulabiliriz? Lütfen, bana yardım edin."

Baskının altında ezildi ve ellerini birbirine geçirdi. "Lütfen," diye tekrarladı, bir adım daha yaklaşarak.

Rokan'ın gözleri arkasına kaydı ve Vrox'un kısılmış gözlerinde bir uyarı buldu.

"Draekon onların peşinden gitti. O aramızdaki en iyi hayvan iz sürücüsüdür," diye güvence verdi.

Kyros kıkırdarak, "Ak bir hayvandan farksız, bu yüzden Draekon'un onu bulacağından eminim," dedi.

Rokan bir kahkaha attı ama bu şaka Kira'nın sadece titremesine neden oldu - Nebula'nın muhtemelen hissettiği depremin bir hayaleti.

"Yapabileceğim bir şey var mı? Biriniz gidip Draekon'un onu aramasına yardım edebilir mi?"

Rokan başını salladı. "Hayır. Ormana gruplar halinde girmek iyi değildir."

Birlikte güvenliğe ne oldu?

Onun şaşkınlığını gören Rokan ekledi: "Vücutlarımız belli bir koku yayar. Birlikte kümелendiğimizde bu koku daha güçlü hale gelir ve yırtıcılar için daha kolay algılanır. Vrox hariç, ormanın derinliklerine sadece erzağa ihtiyacımız olduğunda gideriz."

"Peki ya o?" Kira sordu.

"Eğlenmek için ortadan kayboluyor. Bazen, birden fazla güneş boyunca kaybolur. Bir gün onu yiyeceğimizden ve kalıntılarına rastlayana kadar fark etmeyeceğimizden eminiz."

"Bu kadar yeter," diye homurdandı Vrox, ayağa kalktı ve endişe verici bir hızla onun yanında belirdi.

"Ama ona Ezronca konuşmayı nasıl öğrendiğini sormadık."

"Dinlenmeye ihtiyacı var."

Adamlar homurdanarak ayağa kalktı ve işlerine devam etti.

Vrox bir elini sırtının küçük kısmına, daha önce hiç dokunmadığını fark ettiği bir bölgeye koydu. Bir parçası bunun Vrox'un kurnazca bir yöntemi olup olmadığını merak etti.

kardeşlerine ona sahip olduğunu, gezegenin babası olacağını hatırlatmak için.

Bulanlar, saklayanlar.

Mülkiyet onu son derece rahatsız ediyordu. O bir mühendisti, makineler ve çözümler üretebiliyordu. Onun için altın bir rahimden daha fazlası vardı.

"Sana dudağını çiğnemen konusunda ne demiştim? Eğer acıktıysan bana söylemen yeterli."

Kahretsin, bu çok garip.

Adamla o kadar uzun süredir yüz hatları, birkaç kelime ve jestlerle iletişim kuruyordu ki, onunla tam cümlelerle konuşmak anormal geliyordu.

"Gerginim," diye cevap verdi onun gözlerine

bakmadan. "Ne hakkında?"

"Her şey hakkında. Nebula'nın iyiliği, vericiyi kullandıktan sonra beyin kanseri olmak ve güvenliğim için özerkliğimden vazgeçmek zorunda kalmak hakkında. Erkeklerin vajinama girme hakkı için kavga etmesini istemiyorum."

Elini sırtının daha derinlerine soktu ve onu kolayca vücudunun ön tarafına doğru yönlendirdi. Gözlerinde nem bulamadığı için rahatlamıştı. Sıvıdan nefret ederdi.

"Bu gezegendeki en rahat varlık sen olmalısın."

"Neden?" diye sordu, gözlerini onun dudaklarına dikerek. Kızın bunu sık sık yaptığını fark etmişti ama onun ağzına olan tuhaf ilgisinden ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi.

"Çünkü size sadık beş erkeğiniz var. Biz son nesillerden biriydik, bu yüzden geriye kalan en genç ve en güçlüler arasındayız."

"Yeteneklerinizden şüphe etmiyorum. Senin gücünün kanıtını gördüm..."

sik, ağız sulandıran karın kasları.

"... uh, silahlar. Sorun şu ki, kimsenin benim yüzümden tehlikeye girmesini istemiyorum. Ben kan dökmeye layık değilim."

"Buna layık olduğunuza inanıp inanmamanız önemli değil. Biz sizi koruyacağız. Yapılacak en doğru şey bu."

"Ama bunu yapmanın tek yolu beni bir çocukla kabartmak," diye kızdı. "Ben bunu istemiyorum!"

Ekşi acısını yutkunarak uzaklaştırdı.

"Eğer isterseniz, Draekkon'dan çocuğunuza babalık etmesini isteyebilirim. O benden birkaç kar yağışı daha genç ve-"

"Kastettiğim bu değildi," diye iç geçirdi ve eğilip alnını adamın sağ göğüs kafesine yerleştirdi.

"Senden başka kimsenin *amıma* yaklaşmasını istemiyorum."

Cümlelerin içine serpiştirdiği yabancı kelimeyi anlamamıştı. "Demek

istediğim şu ki, yaşamın, çocuklarımızın sorumluluğunu bir türü devam ettirmek. Ben ve zavallı Nebula. Bu hiç adil değil. Biz bunun için kaydolmadık. Hamilelik sadece birkaç erkeği uzaklaştıracak. Ama doğum yaptığımızda ne olacak? Erkekler koşup bizi hamile bırakacak bir sonraki erkek olmaya çalışacak."

"Bir erkeğin sizi yere düşüreceğine inanmıyorum. Kayboluş'tan önce kadınlara yönelik şiddet yasaktı ve hoş karşılanmazdı."

"Bir kadını hamile bırakmak, onu hamile bırakmak demektir," diye

düzeltilti. Adam yine kaşlarını çatı. "Bu pek mantıklı değil."

İngilizce olarak "Vergi vermek zorunda olmadığınız için şükredin," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Demek istediğim, avlanmak istemiyorum," diye açıkladı ellerini saçlarına götürerek. "Eğer bir kız doğurursam, o da aynı kaderi paylaşacak. Bu korkunç bir lanet."

Vrox onun dal gibi bileklerini tuttu ve kendine zarar vermesini engelleyerek saçlarından uzaklaştırdı. "Rüzgâr esmeye devam ediyor" diye fısıldamadan önce saçlarını okşadı.

"Ne?" Kira başını onun yüzünden kaldırarak cevap verdi.

"Bu bir deyiş. Koşullarınız hoşunuza gitse de gitmese de hayat devam ediyor demektir."

Onun haklı olduğunu bilerek başını salladı. Ne yazık ki azim, başarmaktan daha kolay vaaz edilen bir şeydi. Vrox pek çok tehlikeyle karşılaşmış bir savaşçıydı. Onun aksine, çabuk adapte olmaya alışkındı.

Gözleri tekrar adamın dudaklarına kaydı, keşke adamı öpebilseydim ve onun gücünü içime çekebilseydim diye düşündü. İçini çekti ve Nebula güvende ve sağlam olana kadar Vrox'un ilk çocuğuna sahip olma konusunu bir kenara bırakmaya karar verdi.

"Neden ağzıma bakıp duruyorsun?"

Gözlerini hızla kırptırdı.

"Uh... Ben... seni sakalsız hayal etmeye çalışıyorum."

Elini kızın sırtının altından kaydırıp ve dalgın bir şekilde yanağını kaşdı.

"Yoluma çıkmadığı için çok da umurumda değil." "Neden bu kadar

çok dışarıdasın? Tehlikeli değil mi?"

"Tehlikeyle başa çıkabilirim."

Bunu görebiliyorum, diye düşündü, onun çıplak her yerinden yayılan sıcaklığı hissederek ve kaslarının çizgileri arasına karalanmış güç hikâyelerini okuyarak.

"Vahşi doğayı keşfetmekten hoşlanıyorum. Bana evinizden bahsedin. Çok bitki var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Açgözlülük yüzünden halkım gezegenimizi tahrip etti. Benim evim sizinki kadar nefes kesici değil."

Doğanın olmadığı bir gezegen, yürüyen adamlarla dolu bir mezarlığa benziyordu.

Bitkiler hakkında konuşmak ona onların tıbbi amaçlarını düşündürdü. Kira'nın doğum kanalının bir yara olduğundan emin olduğu cehalet günlerini hatırladı.

"Yarığına son kez ilaç uyguladığımda neden benimle mücadele etmedin? Ve pembe kıvrımlarından çıkan sıvı neydi?"

Sanki adam ona tokat atmış gibi başını geriye attı.

"Bunu sonra konuşalım. Bana kardeşlerinden biraz daha bahsedebilir misin?"

Vrox kardeşleri yerine vajinası hakkında konuşmayı tercih ederdi.

"Evet ama önce anlamadığım bir kelime söylediniz. Tercüme edebilir misin?"

"Evet. Kelime neydi?"

"*Pu-seeey* olduğuna inanıyorum."

Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve en yakın bataklık havuzuna atlayabilmeyi diledi.

TMENTY NINE

"Ne oldu?" Vrox masumca sordu. "Kelimeyi yanlış mı telaffuz ettim? Özür dilerim."

"Bunun ne anlama geldiğini sana sonra

anlatırım." "Pekala," diye kabul etti.

Kampı son bir kez gözden geçirdi. Pek bir şey yoktu. Bir ağacın yanına düzgünce yığılmış silahlar, bir yığın kütük, kampın ortasındaki ağaç kütüğü ve üç büyük teneke kova vardı. Burası onların daimi ikametgâhı olamayacak kadar çıplaktı.

"Burası bir kamp mı?"

"Evet. Yirmi güneştir avlanmak için buradayız. Evimiz bundan çok daha seyrek. Çok uzakta değil."

Vrox kampa endişeyle baktı. Kira'nın onun ihtiyaçlarını karşılayamayacağını varsayacağına dair bir güvensizlik duyuyordu. Kendini kanıtlamak için hiç bu kadar güçlü bir talep hissetmemişti.

"Evimin yüksek bir tavanı, en yumuşak paltolardan yapılmış yatak takımları, kapalı bir şöminesi ve..."

Kadının kıkırdaması onun söylenmesini bastırdı, ses o kadar eşsizdi ki kulakları şaşkınlıkla dikildi. Bir dışının neşesinin çan sesini duymayalı on beş kar yağışı olmuştu.

"Bir çukurda yaşayan umurumda değil. Seninle her yere

giderim." Yemyeşil dudakları mutluluğun perdesini aralamak

için gerildi.

Güm.

Vrox göğsüne bir avuç içi attı.

"Ne oldu?" Kira gülümsemesi eriyerek sordu.

Minik elleri onunkileri kavradı.

Güm.

Hasta mıydı? Kalp atışlarını bozan neydi?

"Vrox!" Kira talep etti.

"Bir şey yok," diye ağzından kaçırdı, gözleri yağmur gibi yağmaya başlamadan önce onun sakinleşmesini istiyordu. Onun üzerinde bir damlacık hüznün görmektense *Drukai*'nin korkunç fırtınalarından birinin içinden geçmeyi tercih ederdi.

"Emin misiniz? Macunu benim yapmamı ister misin? Nasıl yapılacağını biliyorum. Seni yeterince gördüm-"

Ellerini kızın belinden yukarı kaldırdı ve koltuk altlarından yakaladı. Kadını iki ayağı üzerine kaldırdı, başını kendi başıyla aynı hizaya getirdi ama onu bir kol mesafesinde tuttu.

"Gördün mü? Tamamen sağlıklıyım."

Aşağı baktı. Adamın elleri o kadar büyüktü ki, avuç içleri göğüslerinin yanlarını yastıklıyordu.

"Um..." diye uzattı.

Hatasını anlayan Vrox dudaklarını büzdü.

Görünüşe göre cinsel gerilim, tüm evrenlerde bulunabilen güçlerden bir diğeri.

"Gidip sana yiyecek getireyim," diye acele etti, kütüğe doğru yürüdü ve onu yanına yerleştirdi. "Geri geleceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa kardeşlerimi ara."

Koşarak uzaklaştı. Yedi metrelik uzaylının bir kuyruğu olsaydı, onun sert kalçalarının arasına sıkışacağından emindi.

Vrox doğa ananın kucığında kayboldu. Bir zamanlar, ikinci annesinin kolları olmadan yaşayamayacağından emindi. Şimdi ise o kadar emin değildi. Suyun şırıltısı ve kuşların melodisi, Kira'nın dudaklarının soluduğu güneş ışığının yanında hiçbir şeydi.

Kalbi tekrar yerinden fırladı.

Ölüm davullarını mı çalıyor? Beni mi çağırıyor?

O ölemezdi. Kira'yı yeterince tanımamıştı, onu doğa anayı keşfettiği gibi keşfetmemişti.

Burnunun onun narin boğazını tırmandığını, *Rhy* dağları gibi ona tırmandığını hayal etmeye cesaret etti. Sonra onun yuvarlak poposunun ve gizemli göğsünün yumuşaklığını yoğurur, *Ezron'un* son çiçekleri gibi okşardı.

Göğsü artık titriyordu ve sikinin kendi kalp atışları vardı.

Ölmek üzere olduğuna inandığından, bir *cerei* çalısını kazdı ve küçük ağırlara iyi geleceğini bildiği yaprakları çıkardı. Onları ezdi ve macunu sol göğüs kafesine sürerek yeterli olacağını umdu.

Ne yazık ki, şişmiş siki için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bir iniltiyle yürümeye devam etti. Asılı duran uzantısı sanki belirli bir dişiyi arıyormuş gibi sağa sola sallanıyordu. Kira etrafta olsaydı, lanet şey muhtemelen ona doğru işaret ederdi.

Kim daha şımarık, Kira mı yoksa benim sikim mi?

Sırıttı.

Birkaç dakika yürüdükten sonra Kira'nın sevdiği *lu* meyvesini buldu. Onun sevdiğine göre fazla tatlıydılar ama Kira şekerli her şeyden hoşlanıyor gibiydi.

Çalılığın yanında, kabuğundan özsu sızan uzun bir ağaç vardı. Beyaz rengini tanıyan Vrox ona doğru yürüdü.

Onun sakalından hoşlanmadığını hatırlayarak yüzünü kaşıdı.

Kabuğa, parmak eklemlerine acı veren bir yumruk atarak daha fazla özsu çıkarmaya başladı. Yüzüne ve boynuna sürdü, yumuşak yanığı memnuniyetle karşıladı. Özsuyn özellikleri deriye zarar vermese de saçları yakıyordu.

Kolları meyvelerle dolu ve yüzü özsuyla kaplı olan Vrox adımlarını kampa doğru geri çekti. Geri döndüğünde Kira'yı şaşkın bir Rokan'ı eğlendirirken buldu. Teneke kovalardan birinin yanında durup yüzüne su sıçratırken konuşmalarına kulak kabarttı.

"İnsanları küçük bir kutuya sığdırabilir misiniz?"

"Tam olarak değil," diye düzeltti Kira. "İnsanlar *televizyonun* içine yerleştirilmiyor. Daha çok bir pencere gibi. Biliyor musun, sana bu teknolojiden bahsetmemeliyim."

Kyros homurdandı. "Rokan hangi hayvanların alerjisini tetiklediğini hatırlayamayacak kadar aptal. Eğer bu teknolojiyi kopyalayabileceğini düşünüyorsanız, büyük bir yanlışta bulunuyorsunuz."

Rokan gözlerindeki tüm ışıltıya rağmen ters ters baktı.

"Eğer Draekon yaralı hayvanları eve getirmeyi bırakırsa, onları sevmek istemeyeceğim."

"Draekon da başka bir aptal."

Kyros'u görmezden gelen Rokan yaklaştı. "Bana kutudaki insanlar hakkında daha fazla bilgi verebilir misin?"

Vrox, "Size onu dinlenmeye bırakmanızı söylemiştim," diye

azarladı. Herkes ona döndü.

"Fates, sesin Kira'ninki kadar tiz olduğundan beri yüzünü bu kadar çıplak görmemişim."

Vrox çenesinden aşağı süzülen bir su damlasını silerek Kira'nın tepkisini ölçtü. Ağzı bir *karenin* yuvasından daha genişti.

Adam daha da yaklaştı ve kadın adamın utanmazca dikleşmiş gövdesiyle göz göze gelmemek için ayağa kalktı.

"Sen... tıraş olmuşsun."

Omuz silkti. "Sen istedin."

Kira yumurtalıklarının erimeye başladığına yemin etti. Sanki o kadar uzun zamandır erkekleri görmezden gelmişti ki, ihmal ettiği kızlık organları tuttukları her şeyi sular altında bırakıyordu. Kendi özel tsunamisi, iç uyluklarını dalga dalga sıvı ısı ile doyurdu.

Gözleriyle Vrox'un dudaklarını yalayıp yuttu ve ağzı kıskançlıktan titredi. Farklı bir erkek gibi görünüyordu. Boynu daha kalın, çene çizgisi daha keskindi.

"Görünüyorsun..." diye yutkundu.

"*Yakışıklı*." "Bu kelimeyi tanımıyorum."

"Oh, bu demek oluyor ki..."

Aptal gibi durakladı.

"Hoşuma gitti."

Başını salladı. "Bu iyi. Sana yiyecek getirdim." İronik bir şekilde pembe olan meyveyi uzattı.

Hayır, teşekkür ederim. Dudaklarını çiğnemeyi tercih ederim.

"Kira?" Vrox onu yine ağzına bakarken yakalayınca seslendi. "Tamam,"

diye kekeledi. "Ah, özür dilerim."

Adamın uzattığı meyvelerden birini aldı ve soymaya başladı. Daha önce yediğı için hangi kısımlarının yenilebilir olduğunu biliyordu.

Vrox Rokan'a başını sallayarak sessizce onu yanına çağırđı.

"Ağzımda bir şey mi var?" diye sordu kardeşine ihtiyatla. Rokan kaşlarını çattı. "Her zamanki çirkinliğinden başka bir şey yok. Neden?"

Vrox ona zarar verme dürtüsünden kaçındı.

"Git şu peştamalları yap, yoksa bir dahaki sefere benden ot istediğinde seni zehirlerim."

OTUZ

Kira kendisiyle gurur duyuyordu. Saatlerce erkeklerin sallanan bebek kollarına bakmaktan kaçınmıştı. Rokan ava gitmek için ortadan kaybolmuş, onu Ni'ev ve Kyros'la baş başa bırakmıştı.

Kyros, Vrox'a yalvardıktan sonra onu birkaç dakika daha ödünç almayı başardı. Onu Dünya'nın teknolojisi hakkında sorguya çekti, görünüşe göre insanların çok kaynaklarıyla ilgileniyordu. Ona arabanın bir hayvan değil, yakıtla çalışan bir metal yığını olduğunu açıklaması beş dakikasını aldı. Buna büyücülük dedi.

Ni'ev ona hiçbir şey sormamıştı. Sadece dinledi ve kılıcıyla ilgilenerek onu biraz daha bileli.

"Ama bir insanla bir kutu aracılığıyla nasıl konuşabilirsin ki?" Kyros cep telefonu kavramını anlayamadığı için kaşlarını çatı. "Kutuların içinde seninle konuşan minik insanlar var ve sen de bir kutu aracılığıyla bir insanla konuşabiliyorsun, öyle mi? İnsanların kutulara kafayı takmış, Kira."

Kıkırdadı. "*Televizyonun* minik insanlarla dolu bir kutu olmadığı konusunu hallettiğimizi sanıyordum."

"Halkınızın diğerlerini köleleştirdiğine ve kitleleri eğlendirmek için onları kutularda tuttuğuna ikna oldum."

Başını geriye attı ve güldü. Sırıttı, ancak Vrox'a baktığında ifadesini düşürdü.

"Vrox?"

Arkasına bakmak için döndü ve Vrox'un **kutusunu** yüzüne sadece bir ayak mesafede bulduğunda nefesi kesildi.

Bakışlarını başka yöne çevirdi.

Rokan o peştamallarla nerede?

"Ne?" Vrox Kyros'a doğru atıldı.

"Göğsünü tutuyorsun. Acı çekiyor musun?"

Vrox elini bıraktı ve kaşlarını çattı. Kira'nın kahkahası kalbini yeniden harekete geçirmiş ve içgüdüsel olarak göğsünü sıkarak iç savaşını susturmaya çalışmıştı. Görünüşe göre ilaç işe yaramamıştı.

"Seninle konuşmalıyım."

Kyros ayağa kalktı ve Kira onun aletini gördüğünde tekrar irkildi. Bu uzaylılar tarafından parlatılmaktan bıkmaya başlamıştı.

"Sorun nedir?" Kyros sordu.

Vrox omzunun üzerinden bakarak Kira'nın uzakta olup olmadığını

kontrol etti. "Sana bir şey emanet etmeliyim."

Kyros onu teşvik ederek başını salladı.

Vrox bir adım öne çıktı ve iki elini de kardeşinin omuzlarına koydu. Kyros gerildi, aralarında fiziksel temasın nadir olduğunu biliyordu. Vrox her ne söylemek üzereyse ciddiye.

"Ben ölüyorum, kardeşim."

Umutsuzluk Kyros'un karanlık yüzünü sakatlardı. Aralarında kan bağı yoktu ama Vrox'u korumak için kendi kanını dökebilirdi.

"Saçmalık."

"Bu doğru. Kalbim yakında beni bırakacak. Ben hastayım."

"Neyle hasta?" Kyros sordu. "Tıp hakkında hepimizin toplamından daha çok şey biliyorsun. Bunu nasıl tedavi edeceğinizi biliyorsunuzdur."

Vrox ciddiyle başını salladı, sarı gözleri düşmüş kapaklarının ardında kayboldu.

"En kötüsüne hazırlanmalıyız. Ben bu dünyadan ayrıldığımda Kira'yı koruyacağına dair yemin etmeni istiyorum."

"Hayır!" Kyros hırladı. "Ne oldu? Söyle bana, sana bir şifacı bulayım."

Vrox avucunu göğsüne götürerek kalbinin üzerindeki bölgeyi kaşdı. "Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum. Sadece savaşırken böyle oluyorum. Ama son zamanlarda ne zaman Kira'yı düşünsem ya da ona baksam-"

Kyros'un içinden iğrenç bir kahkaha patladı.

"Ölümüm senin için eğlenceli mi?" Vrox talep etti.

"Seni aptal çocuk," diye başını sallayan Kyros, Vrox'tan bir hırıltı işitti.

"Ben çocuk değilim. Bana saygısızlık etme Kyros. Kalbim zayıflamış olsa bile seni alt edebilirim."

"Kalbin iflas etmiyor," diye başını salladı Kyros. "Konuşuyor."

"Konuşuyor mu?"

"Evet. Eğer bir dişiye baktığınızda acele ediyorsa, bunun nedeni vücudunuzun onu istediğini size söylemesidir."

"Bu kamptaki herkes onu istiyor ama hiçbirinizin göğsünü tuttuğunu görmüyorum."

Kyros omuz silkti. "Ben Kira'yı sevmiyorum. Vücudunu seviyorum, evet-"

Cümlesinin geri kalanı Kira'nın dikkatini çeken bir hırıltıyla kesildi.

"Yani..." Kyros kendini düzeltmeye başladı. "Onu sevmiyorum. Hissettiğin şey aşk. Kayboluş gerçekleştiğinde ben sadece bir çocuktum, bu yüzden asla

Bir eş aldım, ama kabilemde kalbimi her zaman harekete geçiren güzel bir kız vardı. Sana söz veriyorum, ne kalbin ne de sakin ölüyor."

Vrox rahatlayarak iç çekti. Bitkiler hakkında neredeyse her şeyi biliyordu ama dişiler hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Kira..." Kyros'un omzunun arkasına baktı. "Kira da benim gibi hissediyor mu? Onun da kalbi çarpıyor mu?"

Kyros sırtarak, "Kontrol etmek için göğsüne dokunmamı ister misiniz?" diye sordu.

Vrox onu iterek bir kıkırdama daha çıkarmasını sağladı.

"Onun nasıl hissettiğini bilmiyorum ama yaşlı erkeklerin kadınlara kalplerini titretecek şeyler hediye ettiklerini hatırlıyorum."

"Ne gibi hediyeler?" Vrox cesaretlendirdi.

"Çiçekler."

"Çiçek mi? Herhalde dişilerin ekebileceği tohumları

kastediyorsun?" Kyros başını salladı. "Hayır. Köklerini söktüğünüz

çiçekler."

Vrox kafasının arkasını kaşıyarak mantık aradı. "Ama ölü bir çiçeğin hiçbir faydası yoktur. Bir ya da iki gün içinde solup giderler."

Kyros omuz silkti. "Gerçek bu. Kendim de gördüm."

"Sanırım Kira'ya *Vilam* Dağı'nın mor çiçeğini getirebilirim. Çok zehirlidir ve solmadan bir ay dayanır. Kira bu kadar nadir bir şeye sahip olduğu için mutlu olacaktır."

"Bilmiyorum. *Vilam* Dağı'nın mor çiçeği iğrençtir."

"Göze hoş gelmiyor," diye kabul etti Vrox. "Ama sadece güçlülerin sahip olabileceği bir lüks. Bir gecede yabanileşecek basit bir çiçekten daha iyidir."

Kyros başını salladı. "Haklısın."

"Erkekler dişilere başka ne hediye

ederdi?" "Kürk ve et."

"Bu ölü çiçeklerden daha mantıklı. Göğsü benimki gibi titreyene kadar ona daha kaç kez bunları vermem gerekiyor?"

Kyros gözlerini kısarak uzaklara baktı, hesaplamalar yapıyordu.

"Hatırlamıyorum. Belki de senden durmanı isteyene kadar?"

"Bunu paylaştığınız için teşekkür ederim."

"Ayrıca kadınlarımız güzelliklerini korumaya çok önem verirlerdi. Meninin saç ve cilt için sağlıklı olduğunu duymuştum. Belki de Kira'ya bir şişe vermelisin, böylece onunla yıkanabilir."

"Bu harika bir fikir," diye kabul etti Vrox.

Kyros başını sallayarak, Dünya'da sahip oldukları büyülü kutular hakkında daha fazla soru sormak için Kyra'nın yanına döndü.

Vrox kampın etrafına bakınarak bir şişe aradı.

Onun menisini, ölü çiçeklerini, kürkünü ve etini almalıyım.

Kyros'un bilge öğretilerini unutmak istemediği için listeyi tekrarladı.

OTUZ BİR

Gün giderek azaldı ve sonunda tamamen kayboldu.

Rokan kürklerle geri dönmüştü ve bu kürkler onu şaşırtacak şekilde çoktan temizlenmişti. Erkekler peştamalları kalçalarına bağlayarak üreme sistemlerini perdelemişlerdi. Kimse şikâyet etmemişti ama ganimetlerini rafa kaldırmanın canlarını yaktığından emindi.

Yaprak, sopa ve samandan yapılmış bir yatakta yatıyordu. Malzemenin kalitesi, Washington DC'deki dairesinde onu bekleyen kral yatak ve kaliteli çarşaflarla kıyaslandığında pek de iyi sayılmazdı ama buna aldırmadı.

Gökyüzünde her biri Vrox'un muazzam bedeninin bir santimetresini temsil eden sayısız yıldız vardı. Dev, onun yanında, kendi yatak örtüsünün üzerinde yatıyordu ve bu onun hoşuna gitmeyecek kadar uzaktaydı.

Gökyüzü kesinlikle büyüleyici olsa da, vücudunun meteorunun üzerinde gezinmesini tercih ederdi. Hayallere dalarken iç çekti.

Meteor Dünya'nın atmosferine girerken ateş patlıyor. Yaklaştıkça vücudum yanıyor, çarpıştığımızda beni ezmeye hazır.

Çarpıştık, tek hamlesiyle paramparça oldu ve parçalar uçtu.

Orada yıkılmış bir şekilde yatıyorum, ancak göktaşı bana tekrar çarptığında doldurulabilecek bir kraterle çukurlaşıyorum.

"Kira?" Vrox'un sesi o kadar gırtlaktan geliyordu ki gecenin karardığına yemin edebilirdi.

Hayali boyunca nefes nefese kaldığını fark ettiğinde yutkundu.

"Ben- Ben iyiyim. Sadece korkuyorum. Açık alandayız ve bir hayvan bizi yakalayabilir, anlıyor musun?"

"Eğer senin için bir şey gelirse, onu öldürür ve kahvaltı yaparım."

Gülümsedi.

Bu tam Vrox'a göre bir sözdü - koruyucu ve vahşi. "*İyi geceler,*

Vrox."

"Bu ne anlama geliyor?"

Gülümsemesi genişledi. "Umarım iyi dinlenirsin anlamına

geliyor." "Ben de öyle."

Kyros, "İkiniz de sessiz olun, yoksa sizi bir *te-vizyon* kutusuna hapsederim," diye inledi.

Kıkırdadı, yan yattı ve yıldızların ve Vrox'un sessiz gözetiminin altında uykuya daldı.

- - -

Erkekler çiğ etlerini yerken o da bir meyve kemirdi.

Hava sanki uykusundan uyanmamış gibi hâlâ soğuktu. Utangaç bir ürpertiyle elini kolunda gezdirdi. Kirli ellerinin durumunu fark etti ve geri kalanına dikkat etti. Bacakları ve kolları kir içindeydi ve saçlarını düşünmek bile istemiyordu.

"Vrox," diye seslendi.

"Evet?"

"Yakınlarda bir göl var mı?"

"Herhangi bir yöne doğru on adım attıktan sonra bir göl bulacaksınız. Ezron'da birçok su kütlesi vardır."

"Ezron?"

"Evet. Bu bizim dünyamızın adı."

"Ezron," diye tekrarladı.

Kulaĝa Dünya'nın kötü kuzeni gibi geliyor. Ne kadar da uygun.

"Beni bir tanesine götürebilir misin lütfen? Yıkanmak

istiyorum." Vrox başını salladı. "Elbette."

Rokan Vrox ile konuşmaya devam etti ve adamları gözlemledi. Oralarında buralarında biraz toz vardı ama ciltleri kuru görünüyordu. Sadece gözenekleri Ezron'a fazladan bir okyanus vermeye kararlı görünüyordu. Oturduktan sonraki yarım saat içinde yaĝlı, terli bir pisliĝe d n  m  t .

"Kira, bırak gidelim."

Ayaĝa kalktı ve ayaĝını test etti. Vrox yaraya her ne koyduysa sihirliydi. İki gün içinde deri kabuk baĝlamaya ba lamı tı bile. İki gün içinde tamamen iyile mi  olacaĝından   pheleniyordu.

Vrox bir çuval aldı ve ona doĝru ilerledi, lezzetli omuzları onu taşımaya hazırdı.

Kadın d  manlıĝını açması için tek gereken şeyin seksi, tatlı bir uzaylı olması inanılmazdı.

Ezron'dan bir adam bulmu ken kim danışmana ihtiyaç duyar ki? Ak hariç. O uzaylı muhtemelen sadece travmanı artıracaktır.

Vrox onun sırtına çıkmasına

yardım etti. "O  uvalda ne var?

Sabun mu?"

"Hayır. G l n etrafındaki bazı bitkileri karıştırarak sabun yapabilirim. Bu  uvalda senin için aldığım birkaç şey var."

"Oh, ayaĝım için ilaç mı?"

"Yüzdükten sonra sana gösteririm."

Kısa sürede gölün önüne vardılar. Vrox onu kuma yatırdı ve ardından yakındaki bitkileri araştırmaya başladı. Kira iç çamaşırlarına kadar soyundu ve kıyafetlerini yıkaması gerektiğini hatırladı. Bir zamanlar beyaz olan eteği tüm gezegeni paspaslamış gibi görünüyordu ve gömleği pamuktan çok ter içindeydi.

Rokan'ın elbisesine şekil vermek için kullanabileceği başka kürkü olup olmadığını merak ederken, göğüsleri suya batana kadar yürüdü.

"Kira. Sabunun bende."

Atladı. Vrox suyun içinde bile sessizce hareket ediyordu.

Arkasını döndüğünde onu elinde turuncu çiçek yaprakları tutarken

buldu. "Bunları cildine sür. Kirleri temizleyecektir."

Ona kocaman bir gülümseme verdi ve sonra bir avuç saçını başına götürdü. Parmaklarını gevşek saçlarına sürterek tüm kiri temizlemeye çalıştı.

"Ah, bütün bu saçlar. Kesmeliyim."

"Hayır."

Ovalamayı bıraktı ve Vrox'a şaşkınlığını gösterdi.

"Çok yumuşak. Hoşuma gidiyor."

Bir elini uzatarak ıslak bir tutamı işaret parmağı ile başparmağı arasında ovuşturdu. "Kendin yapmayı öğrenene kadar her gün senin için örebilirim," diye söz verdi.

Ne Dünya'da ne de Ezron'da ona nasıl örgü örüleceğini bildiğimi söylememin imkanı yok.

Gözleri adamın dudaklarına kaydı ve gözleriyle bir kez daha karşılaştığında şaşkınlığını gizleyemedi.

"Sakalımı kestim ama sen hâlâ ağzıma bakıyorsun. Boynumda bir şey mi var?"

Gözlerini kırıştırdı. Şimdiye kadar onu öpmekle ilgilendiğini anlamış olmalıydı, değil mi?

"İnsanlarınız *öpüşüyor* mu? Hiç bir insanın ağzının diğerine değdiğini gördün mü?" Tiksinti onu çarptı. "Anneler, hayır. Bir insan bunu hangi nedenle yapar ki?" "Boş ver."

Saçlarını köpürtmeye devam etti, yüzen yaprakların bir kısmını kolları için topladı ve orayı da ovdu. Bacaklarının arasına uzanıp orayı da ovalamadan önce Vrox'un bakmadığından emin oldu. İhtiyacı olan son şey mantar enfeksiyonu kapmaktı.

İşini bitirdiğinde cildi şarkı söylüyordu ve kendisini rahatsız eden kir evreninden kurtardığı için ona teşekkür ediyordu.

"Seni sık sık banyoya götüreceğim. Bundan hoşlandığınızı söyleyebilirim." "Evet, lütfen," diye kabul etti saçlarını sıkarken.

Kıyıya doğru yol almaya başladılar. Vrox üzerini örterken o da kirli kıyafetlerine dehşetle baktı. Gerçekten de onların içine geri kaymak istemiyordu.

Sütyenini son bir kez sıktıktan sonra gömleğinin düğmelerini iliklemeye ve eteğini giymeye başladı.

"Oh, hediyeleriniz."

"Hediyelerim mi?" diye yineledi Vrox'la yüzleşmek için dönerken.

Başını salladı. "Evet. Sabah erkenden kalktım ve sana bir şeyler almak için *Vilam Dağı*'na gittim."

Etrafına bakındı ama yakınlarda hiç dağ bulamadı. Ne kadar erken kalkmıştı? Ne kadar uzağa gitmişti?

"Bana bir şey almana gerek yoktu. Bana zaten yeterince verdin. Burada Noel falan mı var?"

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye yanıtladı yaklaşırken.

"Oh, şey... Noel Baba denilen şişman bir adam kırmızı kıyafetler giyer, evinize gelir ve size hediyeler verir."

Vrox kaşlarını çatarak dümdüz karnına baktı. "Benim yaşımdaki erkeklerin şişmanlaması zordur."

Karın kaslarına baktı. Hediyeleri unutun; onun vücudu olan güzel Noel ağacına tırmanarak mutlu olacaktı.

"Ama yakınlarda kırmızı yaprakları olan bir bitki var. Size hediyeleri vermeden önce yapraklarını cildime sürüp renklerini emmemi ister misiniz?"

Güldü ve onu sıkma isteğiyle savaştı. Kendi iyiliği için fazla sevimliydi.

"Hayır, teşekkür ederim. Sorun değil."

Başını salladı ve çantaya uzandı.

"Bu, *Vilam* Dağı'ndaki en güçlü çiçektir. Çok zehirlidir, bu yüzden solunamaz veya yenemez."

Kuru patlıcana benzeyen bir şey uzattı.

"Oh!" diye numara yaptı, onu kırmak istemiyordu. "Çok teşekkür ederim! Bayıldım."

Ona uzandı ve sapından tutarak burun deliklerinden ve ağzından uzak tuttu.

Bu şeyle ne yapması gerekiyordu?

"Sana bunu da aldım."

Beyaz, mum şeklinde bir kap uzattı. "*Vay*

canına, teşekkür ederim... Bu nedir?"

Kabı güneşe doğru tutarak ışığın ne olduğunu ortaya çıkarıp çıkarmayacağını görmeye çalıştı. İçinde kalın bir sıvı akıyordu.

"Cilt ve saç için sağlıklı özellikler içerir." "Yani bunu bitki

özünden mi elde ettiniz?"

"Hayır. Bu meni. Sikimin özü."

Şok geçiren parmakları konteyneri bırakarak serbest düşüşe geçti. Konteyner patlayıp Vrox'un çocuklarını başına yağdırdığında bir düzine ölüm perisinin çılgılığı onu terk etti.

Meni saçlarından ve teninden aşağı süzülürken sıcak hissettiriyordu - görünüşe göre yeni sıkılmıştı.

Vrox onun yanında diz çökerken, "Olamaz," diye telaşlandı. "Merak etme. Boşa gitmesine izin vermeyeceğim."

Kafası karışan uzaylı, döllerini kadının omuzlarına masaj yaparak akıtmaya başladı.

Kıvrandı ve ayağa kalkmaya çalıştı, ancak ayağı kaydı ve sonunda Vrox olan su birikintisine geri düştü.

"Hayır. Lütfen dur," diye bağırdı.

Vrox hareketlerini durdurarak onun kollarını sıkıca

kavradı. "Seni incittim mi?" diye feryat etti, utanç onu

pençeliyordu. "Lütfen. Sadece... beni suya götür."

Onu kucağına aldı ve suya doğru koşarak kıyıya bıraktı. Kendini dalgaların içine attı.

O sabundan daha çok lazım olacak.

OTUZ TMO

Vrox, Kira'nın hediyelerini beğenmediği gibi iç burkan bir izlenime kapıldı.

Panik içinde düşürdüğü *Vilam* Dağı'nın çiçeğine baktı. Yüzündeki çatık kaşlar en az çiçek kadar çirkindi.

Neden onun cömert hediyesini beğenmemiştir? Kendi deyimiyle *homanlar*, menilerinden bir erkeğin erkekliğini okuma yeteneğine mi sahipti? Durum böyle olsa bile, onunkinin neden kabul edilmediğini anlamıyordu. O güçlü, kuvvetli bir erkekti. Güçlü aile soyu başka hiçbir şeye izin vermiyordu.

Onun saçlarını ve cildini sanki ateş karıncalarıyla kaplıymış gibi fırçalamasını izledi.

Dehşetten ağırlaşan ayakları onu yakındaki çalılara taşıdı. Onun için yaprakları kopardı, peştamalını belinden çözdü ve suya doğru ilerledi. Kızgın siki karnına doğru sallanıyordu. Kira'nın reddinden etkilenmeyen tek parçası buydu.

Gözlerini ondan ayırmadı. Su omuzlarına kadar geliyordu ama göğsünü zar zor örtüyordu.

"İşte," diye seslendi.

Döndü ve göğüs kafesinin arasındaki o kışkırtıcı yarığın bir ipucunu ortaya çıkardı.

"*Teşekkür ederim*," diye mırıldandı yabancı dilinde, sonra dönüp panik atağına devam etti.

Vrox onu kendi haline bıraktı, kıyıya doğru yürümeyi ve panikle düşürdüğü çiçeğe bakmayı tercih etti. O sabah, güneş doğmadan önce onun başında dikilmiş, burnundaki küçük noktaları saymış ve sonra *Vilam* Dağı'na doğru yolculuğuna çıkmıştı. Son yokuşu geçtiğinde kalçaları yanıyordu ama elleri onu ileriye doğru mıknatıs gibi çekiyordu. O artık

Kira'ya çiçeğini getirmeye kararlıydı, göğsünün altında bir titreme uyandırmak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Tüm çabalarına rağmen başarısız oldu. Kira'ya göğsündeki aynı rahatsızlığı bulaştırmak yerine, onun tüylerinin tiksintiyle diken diken olmasına neden oldu.

Kira dışarı çıkarken su dalgalandı. Onun çıplaklığını görürse vücudunun daha da ağırlaşacağını bildiği için arkasına dönmedi.

"Vrox."

Yumuşak sesi avucundan önce ona dokundu.

"Hediyelerimi beğenmedin."

Sesinin kalınlığını duyunca boğazını temizledi. Öfkeyle dolu değildi, daha ziyade özlemle boştu. Onun gülümsemesini, elinin kalbinin üzerine yerleşmesini görmek istemişti.

Onun kendi duygularını yansıtmasını istiyordu.

"Hey," diye seslendi Kira kendi komik dilinde. Kira'nın bilmeden ana dilini öğrenmesini çok sevimli buluyordu.

Yumruklarını sıkarken "*Anneler*" diye düşündü. *Bu kadın müsveddesinin beni dize getirmeye çalışmasına bile gerek yok.*

Kira bir *whai* kadar aldatıcıdır. Zararsız görünür ve boyalı masumiyetiyle sizi içine çeker. Ruhunuzun boş olduğunu ve onun düşünceleriyle dolu olduğunuzu fark ettiğinizde artık çok geçtir.

"Vrox, bana bak."

"Üstünü örtüyor

musun?" "Evet."

Arkasını döndü ve onu kürküne sarılmış halde buldu.

"Hediyeleriniz için teşekkür ederim. Çiçeği sonsuza dek saklayacağım. *İnsanlar*, en azından *Amerikalılar*, birbirlerine genellikle meni hediye etmezler. Bu çok mahrem bir madde. Burada birine bakarken içki içmenin uygunsuz olması gibi. Dünya'da vücut sıvılarınızı şişeleyip hediye olarak vermek uygun değildir."

Dudaklarının köşelerindeki çukurlar devam etti.

Kira dudağını kemirdi. Onun düşünceliliği karşısında gerçekten duygulanmıştı. Onun üzülmelerini istemiyordu.

"Eğilir misiniz lütfen?" "Ne

amaçla?"

Kollarını yukarı uzatıp adamın uzun omuzlarına dayadı.

"Sana bir hediye vermek istiyorum. Bana verdiklerin kadar özel olmayacak ama umarım hoşuna gider."

Vrox iki adım eğildi, yakışıklı yüzü sonunda kadının olmasını istediği yere ulaştı.

Ellerini Vrox'un omuzlarında gezdirdi, boynunu geçti ve yeni tıraş edilmiş yanaklarını avuçladı. Vrox'un sarı gözleri onunkilerde kaldı, masumca bekliyordu.

Aralarındaki mesafeyi kapattı. Ezron ve Dünya bir oldu.

Vrox onun tutuşu altında sarsıldı, dudakları tepkisizdi.

Vrox'un alt dudağını usulca yalayarak teninde utangaç bir çizgi çizdi. Vrox'un nefesi kesildi ama savaşçının teklif edilen şeyi kabul etmesi uzun sürmedi.

Dili yumuşak ve sertin tuhaf bir bileşimiydi. Daha önce hiç onun gibi bir şey tatmamıştı - şikâyetçi olduğundan değil. Yavaş yavaş ilerlediler, keskin köpek dişlerinin uçları onları tetikte tutuyordu.

Kulaklarındaki hava sızısı, tekrar dalmadan önce birkaç saniye nefes nefese kalmasına neden oldu. Bir saat kadar sonra Vrox'un bükülmüş sırtı ağrımaya başladı. Ellerini koltuk altlarının altına yerleştirdi ve onu yukarı kaldırdı. Kızın ağzı Vrox'un ağzında sabit kalırken ayakları havada sallanıyordu.

Dakikalar sonra inledi. "Ağzım... ağzım acıyor." Adam

onun üst dudağını emdi, gitmesine izin vermeyi

reddetti. "Ama bu ağız çiftleşmesinden zevk

alıyorum."

Güldü ve adamın güçlü pazularını sıktı. "Beni

yere yatırır mısın lütfen?"

Onu kuma geri yatırdı, eğilip tekrar öpmeden önce birkaç saniye ona baktı.

"Vrox," diye kıkırdadı.

"Belki de siz Dünyalılar o kadar da tuhaf değilsinizdir. Ağız çiftleşmesinin bu kadar lezzetli olduğunu bilseydim, dudaklarınızı uzun zaman önce alırdım."

Gülümsedi, şişmiş dudakları gerilmişti. "Sadece kardeşlerinden birini alıp üzerinde pratik yapma. Bundan hoşlanacaklarını sanmıyorum."

Başını geriye attı ve şahdamarını göstererek güldü. Nedenini bilmiyordu ama adamın kalın boynundaki kas ağı şehvetle sallanmasına neden olmuştu.

Başını iki yana salladı. "Bir şey için özür dilemek istiyorum."

"Buna gerek yok."

"Evet, var," diye karşılık verdi, bir adım daha yaklaşarak. "Seni kullandım ve senin hakkında korkunç şeyler düşündüm. Dünya'dayken bazı değersiz adamlarla tanıştım ve senin de onlar gibi olduğunu düşündüm."

Onaylamayan kaşları tekrar çatıldı. "Sana zarar verdiler mi?"

"Şey... babam bizi yirmi iki yaşında biri için terk etti, erkek kardeşim bir tecavüzcü, patronum araştırmamı çaldı ve *erkek arkadaşım* bir dolandırıcı." Nefes aldı. "Evet, beni incittiler ama aynı şeyi senden asla beklememeliydim. Ayrıca seni kullanmamalıydım."

Kaşlarını çattı. "Beni kullandı mı? *Bo-e-fend* nedir?"

"Benim... kadınsı bölgelerimin bir yara olduğunu düşündüğünde, seninle savaşımadım. Bana dokunmana izin verdim çünkü hoşuma gitti. Bu benim hatamdı. Nezaketini kötüye kullandım."

Zihni, parmaklarının Kira'nın pembe yarığında yüzdüğü anlara geri döndü. Etli kalçalarının sallanışını, dudaklarından fışkırana kadar göğüslerinin altında dönen çiftleşme çağrısını ve orgazmının parıltıya yıldızlar gibi nasıl parladığını hatırladı.

Gözlerini kapadı, aleti patlamadan önce anıyı gömmeye çalıştı. "Sorun değil. Sana zevk vermeyi umursamıyorum. Ancak..." "Ancak mı?" diye ısrar etti.

"Kardeşlerim... yarığınıza dokunmalarını istemek için onlara gitmeyeceksiniz, değil mi? Onun yerine bana geleceksin? Eğer hala benim değerimden emin değilsen, *Vilam* Dağı'na tekrar tırmanıp sana bir ağaç getireceğim. Ayrıca her türlü yırtıcıyı da alt edebilirim. Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Gülümsedi. Uzaylının kendine güveni yoktu.

"Sen fazlasıyla yeterlisin. Kardeşlerini istemiyorum. Onların hediyelerini ya da beni ormanda taşımalarını istemiyorum. İlaçlarını ya da **herhangi bir** yerimi ovmalarını istemiyorum. Onlarla 'ağız arkadaşı' olmak istemiyorum. Ben sadece tatlı, cesur, düşünceli, *seksi* Vrox'u istiyorum."

"*Xe-xi*'nin ne olduğunu bilmiyorum ama diğer her şeyi anladım. Teşekkür ederim, dişi. Beni onurlandırdınız."

Kendini dünyanın zirvesindeymiş gibi hissederek gülümsedi. NASA'da aldığı ödüllerin hiçbirisi ona Vrox kadar takdir edildiğini hissettirmemişti.

"Seni sözsüz bir şekilde onurlandırmamı seveceğinden

eminim." Vrox kaşlarını çattı. "Ne?"

"Yok bir şey," diye sırtarak imayı geçiştirdi.

Başını sallayarak cevap verdi. "Diğerlerinin yanına dönmeliyiz."

Gölü son bir kez taradı. Bu dinginlik onu ayılttı. O hayatının en güzel anlarını yaşarken, Nebula muhtemelen kendi hayatının sonunu arzuluyordu.

İç çekti. "Nebula'yı bulmak için gerçekten yapabileceğim bir şey yok

mu?" Vrox başını yavaşça salladı. "Hiçbir şey yok."

"Ak ona zarar vermez, değil mi? O da senin ve diğerleri gibi mi?"

Vrox tereddüt etti. Ak her zaman diğerlerinden daha soğuk olmuştu, hatta sessiz Ni'ev'den bile daha kopuktu. Vrox bitkilerle, Draekon hayvanlarla, Rokan zanaatla, Kyros sinir bozucu Rokan'la, Ni'ev silahlarla ilgilenirdi ama Ak... Ak'ın hiçbir zaman bir tutkusu olmadı.

"O neyin onurlu olduğunu bilir. Eğer ölmüş babamızın ruhunu rahatsız etmek istemiyorsa, o zaman ona karşı parmağını bile kıpırdatmayacaktır."

Tekrar iç çekti.

"Bana onun hakkında daha fazla şey anlatabilir

misin? Ak hakkında?" Vrox başını salladı.

"Pekâlâ."

OTUZ ÜÇ

"Ak hepimizin en yaşlısı. Yirmi bir kar yağışında doğdu. Onun yılın en sıcak gününde doğduğunu ve bu yüzden bu kadar öfkeli olduğunu söylüyoruz. Canavarın ismindeki harfler kadar sabrı da var."

Kira hesap yaptı. Ak Ezron'da yirmi bir yaşındaysa, Dünya'da yirmi dokuz yaşındaydı.

"Babamız meşgul bir adamdı ama yine de bize zaman ayırırdı. Bize erdemi ve sorumlulukları öğretmek için elinden geleni yaptı. Ak kötü bir çocuktu, sürekli kargaşa çıkarırdı. Babam onun için endişelenirdi."

"Yani Ak ile diğerlerinizden daha fazla mı vakit geçirdi?" Kira tahmin etti.

Başını salladı. "Evet, ama bize pek bir şey öğretemedi. Ben beş yaşındayken Yok Oluş gerçekleşti. Efendimizin yaşama arzusu dişilerimizle birlikte yok oldu."

"Sana bu korkunç zamanı hatırlattığım için özür dilerim." Vrox

omuz silkti, omuzları onu kaldırdı.

"Sorun değil. O rotasyonları çok iyi hatırlamıyorum. Üzüntü yerine aşağılama hissediyorum. Babam mükemmel bir savaşçıydı; halkımıza onlarca savaşta yardım etmiş bir savaşçıydı. Neden en önemlisinden vazgeçti?"

Sesi yükselmeye başlamıştı, bu yüzden Kira onun sinirlendiğini anlayabiliyordu.

"Yavrularını terk etmek bir onursuzluktur; tarif edilemez bir suçtur. Efendimizin bize bıraktığı tek iyilik kanıdır. Onun direncini miras almamış olsaydık, hastalıktan ya da açlıktan ölürdük."

"Sizinle ilgilenebilecek başka erkekler yok muydu? Siz daha çocuktunuz. Kimse size acımadı mı?"

"Hayır, kimse yoktu. Kırmızı Dönüş - Kayboluş'un ilk yılı, tam bir kaostu. Erkekler karanlığa gömülüyordu ve diğerleri de kayıp dişilerini aramakla o kadar meşguldü ki başkasının sorumluluğuyla ilgilenemiyorlardı."

"Nasıl hayatta kaldın?"

Küçük Vrox'un bakımsızlıktan sakat kaldığını hayal etti. Bu düşünce onu üzdü. Hangi gezegenden olurlarsa olsunlar hiçbir çocuk acı çekmeyi hak etmiyordu.

"Baskınlar bizi kovdu. Altımız birden ayrıldık. Rokan ve Kyros bizim kanımızı paylaşmıyor ama birlikte büyüydük. Boyumuz senin kadardı ve vahşi doğaya karşı deneyimsizdik. Ak en büyüğümüz olduğu için önce o Ölçeklendirme'den geçti. Daha güçlü oldu, bu yüzden bizim yiyeceklerimizi avladı. Bizimle kaldı çünkü babamızın onursuzluğunu tekrarlamayı reddetti. Geçmişinin bu kısmı beni onun öfkeli kaşlarının ve sıkılı yumruklarının altında bir yerlerde bir ruhu olduğuna ikna ediyor."

Sözleri ona umut verdi.

"Peki ya Ni'ev? O neden bu kadar mesafeli?"

"Ni'ev..." Vrox bir kelime bulmakta zorlandı. "Bu fenomen karşısında sersemlemiş," diye karar verdi. "Annem ortadan kaybolduğunda onunla yalnızdım. Bir an onunla birlikte gülüyordum ama sonra gülmüyordum. Bu travma yarattı. Bizimkiler siyahken sadece onun kahverengi saçlı olmasının nedeninin bu olduğunu düşünüyoruz. Şok onu solgunlaştırdı."

"Çok fazla kayıp..." diye yorgun bir şekilde nefes verdi.

"Evet. Efendimiz canına kıymak yerine bize liderlik etmeyi seçseydi çok daha iyi olabilirdi."

"Vrox," diye iç geçirdi, daha fazla burnunu sokmak istemiyordu.

Fısıltısıyla bozmadan önce sessizliğe dakikalarca izin verdi.

"Sanırım bu yüzden ormanda tek başıma bu kadar çok zaman geçiriyorum. Onu affedecek gücü arıyorum."

Onun acısını hissederek başının arkasına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Henüz bulamadım ama onun yerine seni bulduğum için mutluyum." Gülümsedi. "Ben de."

Daha fazla sessizlik.

"Bir gün sana ilk evimi göstereceğim."

"Güvenli mi? Baskına uğradığını söylemiştin."

"Artık kimse Harabeler'e gitmiyor. Orada anılardan ve yıkılmış yapılardan başka bir şey yok."

Başını salladı. "Bir gün gitmek isterim. Benimle bu kadar çok şey paylaştığınız için teşekkür ederim."

Vrox'un hıçkırarak ağlamanın eşiğinde olduğunu fark etmesini istemediği için burnunu çekme dürtüsüyle savaştı. Dünya, duygularını ihmal etmek için dikkatini dağıtacak şeylere başvurmasına neden olurken, Ezron'un onu soyma gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Sadece gölgelerde gizlenen yırtıcılarla değil, bastırmaya çalıştığı duygularla da yüzleşmesini sağlıyordu.

Ağaçları temizlediler ve kampa girdiler. Bulanık görüşüyle Nebula ya da Draekon'u aramaya çalıştı. İkisini de bulamayınca hayal kırıklığına uğradı.

"Dönmüşsün," diye selamladı Kyros.

Vrox onu derme çatma yatağına yatırdı ve Kyros hemen ona doğru yöneldi, muhtemelen daha fazla soru sormak istiyordu.

Kızın yüzüne bakınca kaşlarını çattı. "Burada neden su var?" diye işaret etti.

Vrox soruyu duydu ve kendi cevaplarını aramaya geldi.

"Kira?" diye sordu beklenti içinde, sarı gözleri güneşin Ezron'a yaptığı gibi onu tarıyordu.

"Ben iyiyim. Muhtemelen *regl* dönemim yaklaşıyor ve bu yüzden bu kadar duygusalım."

Yanaklarını sildi. "*Pi-rod*

nedir?"

Başını iki yana salladı. "Kyros'un bana milyonlarca soru soracağından emin olduğum bir şey."

"Su ister misin?" Kyros ona sordu.

"Hayır," diye kıkırdadı.

Vrox bana günlerce susuz kalmamam için bol miktarda ferahlatıcı sıvı verdi.

Kyros, "Gözlerinden ter boşandığına göre yorgun olmalısın," diye ısrar etti.

"Terlemiyor," diye araya girdi Vrox, bileklerine uzanarak. "Üzgün olduğunda gözleri bunu yapar."

"Yani dişiler *be-re-ast*'lerinden ve gözlerinden mi

akıtıyor?" Başını salladı, listeye vajinayı eklemeyi ihmal

etti.

Kyros türünün kırıldığına dair bir şikâyet mırıldanırken, Vrox parmaklarını yatıştırıcı bir şekilde kızın bileklerinde gezdirdi.

"Lütfen üretmeyi bırakın," diye umutsuzluğa kapıldı. "Acımıyor mu?"

Güldü. "Hayır, rahatlatıcı bir his. Sorun değil, gerçekten. *İnsanlar* sadece üzgün olduklarında ağlamazlar. Bazen mutlu olduklarında da ağlarlar."

"Bu hiç mantıklı değil," diye karar verdi Vrox. Kyros başıyla onayladı.

İki eliyle yüzünü kavradı ve onu sıktı. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Sonra Kyros'a döndü. "Bana hayvanların derilerinin nasıl yüzüleceğini ve kürklerinin nasıl işleneceğini öğretebilir misin? Nebula ve benim için bazı kıyafetler yapmak istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Senin için yapabilirim. Hiç zahmet değil."

"Hayır, lütfen. Bana göstermeni istiyorum, böylece buralarda ağırlığımı koymaya başlayabilirim."

"Neden cesedini kampın diğer ucuna sürükledin? Bu da senin tuhaf *hooman* ritüellerinden biri mi?"

Uzaylı'nın kafa karışıklığını sevimli bularak gülümsedi.

"Hayır. Ağırlığımı koymak, görevlerinizde size yardımcı olarak katkıda bulunmak anlamına geliyor."

Kyros omuz silkti. "Bu çok anlamsız. Yaralanabilirsiniz ve yaralanma riskini göze alamayacak kadar değerlisiniz. Hepimiz bu yeteneğe sahip erkekleriz."

"Lütfen?" diye araya girdi. Bana hayvanların derisinin nasıl yüzüleceğini anlattıysan sana *ampuller* hakkında daha çok şey anlattırım."

"Pekâlâ. Ama önce bana göz terinden biraz daha bahset."

OTUZ DÖRT

"Göz terlemesi değil," diye düzeltti Kira aptal uzaylıyı.

"Göz çışı o zaman?"

Burnunu kaşıdı. "Bu sadece göz tahrişine ya da duyguların alevlenmesine verilen bir tepki."

"Vrox," diye seslendi Ni'ev.

"Geri döneceğim," dedi Vrox ayağa kalkarken. "Onun gözlerini yaşartma, yoksa seni kıtanın öbür ucuna kadar yumruklarım."

Kyros ona el salladı. "Git buradan. Çalışmalarına engel oluyorsun."

Kira ona destekleyici bir gülümseme verdi ve Ni'ev tekrar adını söyleyene kadar az önce öptüğü dudaklara baktı.

Kyros dikkatini tekrar ona yöneltti. "Rokan avlanmaya gitti. Döndüğünde sana derinin nasıl yüzüleceğini gösterebilirim."

"*Harika*," diye kabul etti Kira. "Peki neden beklerken bir oyun oynamıyoruz? Sen bana bir soru sor, sonra ben gideyim."

"Pekâlâ. Bahsettiğiniz tüm bu şeyleri nasıl elde ediyorsunuz? Bir *ca-ar*, bir *lit-bull*, ve bir *tee-vision*? Dünya üzerinde bir para biriminiz var mı?"

Gülümsedi. "Evet. Amerika'da dolar denilen bir para birimi

kullanıyorlar." "Amerika mı?"

"Dünya üzerinde pek çok ülke var. Neredeyse iki yüz tane var." Kyros mavi gözlerini kıstı. "İki yüz mü? Dünyanız çok bölünmüş."

"Evet, ama nüfus bunun nedenlerinden biri. Dünya'nın çok sayıda vatandaşı var. Ezron'da kaç hükümet var?"

Kyros hemen cevap verdi. "Bir. Kayboluş'tan önce başkentte taçlı komutan hüküm sürüyordu. Emrinde iki savaş komutanı ve seçilmiş bir konsey vardı ama onlara ne olduğunu bilmiyoruz. Artık ne liderlerimiz ne de para sistemimiz var."

İç çekti. Harika gezegeni bir anarşi volkanına dönüşmüştü. "Peki ya Dünya?"

"Çok savaş oldu mu?"

"Dünya var olduğu yıllardan daha fazla savaş yaşadı," diye abarttı.

"Ezron'da artık pek savaş yok. Kayboluş'tan sonra uğruna savaşacak bir şey, şekillendirmeye çalışacak bir gelecek yoktu. Artık burada olduğunuza göre, yeniden umut olacak."

Kira göğsünü saran kürkün köşesini çekiştirdi. Ne zaman biri hamile kalması gerektiği gerçeğinden bahsetse, kendini köşeye sıkışmış hissediyordu. Bu planda pek çok şey ters gidebilirdi. Çocuğu bir melez olacaktı. Ya ölürse? Ya biri onu ondan alırsa? Ya erkekler onun Vrox tarafından işaretlenmiş olmasını umursamaz ve kendi çocuklarını onun içine yerleştirmeye çalışırlarsa?

Başını salladı, gözleri sulanmadan ve Vrox zavallı Kyros'u Drukai'ye yumruklamadan önce dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı.

"Ezron ne kadar büyük?"

"Çok büyük," diye yanıtladı Kyros. "İki kıta var. Biz Xendros'tayız. Başkent eskiden güneydeydi."

"Vrox bana eskiden orada yaşadığınızı söyledi."

"Evet, ama ayrılmak zorunda kaldık. Güvenli değildi. Sokaklarda kan akıyordu ve insanların zihinleri çürümüştü. Uygarlık o kadar büyük ölçüde dağıldı ki geriye hiçbir kabile kalmadı. Bulabileceğiniz en büyük grup, birlikte seyahat eden iki ya da üç kardeştir."

Bu zor bir pas oldu. Daha fazla erkekle tanışmaktan kaçınmayı tercih ederdi. "Buralarda çok insan görüyor musun?"

Eğer bu hikayeyi Wattpad Inkitt ve Lutionary'den başka bir yerde okuyorsanız, o zaman intihal edilmiştir. Lütfen bana bildirmek için 1ancientt at gmail dot com adresine e-posta gönderin.

"Hayır," diye yanıtladı Kyros. "Ezron'un nüfusu ikiye bölündü. Geriye pek fazla Ezronlu kalmadı. Eğer birine rastlarsak, genellikle yaşlılıktan buruşmuş oluyorlar."

Gözleri çıplak göğsüne kaydı ve var olan son güçlü Ezronlulardan biri olduğu bilgisini sindirmeye çalıştı.

"Soyumun tükeneceğini bilmek karanlık bir şey. Vrox şanslı bir erkek."

Kukuletalı yüz ifadesinde hüznün vardı ama kötü niyet ya da kıskançlık yoktu.

Boğazını temizleyerek ekledi, "sana söylediğim gibi, Dünya'da *Arabalar*. Peki ya Ezron? Sen nasıl seyahat ediyorsun?"

"Binebileceğiniz hayvanlar var. Ayrıca mükemmel gemi yapımcılarıyız. Yani, eskiden öyleydik. Babam ünlü bir denizciydi ama bana hiç öğretmedi."

Babasının kendi canına kıyıp kıymadığını merak etti ama sormaya cesaret edemedi. "Sanırım soru sorma sırası bende."

Başını salladı. "Ateş et."

Kaşlarını çattı. "Sana asla ateş etmem."

Güldü. "Hayır. Sorunuzu çekmek istemiştin."

"Fiziksel olarak sahip olmadığım bir şeyi nasıl vurabilirim?"

"Haklısın. Özür dilerim. İnsan aptallığım beni alt etti." Kyros

başını sallayarak onun saçma konuşmasını önemsemedi.

"Bana *pe-rods*'u anlatabilir *misin*?"

"Uh..."

Eğer Kyros gözyaşı fikrinden rahatsız oluyorsa, o zaman bir kadının amından günlerce akan ve onu öldürmeyen kanın görüntüsü onu travmatize ederdi.

Vrox'un yaklaştığını fark etti, şimdi kalçalarına bir bez sarmıştı. Onu dikkat dağıtıcı bir unsur olarak kullanmayı umarak gülümsedi. Vrox önünde dizlerinin üzerine çöktü ve zahmetsizce kadının nefesini kesti. Çömelmış pozisyonunda bile muhteşemdi.

"Ni'ev ile konuştum. Kızgın bir fırtınanın yaklaştığından şüpheleniyor."

Kira başını geriye attı ve berrak bir gökyüzüyle karşılaştı. "Her şey sakın görünüyor."

"Ni'ev bu konularda asla yanılmaz. Bu kamptan ayrılıp eve gitmenin en iyisi olacağına karar verdik. Orası daha güvenli olacak."

Endişe içinde paytak paytak yürüyerek alt dudağını çiğnemeye başladı. Bu geçici kamptan ayrılırlarsa ve Draekon Nebula ile geri dönerse ne olacaktı? Nereye gideceklerini bilecekler miydi?

"Bunu yapma," diye azarladı Vrox, başparmağı dudaklarını bulurken. "Onu çiğnemek benim işim."

Bakışları birkaç saniye boyunca bir arada kaldı ve içgüdüyle körükledi. Karşı konulamayacak kadar güçlü hale geldiğinde, Vrox onun yanaklarını kavradı ve yüzünü kendi yüzüne doğru yönlendirdi. Kyros "Hayır!" diye bağırmadan önce sadece birkaç saniye birbirlerinin tadını çıkarabildiler.

Kyros Vrox'u yakaladığında Kira geriye doğru tökezledi. Ni'ev hemen onun yanına koştu ve yavaşça uzuv karmaşasından çekti. Genelde sakın olan yüzü dehşetle bozulmuştu.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Vrox diğ er adamla boğuşurken atıldı. Kyros,

"Sakinleşmen gerek," diye uyardı.

Vrox yerden ters ters baktı, elleriyle Kyros'u itti. "Senin içine ne kaçtı böyle?"

"Dişiyi yemeye çalışıyordun!" Kyros suçladı.

Durumu anlayan Kira çıldırdı. Adamların yaygaraları durdu ve Ni'ev'in Kira'yı tutuşu gevşedi.

"Beni yemeye çalışmıyordu." "O

zaman neydi-"

"Buna *öpüşmek* denir. Dünya'da sevgimizi böyle gösteririz."

Kyros kendini Vrox'tan kurtardı ve ayağa kalktı. En az Ni'ev kadar iğrenmiş görünüyordu.

"Bunu bize yapmayacaksınız, değil mi?"

Vrox, "Ağzını ona dayarsan, bugün kendini *kesinlikle* kıta boyunca uçarken bulacaksın," diye yanıtladı.

"Bu kötü bir fikir olmayabilir," diye ekledi Ni'ev. "Fırtınayı dindirebilir."

Kyros dışında herkes Ni'ev'in bu nadir şakasına güldü.

Vrox derisinin tozunu almak için göğsüne vurdu. "Yemek yer yemez toplanmaya başlamalıyız. Fırtınaya yakalanmak istemiyorum."

"Kira'ya şeklini gizleyecek bir örtü yapmamız gerekecek. Biriyle karşılaşabiliriz," diye önerdi Kyros.

Ürperdi ve Vrox'a sessizce bir adım daha yaklaştı.

OTUZ BEŞ

Kampları birkaç dakika içinde boşaldı. Kira, tek omzuna bağıladığı mağara kadını tarzı elbisesi, dudaklarını büzmüş hali ve kırmızı ten bileziğiyle yere oturdu.

Ne zaman parmağını kıpırdatmaya kalksa, bileğine bir tokat yiyordu. Adamlar, kırılacağından korktukları için yardım etmesine izin vermiyorlardı. Tartışmaya çalıştı, ama hiçbirini kabul etmediler.

Umarım zamanla onun görüldüğü kadar işe yaramaz biri olmadığını anlarlar.

"Gidelim," dedi Vrox. Uzattığı eli ona ilgi gösteriyordu ama yüzü gökyüzüne sadık kalmıştı. Gri bulutlar Ni'ev'in endişesini doğrular nitelikteydi. Fırtına üzerlerine doğru kükremeye hazır görünüyordu.

Çantasını ve Rokan'ın yaptığı hafif örtüyü aldı. Vrox'un elini tuttuğunda, sıcaklıklarının birbirine karışması onu serin gökyüzünden uzaklaştırdı. Sanki anlam veremediği başka bir fırtınaymış gibi gözlerini kısarak ona baktı.

"Vrox, yürü. Biz eve döndükten sonra dişiyi yemeye devam edebilirsin."

Kyros'un yorumu Rokan'ın kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Onu yemek mi? Ne demek istiyorsun?"

Kyros şakacı bir gülümsemeyle parladı. "Sana sonra anlatırım."

Vrox başını onaylamaz bir şekilde sallayarak ona kollarını açtı. "Gel."

Her zaman yaptığı gibi onun sırtına tırmanmak niyetiyle vücudunun etrafından dolaşmaya çalıştı. Vrox onu sırtına bindirmek yerine, gelin stiliyle yukarı kaldırdı.

Gözlerini kırptırdı, hazırlksız yakalanmıştı. "Ellerinin serbest olması gerekmiyor mu?"

Başını eğdi. "Titreyişime yakın olmanı istiyorum. Ellerimi meşgul tutmayı göze alabilirim. Diğerleriyle birlikte güvende olacağız."

Titremesi mi?

Ne demek istediğini merak ederken başını Vrox'un göğsüne yasladı ve şifreyi çözmeye çalıştı. Şifrenin Vrox'un göğsünden çıkmaya çalıştığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Kalbi sıkıştıyordu, onun için deliriyordu.

Gülümsedi ve başını yana eğerek adamın pullu pazusunu öptü ve 'titremesini' kendisiyle paylaştığı için teşekkür etti.

"Ağzınla çiftleşmeni yüzüme bırakmanı tercih ederim," dedi ona, sözlerini kardeşlerinden saklamak için sesini ayarlamayı umursamadan.

Kyros ve Rokan onlarla yüzleşmek için geri döndü ve o da saklanmak için pelerinini başının üzerine attı.

Vrox'un göğsünde bir gümbürtü çınladı ve bunun 'titremesiyle' hiçbir ilgisi yoktu. Yaramaz erkek ona gülüyordu.

Yola çıktılar. Ni'ev öndeydi, silah dolu deri bir çuval taşıyordu. Rokan ve Kyros da kendi çuvallarını taşıyarak onları takip etti. Su kaplarını geride bırakmışlardı, evlerinde bol miktarda su olduğundan emin olmak için. Vrox onları takip ediyordu, kendisinden başka hiçbir şey taşımıyordu. Onun kucağında olmak hoşuna gidiyordu ama kendi ayaklarını tekrar kullanmaya başlamak için sabırsızlanıyordu.

Pelerinin altı çok sıcak olmaya başladığında, pelerini başından çıkardı.

"Onu tekrar tak. Yağmur yakında başlayacak," diye uyardı

Vrox. "Peki ya sen?"

Ona bir gülümseme verdi. "Havadan dolayı hasta olmam."

"Lavın içine atlamayı deneyin ve *seksi*, genç cildinizin sağlıklı kalıp kalmayacağını görün."

"Lav hava değildir, dışı."

Adamın haklı olduğunu bildiği halde akıllıca bir karşılık veremediği için ağzından kaçırdı. "Burada *NASA* mühendisi olmam gerekiyor. Rolümü çalmaya çalışmaya devam edersen, artık senin için ağız çiftleşmesi olmayacak."

Vrox'un çenesi yerine oturdu.

Güldü ve pelerini başına çekmeden önce onun çenesini öptü. Suyun istilasının başlaması sadece birkaç saniye sürdü. O kadar güçlüydü ki bir şelalenin altında olduğuna yemin edebilirdi. Bir an için su geçirmez bir çanta alma kararına teşekkür etti. Aksi takdirde çevirmeni ve Nebula'nın madalyonu zarar görebilirdi.

Pelerin onu kuru tutmakta pek başarılı değildi ama Vrox'un kollarının kendisi için evrendeki en güvenli yer olduğundan emindi. Onu aynı derecede koruyamaması utanç vericiydi.

"İyi misin, Vrox?"

"Neden olmayayım ki?" diye cevap verdiğinde yüzündeki çatık kaşları duyabiliyordu. Hiçbir yara almadım ve dayanıklılığım en üst seviyede. Sana bakabilecek durumdayım."

İçinden bir ses Vrox'un bakılma konusunda pek tecrübesi olmadığını söylüyordu.

"Güçlü olduğunu biliyorum ama kendini rahatsız hissetmen normal. Kolların yorulursa-"

"O zaman bir *kareyi* evcilleştireceğim ve bizi kampımıza uçurmasını sağlayacağım. Kardeşlerimin sizi taşımasına izin vermeyeceğim."

Erkek, ona karşı fırtınanın Ezron'a karşı olduğundan daha sahipleniciydi.

Bu tartışmayı kazanmaktansa Dünya'ya açılan bir geçit bulma ihtimalinin daha yüksek olduğunu bilerek iç çekti.

"Pekala."

İçinden bir memnuniyet homurtusu yükseldi ve göğsündeki partiye katkıda bulundu.

Kilometrelerce yürüdüler. Kira her saniye tetikteydi, tanımadığı bir adamın Vrox'un ne taşıdığını öğrenmek istemesini bekliyordu. Bu onun en kötü kabusuydu. Adamların onun yüzünden çatışmaya girmesini istemiyordu.

Rokan ve Kyros'un sessiz konuşmalarına ayak uydurmaya çalıştı. Ara sıra yaptıkları kıkırdamalarla eğleniyor gibi görünüyorlardı. Sinirleri birkaç saniyede bir dikkatini başka yöne çekiyordu.

Vrox yürümeyi bırakıp onu usulca ayağa kaldırdığında neredeyse bir rahatlama çılgılığı atacaktı. Heyecanla sıırıslam olmuş pelerinin başından sıyırdı.

Erkeklerin kampına baktı, dehşete kapılmıştı.

Çok büyüktü, stratejik olarak kesilmiş ve yan yana dizilmiş kütüklerle çevriliydi. Alan NASA'nın otoparkı kadar seyrek görünüyordu ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Sol tarafta bir ekin tarlası vardı. Ortada şenlik ateşleri için kullanıldığı anlaşılan bir alan vardı. Sağ taraf, mağara olduğundan emin olduğu yarıklarla dolu bir dağın yanıydı. Girişleri uzun hayvan postları kaplıyordu.

Burası 5 yıldızlı bir Ezron tatil köyüne benziyordu.

Altı adamın bunu inşa etmesinin nasıl mümkün olduğunu merak etti. Bölgeyi sınırlayan duvar yirmi fitten yüksekti ve kütükler kalındı. Onları nasıl kesip kampa taşımışlardı?

"İçeri girmeliyiz."

Vrox'a baktı ve onun cüssesinin hatırlattıkları tüm sorularını cevapladı. Eğer canı isterse muhtemelen dağı bile kaldırabilirdi.

Elini tuttu ve onu ikinci mağaraya çekti. "Burada bekle. Konuta hayvan girip girmediğini kontrol etmem gerekiyor."

Postu bir kenara savurdu ve bir dakikalığına gözden

kayboldu. "Hava açık," diye seslendi.

İçeri girdi ve etrafı inceledi. Vrox'un söz verdiği gibi, odası büyüktü. Zemin bir şekilde düzeltilmiş gibiydi, yani kayalık değildi. Ortada gezegen büyüklüğünde bir yatak vardı ve üzeri bir kral için tasarlanmış kürklerle kaplıydı. Sol tarafta bir şömine ve su dolu metal bir kap vardı, sağ duvar ise silah cephaneliğiyle süslenmişti.

Gözlerini kısarak parlak kılıçlara baktı ve güvenli bir şekilde takılıp takılmadıklarını merak etti. İhtiyacı olan son şey onlardan birinin uyurken kafasına düşmesiydi.

"Vay canına."

Vrox uzaylıdan Viking uzaylıya terfi etmişti.

"Bu kelimeyi bilmiyorum," diye yanıtladı Vrox, kalçalarından damlayan peştamalını çekmek için uzanırken.

Anında arkasını döndü ve adamın kısık kıkırdamasının duvarlarda yankılandığını duydu.

"Buraya gel, kurulanmalısın."

"Örtündün mü?"

"Evet."

Döndü ve onu tanıştıkları günkü gibi çıplak buldu.

"Vrox!"

Tekrar güldü ve kollarını ona doladı.

"Evine hoş geldin, küçük Terran."

OTUZ ALTI

Bu uzun bir bölüm! 2,000 kelimeden fazla!

"Üstünü değiştir," dedi kollarından ayrılmak için hiçbir hareket yapmazken.

"Beni birçok kez çıplak gördün, ama yine de bir *coplo* gibi davranıyorsun."

"*Coplo* mu?"

"Drukai'ye özgü, çukur kazıp kafasını içine gömen bir kuş." Kızgınlıkla

nefesi kesildi. "Bu çok kaba."

"Beni de bir hayvan gibi davranmaya zorluyorsun."

Hafifçe dönerek onun gözleriyle buluşmaya

çalıştı. "Gerçekten mi? Hangisi?"

"Bir anne *spinx*. Onlar en koruyucu varlıklardır. Yavruları için öldürürler, tıpkı benim senin için yapacağım gibi."

Adamın, sanki çıplak göğsüne yaslanması yetmiyormuş gibi kokusunu içine çektiğini duydu. Adamın ciğerleri kadınla dolarken, kadının ciğerleri boşalıyordu. Hayatının sadece beş yılını kadınlarla geçirmiş bir adam nasıl bu kadar romantik olabilirdi?

"Gel," dedi, onu çıplak bedenine doğru çekerek. "Seni kurulamama izin ver."

Adamın kumaşları karıştırdığını duyunca kıpırdamadan durdu. Adam kalın bir battaniyeyi üzerine örttüğünde tenindeki soğukluk kızarması yatıştı.

Vrox kendi kıyafetlerini aramaya devam ederken, Kira battaniyenin yerini değiştirdi. Malzeme onu şaşırttı. Her zamankinden daha yumuşaktı - bir karışım

ipek ve k rkten. Islak giysilerini bıraktı, iki ucundan tutup sol omzuna bağladı ve kalçasında bir düğüm daha attı.

Döndüğünde Vrox'un giyinik olduğ unu ve daha önce fark etmediğ i bir sandığ ı kapattığ ını gördü.

G z göze geldiklerinde, acı dolu bir irkilmeyele bağını tuttu.

"Ne oldu?" diye sorarak ona doğ ru koğ tu ve endiğ eyle kolunu tuttu.

"Bir  eyim yok. Ben iyiyim."

Sıktığ ı diğ lerinden yalan sızıyordu ama kollarındaki kızgın tendonlar aksini söylüyordu.

Panikle giriğ e yöneldi. "Yardım edin!" Ni'ev

tepinerek içeri girdi. "Ne oldu?"

"Terran," diye tısladı Vrox yataktan. "Sana iyi olduğ umu söyledim."

Ni'ev kamburlağ mığ  kardeğ ine doğ ru yürüdü ve Kira, Ni'ev'e yalvarabilmek için onu yere göndermeyi d ğ  n rken dizlerinin sallandığ ını hissetti.

"Vrox," diye seslendi Ni'ev. "Neye ihtiya ın var?"

"Ben  ocuk değ ilim. Üzerime titremenize gerek yok. Sadece ona baktım ve..." Vrox homurdandı ve kısa saçlarını çekti.

Ni'ev Kira'ya bir bakığ  attı ve yeni eğ reti elbisesini inceledi. Saf beyaz bir k rkt  ve altın olduğ undan   phelendiğ i lekelerle kaplıydı. Kumağ  ona bolca oturuyor ve ayak bileklerine kadar uzanıyordu.

"Annem de elbiselerini aynı şekilde dikerdi," diye açıkladı Ni'ev. "Kira hafızanı tetiklemiğ  olmalı."

Vrox bağını salladı. "Ben de öyle d ğ  nm ğ t m."

Kira bir adamdan diğetine baktı. "Yaprakları getireyim mi? Sana macun yapabilirim. Nasıl yapılacağını biliyorum," diye ağzından kaçırdı. "Bunu çıkarayım mı?"

Karnını örten bezi yumrukladı, Vrox'a acı verdiği için bu güzel dokudan nefret ediyordu.

"Bana ihtiyaç olmadığına göre, şimdi gidiyorum."

Ni'ev çıkışı yaptı ve Kira Vrox için endişelenmeye devam etti. Ellerini yukarı kaldırdı ve ayak parmaklarının ucunda durarak şakaklarına masaj yapmaya çalıştı.

Hastasından bir kıkırdama yükseldi. "Yaşayacağım, dişi. Güzelliğın beni henüz öldürmedi."

"Bunun şakası yok!" diye azarladı köşeye doğru koşarken. Cilalı zemine oturdu ve çantasını karıştırmaya başladı.

"Sana ilaç yapacağım," diye söz verdi. "Sadece orada otur, bir saniye içinde işim bitecek."

Hazırlıklarını aceleye getirirken elleri hafifçe titredi. Vrox onu gerçekten sarsmıştı. Ona dev gibi bir adam olmasına rağmen hâlâ ölümlü olduğunu, ölümün derinliklerine gömülebileceğini hatırlatmıştı.

"Kira."

"Neredeyse bitirdim," diye geveledi omzundaki ağır avuç içini görmezden gelerek. "Vrox," diye seslendi Kyros girişten.

Kira onu duymadı, manik bir şekilde yaprakları karıştırmakla meşguldü.

Vrox girişe doğru yürüdü ve kalın perdenin soğuk havayı engelleyecek şekilde indiğinden emin oldu.

"Sen iyi misin?" Kyros sordu. "Kira'nın haykırışını duyduğumda Rokan'la birlikte ekinleri kontrol ediyordum."

"Evet. O benden daha fazla sarsılmış durumda."

Kyros gülümseyerek yüzünde bir kıkırdamaya izin verdi. "Küçük bedeni korunmak için tasarlandı ama o bir koruyucu olmaya çalışarak doğaya meydan okuyor."

Vrox kampı toparlarken ona kaç kez oturmasını söylediğini hatırlayarak nefesini tuttu. İnatçı dişi saatlerce mızımızlandı, yardım etmeye kararlıydı.

"Evet. Bir damlacık büyüklüğünde ama bir tsunamiden daha dayanıklı." "Ona verdiğin hediyeleri beğenip beğenmediğini bana hiç söylemedin."

Vrox, Kira'nın menisinde yüzdüğü anı hatırlayınca güldü. Ses dikkatini çekti ve çalışmasını durdurdu.

"Ona oturmasını söylediğimi sanıyordum," diye mırıldandı kendi kendine, aletlerini yere bırakıp girişe doğru yürürken.

"Korkarım ki tavsiyenin bana bir faydası olmadı kardeşim. Kira bana kadınlara meni hediye etmenin kabul edilemez olduğunu söyledi."

Yürümeyi bıraktı. Yani Vrox onu nasıl tavlayacağına dair tavsiye almak için mi koşturuyordu?

"Bu çok talihsiz bir durum," dedi Kyros. "Ancak, benim başka fikirlerim var." "Ne gibi?" Vrox cesaretlendirdi.

"Duydum ki dışkı-"

Adam Vrox'u kendisine bir hayvanın dışkısını hediye etmeye ikna etmeden önce Kyros'un sözünü kesmeye karar verdi.

"Vrox! Sana yatağa oturmanı söyledim!"

Perdeyi itti ve küstah bir parmağıyla içeriyi işaret ederek ona baktı.

"Gitmeliyim, Kyros. Görünüşe göre tsunami geldi."

Kyros yağmurun içine doğru koşmadan önce kıkırdadı.

Kira, Vrox'un bileğini kavradı, onu daire içine alamadığını fark etti ve onu yatağa çekti. Yere çöktü ve işine devam etti. "Bütün bu kürkleri nereden buldun?"

Yatak üç Vrox'un sığabileceği kadar büyüktü ve lüks kürklerle kaplıydı. Yatağının yanındaki sandıkta daha küçük fişleri saklıyor gibiydi.

"Avcılık," diye cevap verdi. "Giydiğin palto kıtadaki en değerli palto."

"Vrox, bana bu kadar değerli bir şey vermemeliydin," diye sızlandı.

"Saçmalık," diye karşı çıktı.

Başını salladı, sesi bir kez kesildiğinde fikrini değiştirmenin imkânsız olduğunu biliyordu.

"Peki ya o silahlar?"

Vrox arkasına baktı ve duvarı inceledi.

"Bazılarını ben yaptım, diğerleri başkentten geldi. Diğerleri ve ben ayrılırken babamızın silahlarını aldık. Başka bir adamın silahlarını kullanmak kabul edilemez, bu yüzden kullanmıyorum."

Başını salladı, adamın söylediği her kelimeyi anladı.

"İnsanlarınızın ilginç normları var. Başkasına bakarak içki içmek neden kabul edilemez?"

"Çünkü içki içerken dişler gösterilmez. Sadece dudaklar kullanılır ve bu da mahremiyet olarak kabul edilir."

Ayağa kalktı. "Tamam. Macun yapmayı bitirdim."

Onun yanına doğru yürüdü ve aralarındaki boy farkına kaşlarını çatı. Yatak karnıyla aynı hizadaydı, bu da Vrox'un kafasına ulaşmasını imkânsız kılıyordu.

"Eğilir misiniz lütfen?"

Adam bilerek sırttı ama itaat etti. Elleri şakaklarını ovduğunda sırtışı bir iniltiye dönüştü. Göz kapakları düşerek sarı gözlerini örttü.

Şimdi sırtıma sırası ondaydı.

Dev onun dokunuşu altında savunmasızdı, huzuru kaybetmişti. Çok fazla olmasa da, karşılık verebildiği için mutluydu. Alnına bir, iki kez öpücük kondurdu ve bu sırada şakaklarını ovdu.

Vrox'un iniltileri çoğaldı.

Kira, bir psikoloji dersinde kadınların bebeklerinin ağlamasını duyduklarında göğüslerinin süt vermeye başladığını öğrendiği üniversite günlerine geri döndü. Vrox, bebek olmaktan çok uzak olmasına ve dudaklarından çılgınlık yerine inilti çıkmasına rağmen üzerinde tanıdık bir etki yaratıyor gibiydi. Amcığı ıslanıyor, onun erotik gürlemelerine tepki veriyordu.

Vrox, "Eğer bu tedaviyi alabilseydim, her gün beynimi parçalayan flashbackler yaşardım," diye mırıldandı.

O çok değerli.

Vrox'un kapalı gözleri, kalçalarının sürtünme arayışıyla birbirlerine sürtünmesinden ve kalçalarının horoz için havayı taramaya başlamasından habersiz kalmasını sağladı.

Gözleri güneye, cehennem yönüne, günah yönüne baktı. Vrox'un kürkle kaplı kucağı da ona baktı.

Adamın bacakları açılmıştı, bu da onun kalçalarının arasında durmasına izin veriyordu. Gözlerini adamın şişkin kollarına çevirdi ve kollarının kendini tutmak için avuç avuç kürkü boğmakla meşgul olduğunu gördü. Bu bilgi, başını serbest bırakıp dizlerinin üzerine çökmesi için yeterliydi.

Adamın omuzlarındaki kafaya masaj yapmayı bitirmişti ve şimdi kalçalarının arasındakile ilgileniyordu.

"Kadın mı?" Vrox seslendi, onu yerde diz çökmüş halde bulunca kafası karışmıştı. "Kalk oradan. Hava soğuk."

"Seni kendimi tatmin etmek için kullandığım için özür dilediğim zamanı hatırlıyor musun?"

"*Anneler*," diye homurdandı, yorganı o kadar sıkı kavradı ki kumaşın yırtılma sesi hırıltısını takip etti. "Evet, ama neden bundan bahsediyorsun?"

"İyiliğinin karşılığını vermek istiyorum. Seni daha iyi hissettirmek için," diye tatlı tatlı gülümsedi.

Yüzünde güven vardı ama aklında belirsizlik vardı. Daha önce Terranlı ya da Ezronlu bir erkeği ağzına almamıştı.

Vrox irkildi. "Bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum. Parmaklarını içime sokmak tuhaf olurdu..."

Bir kahkaha patlattı. Masum uzaylı onun kıcını parmaklamak istediğini sanmıştı. Bunu bilmeliydi. Vrox ön sevişmenin ne olduğunu bilmiyordu. Ona göre seksin tek anlamı bir sakin vajinaya girmesiydi.

"Güven bana," diyerek yavaşça adamın kalçalarına uzandı.

Yan tarafındaki düğümü çözerek peştamalının düşmesine izin verdi. Bir ucunu soydu ve Vrox'un erkekliğinin kalın, cesur imzasını ortaya çıkardı. Ona baktı, zihni boştu ama gözleri doluydu.

Daha önce pek çok kez bakmıştı ama hiç bu kadar yakın bir mesafeden bakmamıştı. Her geçen saniye organ daha da sertleşiyor, daha da genişliyor, amına daha sessiz vaatler yağıdırıyordu.

Vrox biraz kıpırdayarak sallanmasını sağladı. Açıgözlü gözleri onu takip etti ve vaatlerini dinledi. Bu sırada zihni kaçıp kaçmaması gerektiğini tartışıyordu.

Kaç santim? Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, ni-

Dehşete kapılmadan önce tahmin yürütmeyi bıraktı.

Onu kavradı ve Vrox'un acı gibi gelen bir sesle homurdanmasına neden oldu. Yukarı baktığında şüpheleri doğrulanmıştı. Onun kurnazlığı altındaki adam

işkencenin ortasındaymış gibi görünüyordu. Bronzlaşmış yüzü kızarıyor ve gözleri sanki bilincini kaybetmek üzereymiş gibi kapanıyordu.

Daha önce hissettiği acı, şu anda hissettiği ıstırabın yanında soluk kalıyordu.

Daha iyisini yapmaya yemin etti.

Daha yakına eğilerek ağzını açtı.

"Hayır!" diye bağırdı kalçalarını çekmeden önce. "Bu yemek

değil!" Kadın gülümsedi, yerde kalmaya devam etti. "Seni

ısırmayacağım. Güven bana."

"Önce ağzını ağızıma koymak istedin. Şimdi de ağzını sikimin üzerine mi koymak istiyorsun? Sırada ne olduğunu sormaktan korkuyorum."

Kadın buna güldü ve Vrox kararsızca yerine geri kaymadan önce oyalandı.

Kira eğildi. Aleti yanaklarının arkasında kaybolduğunda, gözleri hayatın anlamını yeni keşfetmiş gibi genişledi.

Dudaklarının halkasıyla adamın başını kucaklayarak emdi. Ezron onun siki olan kuyruklu yıldızı emerken bakışları Ezron'un üzerinde tek bir Dünya olarak kaldı.

Dilini adamın tabanında gezdirerek başını aşağı eğdi ve daha fazlasını içine aldı. Yanakları onun genişliğine uyum sağlamak için acı verici bir şekilde gerildi. Yüzü yırtılacakmış gibi hissettiğinde, onun ucuna geri çekildi.

Başı sallanmaya başladı, adamın sikini dışarı ve ağzına ışınladı. Tutkuları o kadar sıcaktı ki soğukkanlılıkları eridi ve kadının amından magma, adamın ucundan da precum fişkırdı.

Vrox'un göğsü kabardı. "*Annemin annesi*," diye hırıldadı.

Ağız uzaylı sikiyle meşgul olmasaydı gülümseyebilirdi.

Öğürme refleksi olmamasının avantajını kullanarak onu gırtlığına kadar sokmaya çalıştı. Çok fazlaydı, sanki evrenin tamamı onun istismar edilmiş yanaklarının içine tıklılmıştı. Elleri, ağzının alamadığı inçleri okşamak için çalıştı ama onu tamamen çevreleyemedi. Tabanını pompalayıp sıkarken, dili ucuyla tango yapıyordu.

"*Babalar ve kaderler*," diye sayıklamaya devam etti Vrox. Etli, sulu üyesini höpürdetirken kalçaları titredi ve her nefes alışında karın kasları sıkıştı.

Adamın daha da şiştiğine yemin edebilirdi.

Tuzlu uzaylı özü dalga dalga çenesinden aşağı damladı. Aldırmadı. Ne de olsa teni çoktan onun menisiyle yıkanmıştı.

Elini adamın aletinden, altında titreşen ağır taşaklara doğru kaydırды. Kesesine yaptığı yumuşak okşama onun çöküşü oldu. Şiddetle püskürdü, kontrolden çıkan patlama sulu, yarı saydam lavlar üretti. Kira yutkunmak için çırpınırken, çılgın dudaklarını büzerek ve yutkunarak onun ucuna doğru geri çekildi. Sık sık öksürüyor, boğazına ve göğüslerine meni yağıyordu. Bu, dışarıda yağan yağmurdan tamamen farklı bir yağmurdu.

"*Keera*," diye nefes aldı Vrox, aksanı her zamankinden

daha kalındı. Uzandı ve onu kolayca kucağına çekti.

"Sen-" diye bitiremedi, tamamen ve tamamen akli karışmıştı.

35 bölümden sonra, sonunda biraz hareket var!

OTUZ YEDİ

Oy Ver | Yorum Yap ♥

"Bu... *anneydi*, küçük Terran. Kader beni neden seninle kutsadı?" diye homurdandı.

Nefesi kesilmişti, birden fazla yönden tükenmişti. Boğazı onun bebek hamurunun son yudumlarını içmek için çalışırken gözleri yüzünü tüketti. Akış hiç bitmiyordu. Adam amına boşaldığında ne olacağını düşünmek bile istemiyordu. Elbette günlerce damlayacaktı.

Vrox onun çaresizce yutkunmasını bir sıkıntı işareti olarak algıladı. "İyi değil misin?" diye sordu, sarı gözleri endişeyle soluyordu.

Elinin tersiyle çenesini sildi ve şişmiş dudaklarını gülümsemeye ikna etmeyi başardı.

Kızın kabarık dudaklarını görünce göğsünde bir deprem oldu. Kontrolünü kaybederek homurdandı ve o dudakları bir öpücükle kavurmak için eğildi. Kira'yla tanışmadan önce, en sevdiği rengin kar yağdığında Ezron'u kutsayan saf beyaz olduğundan emindi. Şimdi ise bu dışının dudaklarının erotik pembesiydi.

Renklerin sembolizasyonu da cinsiyetleri kadar kutupsaldı. Kar yağışı yeni başlangıçlar vaat ederken, pembe onun sonunu haber veriyordu.

Tek eliyle onu göğsüne yasladı, diğer eliyle de bir kürke uzandı. Pençelerine dikkat ederek çenesini, boynunu ve göğüslerinin üstünü sildi. Bezi Kira'nın göğüs dekoltesine daldırdı ve göğsündeki gösterişli tümseklerden birinin yüzeye çıkmasına neden oldu. Kira soğuktan ürperdi ama onun keşfini umursamış gibi görünmüyordu.

Kira'nın *göğüs* dediği kutsamaya baktı, dağın zirvesindeki kahverengi zirveyi izledi. Parmak eklemleri geçici olarak göğsünün alt tarafını sıyırdı. Nasırlı eli ile Kira'nın ipeksi teni arasındaki tezat görülmeye değerdi.

Kira onun kucağında kaydı ve kalçalarının arasındaki kayganlık çatırdadı, Vrox'un orada patlatabileceği havai fişekleri ima ederek onu kızdırdı. Hayal kırıklığına uğramış bir çığlık attı, arzu tarafından eziyet edildiğini hissediyordu.

"Bunların bebekler için olduğunu mu söylemiştin?" diye sordu, sözcükler şehvetle katranlanmıştı. Kadın kıkırdadı ve göğsünü salladı.

"Evet, bebekleri besliyorlar."

"Anlamıyorum," diye yanıtladı Vrox. "Ben çocuk değilim ama yine de onları tatmak için içimde bir istek var."

Nefes nefese kaldı, adamın sözleri kirazından daha fazla şehvet fişkırttı. "Vrox..." diye mırıldandı.

"Vrox," diye seslendi girişten çok daha bariton bir ses.

Göğsünü örttü ve onu yavaşça kucağından indirdi. Daha sonra eğilip saçlarını içine çekti ve kendini onun üzerinde kokladığında saf bir erkek tatmini hissetti.

"Vrox," diye seslendi Ni'ev tekrar.

Vrox üzerini örttükten sonra girişe doğru yürüdü.

"Rokan yemek almak için dışarı çıktı. Birazdan döner. Fırtına diniyor. Daha iyi hissediyor musun?"

"Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

Sözlerinde bir ağırlık vardı ve Kira'nın bilerek gülümsemesine neden oldu.

Adamlar kampın durumu hakkında bir sohbe daldılar ve onun anlamadığı savunma stratejilerinden bahsettiler. Hafifçe kulak kabarttı ve bakışlarını yatağın yanındaki duvarı süsleyen silahların üzerinde gezdirdi. Farklı metallerle parıltıyan, her şekil ve boyutta hançerler ve kılıçlar vardı. Daha önce hiç altından yapılmış bir kılıç ya da kabzası mücevherden yapılmış bir kılıç görmemişti. Hatta bazılarının üzerine okuyamadığı bir dilde yazılar kazınmıştı.

Görünüşe göre madalyonun iletimi konuşmayı anlamasına izin verirken, okumada bir sınır çiziyordu.

"Bunlar pahalı görünüyor," dedi Vrox'un yaklaştığını duyunca. "Zix, babam zengin bir savaşçıydı."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Zix? Bu kelime tercüme edilemez."

"Zix başka bir dilde evet anlamına geliyor," diye cevapladı onun yanında oturup duvarına bakarken. "Başkente Ezronian prime kullanılıyordu ama senin bildiğin dil Ezronian sadeleştirilmiş. Bu ikisi arasında en yaygın olanı. Genelde Ezronian prime kullanmam ama sanırım anılar beni bu dile yönlendirdi."

"Vay canına," diye cevap verdi ve bir kılıcı işaret etti. "Ne yazıyor burada?"

Vrox'un sarıları metalin üzerinde hızlıca gezinerek yazıyı okudu. "Bir gün daha kanayabilirsin," diye yazdırdı. "Bu bir iyi dilek sözüdür."

"Vrox, o çirkin postunu buraya getir ve yangına yardım et!" Rokan dışarıdan bağırdı. "Kira, o güzel postunu da buraya getir!"

Vrox onun platformlu yataktan kalkmasına yardım ederken ölümle ilgili sözler mırıldandı. "Yürüyebilir misin?"

"Evet. İlacın harikalar yaratıyor. Sanırım yarın sabah kampta koşturuyor olacağım."

"Kaçmak yok," diye homurdandı, onun sözlerini ciddiye alıyordu. Kira, Vrox'un umutsuz korumacılığına gülümsedi.

Dışarıya ulaştılar. Ni'ev'in tahmin ettiği gibi fırtına geçmişti. Nebula'nın ayakkabılarını giymek için bir saniyesini ayırdı, arkadaşının anısıyla omuzları endişeyle çöktü.

"Draekon'un bizi bulamazsa buraya geleceğini bileceğinden emin misin?"

"Evet," diye güvence verdi Vrox. "Burada olduğumuzu bilecektir."

Parmak uçlarındaki belirsizlikle Vrox'u kampın ortasına, Rokan ve Kyros'un odun yığdığı yere kadar takip etti.

"Nihayet majesteleri geldi," diye şaka yaptı Rokan.

"Benim soyumun seninkinden daha yüksek bir mevkide olmasını kıskanma," diye karşılık verdi Vrox.

Sözleri bir düşünceyi öne çıkardı. Parçalar bir araya gelmeye başladığında Kira'nın kaşları birbirine yaklaştı. Vrox'un babası hakkında paylaştığı her şeyi hatırladı - savaş alanındaki yeteneğinden servetine kadar.

"Vrox," diye seslendi.

Yığının üzerine bir kütük bıraktı ve ona baktı.

"Soyadınız nedir?"

"Ezron" diye cevap vermeden önce omuz silkti.

"Soyadınız gezegenin adı mı?"

Neyin anlaşılmadığını anlamamış gibi bir bakış attı ona. "Evet. Benim soyum en eskisidir."

"Peki ya Rokan ve Kyros?"

"Onlar benim kan kardeşim değil. Onların soyadı M'Novarie." "Ama soyadınız Ezron ise, bu şu anlama gelir..."

Ona bir omuz silkme hareketi daha yaptı. "Babam türümüzün komutanı, Ezron'un lideriydi."

Çenesi düştü ve nemli toprağa çarptı.

Vrox kraliyet ailesinden miydi? Uzaylı bir *prende* oral seks mi yaptı?

Prens doğruldu ve o zaman gördü. Hem o hem de Ni'ev, Rokan ve Kyros'tan birkaç santim daha uzundu. Vrox'un statüsünü ilan etmek için başında bir taca ihtiyacı yoktu çünkü vücudu başlı başına bir taçtı.

Bir kütüğün üzerine oturdu, kadın ayakta kalınca dönüp ona baktı. "Dişi mi?"

Çenesini toparlayamadı. "Yani Ak..."

"Evet, o veliaht prens ama komutanlığının ilk yılında konsey tarafından sorgulanması muhtemeldi. Huysuzluğu onun çöküşü olurdu."

"Ve sonra unvan Ni'ev'e geçecek," diye araya girdi Kyros. "Ama Ak'ın çok fazla öfkesi varken, Ni'ev'in yeterince yok. Her şeye karşı ilgisiz."

Ni'ev sessiz kalarak onun haklılığını kanıtladı.

"Babanın bir savaşçı olduğunu söylediğini sanıyordum?" diye hatırlattı Vrox'a, gözleri şaşkınlıktan çamurlanmıştı.

"Öyleydi. Şimdi, gel. Seni beslemeliyim."

Onun yanına oturdu. Dili soru üretmeyi bıraksa da zihni dönmeye devam etti.

OTUZ SEKİZ

Oy Ver ve Yorum Yap □

Adamlar yemek boyunca konuştular. Önlerinde yanan bir ateş olmasına rağmen eti çiğ yiyorlardı. Eti kızartmayı önermek istemedi çünkü zaten kültürlerini yeterince değiştirmişti. Onun yüzünden peştamal giyiyorlardı ve onlardan daha fazlasını talep etmek istemiyordu.

Vrox ona sık sık baktı. Her seferinde ona güven verici bir gülümseme verdi ve sonra düşüncelerini sindirmeye devam etti.

Ezron Prensi.

Unvanından dolayı kendini beğenmiş bile görünmüyordu. Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkti. Onun içinse çok şey ifade ediyordu. Vrox ve bu adamların geri kalanının kaderinde büyük şeyler vardı. Günlerinin geri kalanını kamplarına kapanarak geçirmeyeceklerdi. Ezron'un artık bir geleceği vardı, o ve Nebula orayı yeniden dolduracaktı ve geleceğin liderlere ihtiyacı olacaktı.

Vrox'un bu kadar ileriye düşünüp düşünmediğini merak etti; Harabeler'e geri dönmeyi ve onu eski haline getirmeyi planlıyor muydu?

Rokan ıslak alnını silerek, "Yağmur geri dönüyor gibi görünüyor," diye homurdandı.

"Yola çıkmalıyız," diye karar verdi Vrox. "Bu gece ilk nöbeti ben alacağım."

"Ben de ikinci nöbeti alacağım," diye teklif etti Kyros.

"Her şey yolunda mı?" Kira, adamların nöbet tutmak zorunda kalmasından endişelenerek sordu.

"Bu, kampa yürürken bizi gören olursa diye bir önlem. Endişelenme, dişi. Bu olası bir ihtimal değil."

Başını salladı ve ayağa kalktı. "Seninle kalmamı ister misin?" "Hayır.

Yaranın iyileşmesi için dinlenmelisin."

"Ama-"

Konuşmayı onu ayağa kaldırarak bitirdi, kız şikayet edip kollarında kıpırdanırken bile bakışlarını ileride tuttu.

Onu nazikçe yatağa yatırdı ve saçlarını koklayarak veda etti. Onu sık sık bunu yaparken bulurdu. Dünya'dan gelen bir adamın saçlarını koklaması onu korkutsa da, Vrox'a aldırımıyordu. O çok sevimli biriydi.

"İyi uykular, bayan."

"Tamam. Dikkatli ol!"

Adamın, tenini döllerinden arındırmak için kullandığı bezi almasını izledi. Ona yanaklarını kamp ateşinden daha iyi ısıtan alevli bir bakış fırlattı. Sonra da gitti.

Keyifli bir iç çekişle kocaman yatağına uzandı. Sivri uçlu, kana susamış silahlarla süslü duvarın yanında oturduğunu fark eder etmez yatağın diğer tarafına geçti.

Yüzü yumuşak kürklere gömüldü. Temiz kokuyorlardı, evde kullandığı çiçekli çamaşır deterjanı gibi değil, doğal, topraksı bir koku. Yanında yatan Vrox'un hayaliyle uykuya daldı.

-

Vrox Kyros'un silüetinin yaklaşmasını izledi. Onun Kyros olduğunu anlayabildi çünkü kısık bir melodi mırıldanıyordu. Gecenin karanlığı bile Kyros'un parlaklığını bastıramamıştı.

Kyros merdivenin altından, "Biraz dinlen," dedi. Vrox kendini

aşağı attı ve hızla yere indi.

"Sabah görüşürüz, kardeşim."

Kyros ona sertçe başını salladı ve ardından merdiveni tırmanmaya başladı.

Küçük ayları yukarıda, her zamanki gibi acınacak haldeydi. Kira'nın bu karanlıkta görüp göremediğini merak etti. Gözleri uyumlu olduğu için ışık eksikliği onu rahatsız etmiyordu. Kamplarında gayet iyi yol bulabiliyordu.

Kira'nın uyumaya ihtiyacı olduğunu bildiği için evine yaklaşırken adımlarını sakinleştirdi. Kapıyı iter itmez yatağın yanında durdu ve Kira'nın görüntüsüne baktı. Saçları örgüsüzdü ve kürklerinin üzerinde ipeksi bir göl oluşturunuyordu. Kollarından biri sanki onu arıyormuş gibi dışarı doğru uzanmıştı.

Birçok kez eve döndüğünde soğuk ve düzenli bir yatakla karşılaşmıştı. Şimdi, Kira kürklerini ısıtıp kırıstırırken, daha mutlu olamazdı.

Kadının kıpırdanmasına neden olan tatmin edici bir hırıltı çıkardı.

Sessiz olması gerektiğini kendine hatırlatarak, ayaklarındaki kiri temizlemek için su leğenini kullandı ve ardından gizlice yatağa tırmandı. Kolları hemen uzandı ve onu kaşıklayacak şekilde manevra yaptı.

Bir koluyla başını yastığa koydu ve diğer kolunu Kira'nın ince beline doladı. Kira o kadar küçüktü ki, kolu onu defalarca çevreleyebilirdi.

Bu pozisyon yabancıydı. Daha önce hiç kimseyi bu şekilde kucaklamamıştı ama Kira'yı doğal bir şekilde kucaklamıştı. Sanki onu kucaklama içgüdüğü beyninde yer etmiş gibiydi.

Kira hafifçe kaydı, yuvarlak poposu Vrox'un önünü sıyırdı. Vrox onu sabit tutmak için kalçasını avuçladı, ama aleti çoktan duvardaki kılıç ve hançerlerden daha sertleşmişti.

Kalçasını onunkinden uzaklaştırdı ve çıplak uyluğunu okşayan bir sıcaklık hissetti. Kürklerin kaymasını metalik bir koku takip etti. Endişeyle kendini itti.

dizlerinin üzerine çöktü ve Kira'yı dışarı çıkarmak için yorganı sürükledi.

Üzerinde gezinen ve öfkeyle onu pençeleyen erkek silüetini gördüğünde inleyerek sıçradı.

"Kira!"

Vrox'un sesini tanıdığında rahatladı. "Ne... ne

oldu?" diye mırıldandı uykulu uykulu. "Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır," diye bağırdı deli gibi.

Ölümün gözyaşları Kira'nın kalçalarını kaplıyordu. Kırmızı her yerdeydi. Küçük Terran ölüyordu.

Panik, göğsünü ev ilan etti.

Kira'nın narin bedenini kucağına çekti ve kanamanın kaynağını bulmaya çalıştı. Karanlıktı ama yine de uyluklarındaki kirliliği görebiliyordu.

Durumu anlayan Kira irkildi. "Vrox. Sorun yok," diye güvence verdi, dikkatini çekmek için yüzünü kavramaya çalıştı.

Onu görmezden geldi ve sorunun ne olduğunu anlamak için bacaklarını çekti.

"Bu normal!" Kira acele etti. "Bu her ay olur. Sorun yok!"

Çılgınca hareketlerini durdurdu ve göğsüne bastırıldığı dişiye baktı. "Normal mi?" diye tekrarlardı, kendi sesini zar zor tanıyarak.

"Evet!" Kira onun kucağından inmeye çalışarak güvence verdi. Adam onun özgürlüğünü engelledi ve onu göğsüne bastırdı.

"Um..." Kira kelimelerle ifade edilemeyecek kadar utanmış bir şekilde sustu. "Dünya'daki dişilerin çoğu her ay yedi gün boyunca kanar."

"Yedi gün mü?" diye sordu. "Elbette, bu seni öldürecek!"

"Hayır. Ben iyiyim. Sadece yıkanmam gerekiyor. Seni korkuttuğum için özür dilerim," diyerek içtenlikle özür diledi.

"*Dişi*," diye hırladı, sanki kalçalarının arasındaki kanamayı durduracakmış gibi dudaklarına umutsuz bir öpücük kondurdu. "Böyle giderse sonum sen olacaksın."

"Biliyorum. Üzgünüm, koca adam."

"Neye ihtiyacın var?" diye yalvardı. "Ne yapabilirim? İlaça mı ihtiyacınız var? Evet, sana ilaç getireceğim."

"Hayır. Sadece yıkanmam gerek. Bana bir fener ve su getirebilir misin lütfen?"
Hiçbir şey göremiyorum."

"Evet!" diye cevap verdi hevesle.

Yataktan kalktı ve sonra gitmek için tereddüt etti. Ona son bir öpücük verdikten sonra dışarı koştu.

Sevecen bir şekilde gülümsedi. Eğer isteseydi adam muhtemelen ona Ay'ı getirecekti.

"Vrox? Kanaman mı var?" Rokan dışarıdan sordu. "Hayır.

Bu Kira'nın kanı."

"Ne?" Rokan mağaranın içine doğru gürlemeden önce

kükredi. Kira dağınıklığı gizlemeye çalıştı ama

başaramadı.

"*Anneler*," diye tısladı Rokan, sesi acı çekiyormuş gibi çıkıyordu. "Kira, sen.
.....biz
Sana yardım edeceğim. " Sanki kendine inanmıyormuş gibi durdu. "Ben
giremem
Vrox'un konutuna onun izni olmadan giremezsiniz ama bir şeye ihtiyacınız
olursa lütfen bana söyleyin. Getirip girişe bırakacağım."

"Ben iyiyim! Sadece .küçük bir kesik," diye yalan söyledi. "Vrox halletti!"

"Çekil oradan," diye homurdandı Vrox.

"Bunun ona olmasına izin mi verdin? Sen-"

"Sabah açıklarım," diye araya girdi Vrox. "O iyi olacak." Rokan başını salladı. "İyi bir açıklaman olsa iyi olur."

Sonra da gitti.

Kira iç çekti. Regl dönemi hiç bu kadar dağınık olmamıştı.

OTUZ DOKUZ

oy ver & yorum yap ♥

Vrox sanki Kayboluş'un kendisi peşinden geliyormuş gibi elinde bir meşale ve yarısı boşalmış gibi görünen metal bir kovada su tutarak mağaraya koştu. Islak göğsü ona suyun geri kalanının nereye gittiği hakkında bir fikir verdi.

"Eşyalarını getirdim!" diye tüm Ezron'u uyandıracak kadar yüksek sesle bağırdı.

Meşaleyi duvara oyulmuş metal bir kelepçeye geçirdi ve ardından kovayı kadının ayaklarının dibine yerleştirdi.

Meşale mağaraya loş bir ışık yayarak çevresini gözlemlemesine olanak sağladı. Elindeki tek giysi elbisesi ve yatağın üzerindeki k rklerdi. Pantolonunun içine hayvan artıkları tikiştirmekle hiç ilgilenmiyordu ama Vrox'un etrafta pamuklu ped ya da tampon bulundurduğundan da şüpheliydi.

şansını denemeye karar vererek kıpırdanan deve baktı.

"Göğsünüzü kontrol etmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu, büyük kutuyu sakladığı köşeyi işaret ederek.

"Elbette" diye cevap verdi, sorusunu saçma olmakla suçlayan bir tonla.

Yataktan kalkmak için bir hamle yaptı, ancak inmek için  abaladığında Vrox'a umutsuz bir bakış attı. Platform onun için çok yüksekti. Onun yardımıyla devasa ahşap kutunun yanına diz   kebildi. Kapağı kenara itmeye çalıştı ama sonra çok ağır olduğunu fark etti.

Vrox'un evinin her parçası ona aralarındaki boyut farkını hatırlatmaya kararlı görünüyordu.

Vrox onun için çıkardı ve onu korkutan göz kamaştırıcı bir parıltıyı ortaya çıkardı.

"Ne yani- Vrox, yatağının yanında küçük bir hazine gölü mü tutuyorsun?"

Elmaslar, yakutlar, zümrütler, işaretli kare simgeler ve parıldayan diğer her şey sandığı doldurdu.

Vrox gözlerini kırıştırdı. "Başka nerede saklayabilirim ki?"

"Bilmiyorum, gömülü mü? Birisi buraya gizlice girip onu çalabilir."

Başını iki yana salladı. "Artık kimse zenginliği önemsemiyor. Başlangıçta bazı yağmacılar Yok Oluş'un geçici olduğunu düşünüyordu. Herkes yok olmaya doğru gittiğimizi kabullendikten sonra işler değişti."

"Bu mantıklı, sanırım," diye mırıldandı, hâlâ kafası karışık. Tüm bu servetle kendisine Dünya'nın kıtalarından birini satın alabilirdi.

Vrox'un halkının pamuğu bir lüks olarak gördüğünü umarak değerli mücevherleri utangaç bir şekilde karıştırdı. Bulduğu tek şey daha fazla silah, çözmeye cesaret edemediği bazı parşömenler, altın kelepçeler, yüzükler, kolyeler ve renkli sıvı şişeleri olunca hayal kırıklığına uğradı.

"Ne arıyorsun?"

Ezronca pamuk kelimesini bulamayınca "Yumuşak kumaş," diye cevap verdi. Belki de pamuk bu gezegende yoktu.

"Birazdan döneceğim."

Sözüne sadık kalarak, daha sonra elinde kalın pamuk şeritleri olduğu şüphesiz olan gri bir kumaşla döndü. Kadın rahatlama ve merakla soluk soluğa kumaşa uzandı.

Vrox, "Bunu ciddi yaralanmaları bağlamak için kullanıyoruz," diye açıkladı. "Çok emicidir."

"Tanrıya şükür," diye rahatlayarak inledi.

GörünüŖe bakılırsa artık hayvan postuna bürünmeyecekti. "Beni

birkaç dakika yalnız bırakabilir misiniz, lütfen?"

Bundan hoşnut olmamış gibiydi. "Bu gece seni yeterince terk ettim. Yaraya bir bakayım. Yıkayacağım-"

Vrox'un sızan regl kanını temizlemesine izin vermeden önce

ölecekti. "Bugün olmaz, Şeytan."

Vrox'un kaşları sevimli şaşkınlığıyla çatıldı. "Bu benim adım değil."

"Biliyorum *tatlım*. Sadece..." diye tekrar iç geçirdi.

"*Ho-py*? Kira, neden bana bu isimleri takıyorsun? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Kıkırdadı. "Hayır, özür dilerim. Biraz yalnız kalabilir miyim lütfen? Sana ihtiyacım olursa arayacağıma söz veriyorum."

Dışarı çıkmadan önce birkaç saniye daha tereddüt etti. Hemen harekete geçti, elbisesini çıkardı ve bacaklarının arasındaki suç mahalline baktı. Elbisesinin temiz uçlarını suya batırdı ve kalçalarını sildi. İşini bitirdiğinde, Vrox'un verdiği kalın şeritleri bacaklarının arasına sabitlemenin bir yolunu buldu. Külotu hâlâ ıslaktı, bu yüzden bir an önce kurutması gerekiyordu.

Derme çatma bir elbise daha dikti ve ardından ortalığı temizlemeye koyuldu. Elbisesinin iğrenç kalıntılarını bir köşeye bıraktıktan sonra Vrox'un yatağını düzenledi. Neyse ki üst katmandaki kan diğerlerine bulaşmamıştı. Üst kürkü soydu ve köşeye yerleştirdi.

"Kira? Neden bu kadar çok hareket

duyuyorum?" "İşim bitti. İçeri gel."

İçeri girdi ve onu yatağın yanında ayakta buldu. Onun yardımı olmadan yatağa tırmanamayacağını bildiğinden, iki büyük eliyle belini kavradı

ve onu yukarı kaldırdı. Hemen ardından ona katıldı ve açgözlülükle onu kucakladı.

"İyi olacağına emin misin? Yara acımıyor mu?"

"*Yaramın* bana vereceği tek zarar, Kyros bana bu konuda milyonlarca soru sorduğunda kulaklarımın ağrması olacak."

"Hayır," diye tükürdü Vrox hemen.

"Ne?"

"Kardeşlerimle yarığın hakkında konuşmanı istemiyorum. Yarın onlara basit bir açıklama yapacağım. Eteklerinizin altında ne olduğunu bilmelerine gerek yok."

Kıkırdadı, bu küçük inatçılık gösterisi Vrox'un elinin rahmine daha da yaklaşmasına neden oldu.

"Görüyorum ki makineleşme hastalığı Dünya'nın yanı sıra Ezron'a da ulaşmış."

"Neden bahsediyorsun, dişi?" Vrox sordu. "Ben sağlıklıyım. Hiçbir hastalık taşımıyorum."

"Vrox, kardeşlerini yarıklar konusunda eğitmende bir sorun yok."

Homurdandı. "Hoşuma gitmeyen bir şey sorarsa Kyros'un karnına yumruk atıp seninle birlikte kanamasını sağlarım."

"Tamam, bay mağara adamı uzaylı prens. Hadi uyuyalım," diye önerdi onun kollarında dönerken.

Vrox onu daha yükseğe çekerek yüzünün boynunun kıvrımlarına yaslanmasına izin verdi. Adamın güçlü kalp atışları göğsünde hissedilirken, kadın dünyaya karşı kendini kapattı.

"Temiz rüyalar, *shlur demiox*."

Bir soru mırıldandı ama bilinçsizlik cevap vermesini engelledi.

- - -

Bir kuşun cıvıltısı ve erkeklerin bariton sesi onu uyandırdı. Gözlerini açtı ve Vrox'unkileri buldu.

"Ne zamandır bana bakıyorsun?" "Yaklaşık altı saattir."

Sarsıldı. "Altı saat mi? Bütün gece beni mi izledin?"

Ona başıyla onay verdi. "Evet. Nefes alışınızda ve kalp atışınızda bir değişiklik arıyordum. Yaranızın zararsız olduğunu söylüyorsunuz ama ben ikna olmadım."

İnledi. O neden bu kadar mükemmeldi?

"Vrox, bu çılgınlık. Uyuman gerek."

"Birkaç gün uyumadan çalışabilirim. Ben bir-"

"Sağlıklı bir erkek," diye bitirdi onun yerine. "Sen inatçı bir kütüksün," diye ters ters baktı ama kararlılığı sadece birkaç saniye sürdü ve sonra dağıldı. "Bu kadar tatlı olmayı bırak," diye yalvardı burnuna sokularak.

Hırlayarak onu kendine doğru daha da çekti. "Bu da ne?" Kadın gülümsedi. "Buna *eskimo öpücüğü* deniyor."

"Bunu sevdim. Bu *Eskimolardan* daha çok istiyorum."

Gülümsemesi bir kahkahayla bölündü ve adamın göğsünü itti. "Gidip dişlerimi fırçalamanın bir yolunu bulayım. Ağzım çok pis."

Vrox sinsi bir sırıtışla eğildi ve ondan bir öpücük çalmaya çalıştı. Kız ciyakladı ve adamın altında kıvranarak ağzından kaçmaya çalıştı.

"Bana *eskimolarımı* ver," diye şakacı bir şekilde talep etti dudaklarını avlarken.

Savaşı kaybettikten sonra, telafisi ağır bir sevişme seansı şeklinde geldi. Vrox'un coşkusu sayesinde ağzı burnu dağılmış ve nefes nefese kalmıştı.

Dışarı çıktılar ve Rokan tarladan çıkarken onları temkinli bir şekilde süzdü. Etrafta hiç yiyecek yoktu ama kahvaltı isteyerek kimseyi rahatsız etmek istemiyordu.

"Dün gece ne oldu? İkinci Kayboluş gelmiş gibi görünüyordu."

Soru Kyros'tan geldi ve Vrox onu hemen kaşlarını çatarak karşıladı.

"Çocuklar, toplanın. Crimson Tide hakkında bir şeyler öğrenmek üzeresiniz."

"O da ne? Dünya'dan gelen bir nehir mi?" Kyros sordu.

"Evet, birçok kadına ayda bir kez kişisel nehirleri veriliyor."

Vrox kollarını göğsünde kavuşturdu, konuşmadan gözle görülür bir şekilde hoşnutsuzdu.

"Bir nehir mi? Yani insanlar nehirlerle sizin adınızı mı veriyor? Bu oldukça anlamsız. Eminim hepinize yetecek kadar nehir yoktur."

Rokan başıyla onayladı.

"Pek sayılmaz," diye sırttı. "Kadın vücudu her ay yavru taşımaya hazırlanır ve eğer çocuğu olmazsa günlerce kanaması olur. Ancak bu kanama onu öldürmez."

Kyros başını geriye attı ve çatırdadı. "Çok tuhaf şakaların var." "Şaka yapmıyorum. Şu anda kan kaybediyorum."

Ayıldı ve dehşete düşmüş bakışlarını kadının kalçalarına indirdi.

"Bu kadar masal yeter," diye homurdandı Vrox onu kollarına alıp gerçek bir mağara adamı gibi götürmeden önce.

"Beni geri götür!"

"Saçmalık. Daha fazla *Eskimo* istiyorum."

KIRK

Kıvrınması, midesinin sanki kendi fırtınası varmış gibi çatırdamasıyla aniden durdu.

Vrox, utanç verici bir farkındalıkla gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Babalar ve kaderler!" diye fısıldadı. "Seni beslemeyi unuttum. Beni affet."

Kaşları umutsuzluğuna uyum sağlamak için yarıldı ve onu tamamen farklı nedenlerle güldürdü.

"Sorun değil. Yavru köpeğimi öldürmüş sayılmazsın."

Kolları gerildi. "Seni yeterince hızlı beslemezsem böyle mi olacak?" İçinden bir ses Vrox'un yavru köpeğin ne olduğunu bilmediğini söylüyordu.

"Ne dedin? Hayır. Ben iyiyim. Pinky söz veriyorum."

Kampın oturma alanına geri koştu ve onu yanmış odun yığınına çevreleyen kütüklerden birinin üzerine yerleştirdi.

"Geri döneceğim!" diye ilan etti ekin tarlasına doğru koşmadan önce. Peştamalının kalçalarından kaymaması onu şaşırtmıştı.

Başını iki yana salladı ama gülümsemesini yüzünden atamadı. Duvarın bir bölümünde durup hasarlı bir kütüğü inceleyen Rokan ve Kyros'u izledi. Ni'ev görünürde yoktu ama onun gizemliliğine alışkındı.

Bölgeyi gezmeyi düşündü, ancak gözlerini girişteki ahşap panellerin üzerinden geçirdiğinde keşfetmeye dair tüm düşünceleri kaybordu. O güvenli bir şekilde kozasını örtüp ateşli uzaylısıyla sevişirken, Nebula Ezron'un sapkın veliaht prensi tarafından Ezron'un vahşi doğasında sürükleniyordu. Vahşi Ak'ın ona eskimo öpücüğü verdiğinden şüpheliydi.

"Kadın."

Vrox'a döndü. Vrox yanına oturmuş, farklı türde bir meyve ikram ediyordu. Soru sormadan meyveyi aldı. Bu meyvenin ne olduğu önemli değildi çünkü Nebula muhtemelen artık yiyordu.

Nara benzeyen topla uğraşıp nasıl soyacağını bulmaya çalıştı. Vrox onu kendi ellerine aldı ve hemen geri vermeden önce onun için soydu. Narı kemirdi, sevinci kursağında kaldı. Tadı ekşiydi ama kendine şikâyet edecek durumda olmadığını hatırlattı.

Arada sırada bir tohumu tükürüyor ve üzerine toprak

atıyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

Bir tohumu daha örttü.

"Onları toprakla örtüyorum. Belki bir gün bitki olurlar."

Vrox sırttı ve onun erkek olduğunu düşündüğü zamanlarda yaptığı gibi saçlarını okşadı.

"Dikim böyle yapılmaz."

Omuz silkti. "Dünya'da fazla yeşillik görmedim, sanırım bu dürtü de oradan geliyor."

Vrox ayak bileğine uzandı ve iyileşen yarasını incelemek için kucağına çekti. Kabuğun yerini pembe bir deri almıştı ve bir iki gün içinde yeni gibi olacağına dair umut veriyordu.

"Bu iyi görünüyor," diye düşündü, yeni bir aç elde etmek için ayağını hafifçe çevirdi. "Yarığın için macuna ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Yarığım," diye yineledi. "Yaralı değil."

"Ama kanıyor. Ne zaman duracak?"

"Yaklaşık beş gün içinde."

Vrox oturduğu yerde kıpırdandı, vajinasının hobilerinden hâlâ rahatsızdı.

"Seninle ilgili hoşuma giden pek çok şey var ama bu onlardan biri değil."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi. "Nelerden hoşlanıyorsun o zaman?"

Cevap vermesi uzun sürmedi. "Öncelikle boyunuz. Seni kapmak kolay çünkü küçücük bacakların seni benden uzağa taşıyamaz. Sonra bir de vücudun var. Bu erik. Göğüs topların mesela-"

Kadın homurdandı. "Onlara göğüs deniyor, unuttun mu?"

Vrox başını salladı ve gözlerini ilgi alanına dikti. "Bunları çok beğendim."

"Sen de biraz ister misin?" diye takıldı.

Dehşet yüzünü buruşturdu. "Hayır. Benim zaten iki topum var. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

Buna güldü ve ekşi kahvaltısından bir ısırık daha aldı.

Gözleri tekrar kapıya kaydı. "Hey, sence Draekon yakında Nebula ve Ak'a yetişir mi?"

"Bilmiyorum. Draekon iyi bir avcıdır ama Ak acımasızdır."

Ruh hali, yediğı kaçak nar kadar ekşi bir hal almıştı. Midesi bir kez daha dikkat isteyene kadar aralarındaki boşluğu sessizlik doldurdu.

"Daha hızlı ye," diye buyurdu Vrox, bileğini nazikçe tutup dudaklarına götürerek. "Hasta olmanı istemiyorum."

"Sakin ol. Ölmeyeceğim."

"Seninle ilgilenmem gerek," diye itti onu, gözleri niyetle kısılmıştı. "Sen çok değerlisin."

Sözleri onu suçladığı kadar değerli olsa da, göğsünü neşe yerine panikle doldurdular. Karanlık bir düşünce kök salmış, mutluluğu istila etmişti.

Vrox, göğüsleri ve doğurgan rahmi dışında onda tam olarak neyi değerli buluyordu? Ezron'daki tek kadın olduğu için mi yıldızlara vurulmuştu? Ona karşı hisleri sadece yüzeysel miydi?

Güvensizlik bıçak gibi saplandı ve dudakları sorularla ayrılana kadar gülümsemesini kanattı.

"Sanırım doydum," diye mırıldanarak narı ona uzattı.

Vrox tartışmaya hazır görünüyordu. Hiçbirini duymak istemeyerek ayağa fırladı ve evlerine geri dönmeye başladı.

"Kira?"

"Biraz zamana ihtiyacım var. Size daha sonra daha fazla eskimo vereceğim," diyerek omzunun üzerinden attı.

"Bunu istemiyorum," diye reddetti. "İyi olduğunuzdan emin olmak istiyorum. Suya ihtiyacın var mı?"

Mağaranın içinde kaybolmadan önce, "Bir dakikaya ihtiyacım var," diye tekrarladı.

Vrox ayakta kaldı, kadını takip etmekle ona istediği alanı vermek arasında kaldı. Konu kadınlarla uğraşmaya geldiğinde pek de tecrübeli sayılmazdı.

"Neden burada dikilip aptal aptal bakıyorsun?"

Verecek bir cevabı olmasını dileyerek Kyros'a baktı. "Kira garip

davranıyor."

"Varlık ölmeden bacaklarının arasından kan akıtıyor, Vrox. Yaptığı her şey tuhaf."

Vrox homurdanarak kardeşinin sözlerini kabul etti. "Hasarlı odunların durumu nedir? Yerine koymak için bir kütük getirmemi ister misin?"

"Gerek yok," diye garanti verdi Kyros. "Ni'ev ilgileniyor."

Vrox mağaranın girişine bakmaya devam etti ve dışının neden saniyeler içinde soğuduğunu merak etti. Ne yapması gerekiyordu? Kardeşlerinden hiçbirinin ruh hali bu kadar çabuk değişmemişti.

Kyros, "Bırakalım da Kira huzur içinde kan kaybetsin," diye önerdi.

"Eteğinin altında ne olduğu hakkında bir yorum daha yaparsan, seni kendi kanında boğarım."

Kyros memnuniyetle gülümseyerek nefes verdi. "Sabahlar sensiz taze değil, Vrox."

Vrox'un dikkati kapıya yaklaşmakta olan Rokan'a yöneldi. Draekon ve Nebula'nın kapıdan geçmesini diledi çünkü Kira'nın bundan memnun olacağını biliyordu. Onun yerine, kıpır kıpır bir Ni'ev karşıya geçti.

Vrox bir şeylerin ters gittiğini anlayarak girişe doğru koştu. Ni'ev'i sarsmak için büyük bir güç gerekiyordu. Erkeğin alnını yaracak bir şey olmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu, hızlı yürüyüşünü koşuya çevirerek. Ni'ev

omzunun üzerinden baktı. "Yakınlarda birini gördüm."

Vrox kendi omzunun üzerinden mağarasına odaklandı. Eğer herhangi bir erkek içerideki dışının kokusunu alırsa, kıskançlık ve açgözlülükle dolu bir savaşı kendi tarafına çekecekti.

Dudakları Ni'ev'e soru üstüne soru yönelterek akmaya başladı. "Nerede? Kaç adam? Draekon ya da Ak olmadığından emin misin? Belki de kadındır?"

Ni'ev başını salladı. "Hayır. Yaşlı bir adamdı."

Vrox'un diş etleri kanın tadına bakmak için ağrıyordu. Kira'nın kaçırılma ihtimali bile içindeki kötölüğü uyandırmaya yetiyordu. Onu almakla tehdit eden herkesi öldürebilirdi, bir yaşlı bile olsa.

Tohumların üzerine toprak atmak ve ölmeden kan akıtmak gibi garip bir hobisi olan Terran dışisine bakabilecek tek Ezronlu oydu. Göğsünde binlerce mücevher olmasına rağmen, Kira tüm koleksiyonundan çok daha fazla parlıyordu.

"Av teçhizatını al," diye Ni'ev'e talimat verdi. "Dışarı çıkıyoruz."

KIRK BİR

Ni'ev avucundaki baltaya baktı. Vrox'a başını salladı ve sonra etin içinden geçebilecek bir bıçak aramak için evine doğru yürüdü.

Vrox'un gözleri hemen kendi mağarasını buldu. Kira'yı avlamak için aceleyle içeri girdi. Küçük dişiyi yatağında kıvrılmış halde bulduğunda kaşları çatıldı. Çıplak ayakları zeminde kayarak onun yanına doğru ilerledi.

Gözlerini kızın gözlerinde gezdirdi. Uyku perdesinin ardına gizlenmişlerdi. Yanağındaki ıslak izler kaşlarını çatmasına neden oldu. Neden ağlıyordu ki?

Kızın narin omzuna uzandı ama dinlenmesine izin vermeyi seçerek durdu. Geri döndüğünde, onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığını öğrenmek isteyecekti. Ona tehdit oluşturan her erkeği öldürdüğü gibi onun gözyaşlarını da katledecekti.

Yatağın etrafında dönerek en büyük iki hançerini duvardan çıkardı.

Kira'ya son bir kez sertçe baktıktan sonra girişe doğru yürüdü. İki hançeri de bir eliyle dengede tutarken diğer eliyle peştamalını sıyırdı. Peştamal, *kadını* için giydiği bir evcilleştirme işaretiydi. Vahşi doğayla paylaşmayı reddettiği yumuşatılmış bir yanını temsil ediyordu.

Hançerin ucunu pullu kolunda gezdirdi ve pürüzlü derinin metalden etkilenmediğini hissetti. O buydu, Kira'yı korumak için böyle olmalıydı - sert, dövülemez ve affetmez.

Ni'ev kapının yanında durmuş, her zamanki gibi bir kılıcı inceliyor ve keskinliğine takılıyordu.

Rokan ve Kyros çevrenin hasarlı kısmı üzerinde çalışıyordu ama onlara Kira'ya göz kulak olmalarını hatırlatmasına gerek yoktu.

"Yolu göster," diye konuştu Vrox.

Ni'ev geniş kılıcına bir alıştırma darbesi indirerek yol göstermeye başladı.

Savaşçıyı bulmak için fazla yürümelerine gerek yoktu. Ayak sesleri sanki birinin onları görmesini umursamıyormuş gibi dikkatsizce atılıyordu. Bu iyiye işaretti çünkü casus olma ihtimalini azaltıyordu.

Ni'ev'in uyardığı gibi, adamın yaşı o kadar ilerlemişti ki, muhtemelen siki artık sertleşmiyordu. Yaşlı adamlarla çok sık karşılaştığı için bu Vrox'u şaşırtmamıştı. Bu adamın yüzünde pullar vardı - pulların gelişmesi için nadir bir yer. Hafifçe kamburlaşmış sırtında bir yay ve oklar asılıydı. Gövdesinde ya da bacaklarında koruyucu ölçeklendirme olmadığından, Vrox neden yakın dövüş silahı yerine okçuluğu seçtiğini anladı.

Adam nispeten zararsız görünüyordu. Kasıkları kapalıydı, bu da Kayboluş gerçekleşmeden önce evli olduğu anlamına geliyordu.

Kira'dan önce Vrox yabancılarla ilişki kurmazdı. Ezron'un kalan adamlarının çoğunun umutları ve hayalleri yoktu ve umutsuz bir adam ölümcüldü. Bu sefer başka seçeneği yoktu. Kampı bulup etrafı koklamaya başlamadan önce bu adamı bölgeden uzaklaştırmak zorundaydı.

Ni'ev'e bir işaret vererek ağaçların arasından çıktı.

"Anneler," diye selamladı.

Adam hazırlıksız yakalanarak döndü. "Anneler," diye karşılık verdi.

"Bu bölgeyi terk edin. Kardeşlerim ve ben yabancıları pek hoş karşılamayız."

"Bu rotasyonda düzinelerce adamın kuzeye göç edeceğini duymak hoşunuza gitmeyecek. Bu bölgede bir *spinx* artışı var."

Vrox dişlerini gıcırdatarak *spinx*'e ve değerli kürklerine lanet okudu. "Git buradan," diye tekrarladı.

Yaşlı adam bir kez daha başını salladı. "Yapacağım. Bela

istemiyorum." "Güzel, çünkü bunu karşılayamazsın."

Yavrularını koruyan bir anne gibi, Vrox da sahiplenme duygusuyla kudurmuştu. Herhangi bir erkeğin Kira'ya yaklaşmasının tek yolu, yedi metrelik cesedinin yerin sekiz metre altında olmasıydı.

Yaşlı adam gözlerini Vrox'un göğsüne dikti ve orada duran kaslara karşı hiçbir şansı olmadığını fark etti. Gözleri bir saniye kadar onun pullarında kaldı.

"Bu ölçeklendirme modeli..." diye düşündü. "Tanıdık geliyor."

Vrox'un midesi endişeyle gerildi. Benzerliğin hangi tohumdan kaynaklandığını tam olarak biliyordu. Kardeşleri ona göz renginin annesininkiyle uyduğunu söylerken, saç derisi Ezron'un eski Komutanının bir kopyasıydı.

Bu adam muhtemelen babası için çalışıyordu.

"Yaşın seni hayalperest yapıyor. Git buradan," diye tekrarlardı Vrox arkasını dönüp hâlâ saklanmakta olan Ni'ev'e doğru yürümeden önce.

Kampa kadar birlikte yürüdüler, iz bırakmamaya çalıştılar ve takip edilmediklerinden emin olmak için sık sık durdular.

Bir *çi* sesi dikkatini çekti. Vrox devrilmiş bir kütüğün içinde genç, tüylü bir yaratık gördü. Ona doğru atladı ve küçük canavar zıplayarak kaçmaya çalıştı. Onu kulaklarından yakalayıp kaldırdı. Eti yumuşak ve suluydu, bu yüzden Kira'nın hoşuna gideceğinden emindi.

"Öğle yemeğini yakaladın mı?" Ni'ev sordu.

"Evet. Etleri kurutmaya ve tuzlamaya başlamalıyız. Kar yağışı yakında geliyor."

Ni'ev başını salladı. Kar yağışı başladığında avlanmak çok daha zorlaşmıştı. Kar çekilene kadar haftalarca depoladıkları ete bel bağlamak zorunda kaldılar. Vrox yine de endişelenmiyordu. Gezegenini iyi tanıyordu.

Kapılar görüş alanına girdiğinde, Kira'ya dönmek için çaresizce hızlandı. Yakaladığı tüylü hayvanı Rokan'a doğru fırlattı ve neredeyse

evine girdiğinde duvardaki perdeyi yırttı. Kira'nın cam gibi gözleri ona tetikte bir bakış attı. Yatağın üzerinde, elinde çantasıyla duruyordu.

"İyi misin?"

"Evet," diye yanıtladı uzaylı dilinde.

Kimlik kartını çantasına geri koydu ve sonra bir kenara itti. Yanaklarını silerek başını öne eğdi. "Ben iyiyim."

"Değilsin. Bana şu anda gözlerinin neden su ürettiğini söyleyeceksin."

Sözlerinde tartışmaya yer yoktu. "Sana

söylememi mi talep ediyorsun?"

Başını geriye doğru eğdi. "Evet. Bu bir emirdir. Gerekğinde bir prens olabilirim."

Gözlerini kaçırdı, kalbinden bir parçayı da beraberinde götürdü.

"Kira, neyi düzeltmem gerektiğini bana söylemelisin."

En kötü düşmanının bile duymak istemeyeceği bir ses çıkarmadan önce dudağı titredi. Gözlerinden daha fazla su sızdı. Eğer kendi gözleri de su üretebilseydi, onunkilerle eşleşeceklerinden emindi.

"Kira," diye seslendi usulca, yavaşça ona yaklaşarak. Yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini çaresizce onun kalçalarına koydu.

"Sorun nedir? *Pipin* mi? Acıyor mu? Bana söyleyebilirsin. Sana ilaç getireceğim," diye yalvardı.

Kadının gözyaşlarından biri adamın yüzüne yağdı ve öfkeyle göğsüne vurmak istemesine neden oldu. Dişisi hoşnutsuzdu çünkü onu hayal kırıklığına uğratiyordu.

"Sadece umursuyorsun... çünkü benim bir tanrıça olduğumu düşünüyorsun. Beni tanıımıyorsun bile, nasıl sevebilirsin ki?"

Kadının söylediklerinin çoğunu anlayamadı.

"Saçmalık. Senden hoşlanıyorum, kardeşlerim de öyle," diye açıklamaya çalıştı.

"Öyle değil," diye burnunu çekti. "Beni sadece nadir olduğum için önemsiyorsun."

Onun nereden geldiğini anlayan adam, ellerinin kalçalarını bulmasına ve hafifçe sıkmasına izin verdi.

"Bu doğru değil. Sen değerlisin, sadece anne olma yeteneğin yüzünden değil. Tuhaf uzaylı sözlerini ve öğretilerini, hata yaptığında özür dilemeni, uyum sağlamak için bizden bir şeyler öğrenmeye çalışmanı ve *Ney-bula'yı bulma* konusundaki hırsını seviyorum."

Kalçalarını daha sıkı sıktı. "Sen doğurgan bir kaptan daha fazlasısın. Sen benim arkadaşımsın."

Gözleri nefret ettiği o suyu üretmeye devam etti ve kollarını onun boynuna dolamak için eğildi. Adam ayağa kalkarak onu kucağına taşıdı ve terazisini ıslatmasına izin verdi.

Bir elini kızın beline atıp bölgeye masaj yaptı, hâlâ kızın kanamadan dolayı acı hissedip hissetmediğinden emin değildi. Aralarındaki boyut farkını görünce bir iç geçirdi. Avucu kadının tüm sırtını kapladı. Kira'nın yumuşaklığından ne kadar hoşlansa da, onu korumak için biraz kaslı olmasını diledi.

"Sinirlenmemeliyim bile. Nebula dışarıdayken ve acı çekerken olmaz."

Başını geriye doğru eğerek yanaklarını okşadı. "Bu durum senin için de zor. Evinden alındın. *Ney-bula* için elinden geleni yaptın, bu yüzden kendini iyileşmeye bırak. Geri döndüğünde güçlü olmana ihtiyacı olacak."

Kira, bu kadar travma geçirmiş birine göre Vrox'un duygusal açıdan çok zeki olduğunu fark etti.

Yüzünü onun göğsüne yasladı ve gücünün tadını çıkardı. Dakikalar sonra, sürekli bir *çi* sesi dikkat çekmek için burnunu çekmesiyle savaştı.

"Bu da ne?"

"Sana bir şey getirdim," diye yanıtladı Vrox. "Dur, ben alayım."

Dışarı çıkmadan önce onu yatağa yerleştirdi ve kısa bir süre sonra tavşan ile köpek yavrusu karışımı bir şeyle geri döndü.

"Bana bir *tavşan* almışsın!" diye bağırdı hayvanı kabul ederken.

"Bu kelime tercüme edilmiyor ama evet. Bu canavarın yumuşak etinin tadını çıkaracaksınız. Tadı-"

"Çok şirin.

Baksana!" Tüylerini

okşadı.

"Diş, o canavarın senin yiyeceğın olması gerekiyordu.

O-" "Aww, çok yumuşak."

La-la-land'de kaybolmuş, uzaylı tavşanı göğsüne bastırmış ve tüyleriyle oynuyordu.

Vrox yüzünü buruşturma isteğiyile savaştı. Bu kadın yemeklerini bir evcil hayvana dönüştürmüştü. Kadın o kadar mutluydu ki, Vrox'un onları ayırmaya yüreğ, elvermedi. Hayır, tavşanı kadının göğüslerinden koparmaktansa bir kolunu kesip çiğnemeyi tercih ederdi.

Onun hayvanla uğraşmasını izledi, gözyaşları çoktan akıp gitmişti. Draekon'un evde yüzlerce yaralı hayvanla ilgilendiğ,ini görmüştü ama küçük kardeşi hiç bu kadar sevimli görünmemişti.

Gülümsedi, yatağ, uzandı ve onun canavarla oynamasını izledi.

KIRK TMO

Bu uzun bir bölüm! Keyfini çıkarın, Oy verin ve Yorum yapın!

"Adını ne koyalım?"

Vrox zavallı küçük *pufile* baktı. Yaratığın pembe burnu Kira'nın örgüsünü koklarken titriyordu. Her yeri yumuşacıktı, tıpkı sahibi gibi.

"Ona güçlü bir isim vermeliyiz," diye cevap verdi. Gözlerini kısarak duvara baktı ve Kira'nın yeni evcil hayvanı için uygun bir isim bulmaya çalıştı. Mükemmel olmalıydı. Kira'nın sahip olduğu her şey altından yapılmış olmalıydı. Başka türlü olmasını istemezdi.

Avucunu hayvanın başına koydu ve tüm kaderler duysun diye gürledi: "Bilinsin ki bugün ben, Ezron Prensi Vrox, sana ikinci Drumeztron adını verdim!"

Hayvan titredi, savaşçının kükremesinden dehşete kapıldı.

Kira'nın eli Vrox'un elinin üzerine kaydı. "Um... telaffuz edebileceğim bir isim kullanmaya ne dersin? Drume kim- eh, kim o?"

"Drumeztron benim baba tarafından büyükbabamdı. Güçlü ve onurlu bir erkekti."

"Hmm." Kira uzaylı tavşanının kafasını kaşıdı. "Oh, biliyorum. Eğer ona sert bir isim vermek istiyorsan, Ak'a ne dersin? Bu küçük adama çatık kaşlı kardeşinin adını vermek komik olmaz mıydı?" diye sırıttı.

"Adını Akdronis mi koymak istiyorsun?" Adamın omurgası kıskançlıkla dikleşti. "Bu ismi sevmedim."

"Akdronis? Ak'ın adının sadece Ak olduğunu sanıyordum?"

"Çocukluğumuzdan beri ona bu şekilde hitap ediyoruz çünkü o bu ismi kendi doğum ismine tercih ediyor. Şimdi, kardeşim hakkında konuşmamız bitti mi?"

Elleri yumruk oldu ve dudaklarının kenarları kıskançlığın bakışları altında kıvrıldı.

"O zaman ona Vee demeye ne dersiniz? Vrox'un Vee'si mi?"

Her ne kadar adı Ezronca V ile yazılmamış olsa da, kadının düşünceli tavşanın ateşini düşürdü. Tavşanın yeni ismini ilan etmeye hazır olan adam, onu kulaklarından tutup kucağından kaldırdı.

"Hayır!" Kira endişeyle güldü. "Öyle tutmayalım, acıyabilir. Hatırlat da seni bebeklerle yalnız bırakmayayım."

Gelecekteki çocuklarından söz etmesinin onu nasıl gerdiğini fark etmedi.

Uzaylı tavşanı kaldırdıktan sonra, "Ben, Dünya'dan köylü Kira, sana Vee adını veriyorum" dedi.

Vrox'un gırtlaktan gelen kıkırdaması gergin halini dağıttı. Yataktan kalktı ve Kira'yı belinden tutarak bir metre havaya kaldırdı.

"Ve ben, Ezron gezegeninin Prensi Vrox, seni benim ilan ediyorum," diye kükredi.

Kalbi ters takla attı, Vrox'un şakacı çocuksuluğu bir felç vaat ediyordu. Vee'ye sarılırken uzaylının kollarından sarktı ve kendini dünyanın tepesindeymiş gibi hissetti.

Vrox'un yüzü gülümsemesinden yırtılmaya hazır görünüyordu. Dudaklarından bir öpücük çaldıktan sonra onu yere bıraktı.

"Yaran için sana yeni bağlar getireceğim."

Onu düzeltmeye zahmet etmedi. Bu noktada Vrox adet görmenin bir lezyon olduğuna ikna olmuştu.

"Gerek yok. Siz yokken dolguyu değiştirdim."

Vrox duvarların ötesine yaptığı yolculuğu hatırladı. Kira'nın parlaklığı dikkatini üzerlerine doğru gelen karanlıktan uzaklaştırmıştı. Daha fazla bekleyemezdi. Onu insanların göçü hakkında uyarmak zorundaydı.

"Vrox?"

Gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim. Biraz yürüyelim, olur mu?"

"Yürüyüşe çıkmak ister misin, Vee? Kulağa nasıl geliyor?" diye tüylü arkadaşına mırıldandı.

Vrox bağcıklarını içine sokarak spor ayakkabılarını giymesine yardım etti. Mağaranın dışına çıktıklarında, gözleri hemen bir casus bulmak için duvarları inceledi.

Bir erkeğin gözlerini Kira'ya dikmesinin nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyordu. Minyon vücuduyla ince ve esnek görünüyordu, göğsüne bastırıldığı evcil hayvanıyla çok masumdu.

Aletleri sertleşecek, dudakları salyalanacak ve parmakları onun etine duydukları şehvetle kıvrılacaktı. Onun için gelecekler, kalçalarını ayırmaya ve açgözlülüklerini onun içine sokmaya hazır olacaktı.

Her birinin kafasını keserdi. Kimse onun Terran'ına vahşice davranamaz.

"Vrox? Yine dalmışsın."

"Seni neyle besleyeceğimi düşünüyordum."

"Aç değilim. Bana etrafı göstermeye ne dersin? Kampı pek görmedim."

Birkaç metre ötedeki mağarayı işaret etti. "Şurası Rokan'ın evi, sonra Kyros ve Ni'ev'in. Bu taraf Ak ve Draekon'un ki."

"Siz geldiğinizde bu mağaralar burada mıydı?"

Başını salladı. "Evet. Eskiden burada bir kabile yaşırdı ama sanırım Kayboluş'tan sonra dağıldılar. Kardeşlerim ve ben etrafı çevirdik ve ekinler ektik. Kar yağmadan önce yenmeleri gerekiyor, yoksa don onları mahvedecek."

Ona tarlaları göstermiş ve tarlaların büyüklüğü karşısında şaşırmış. Her renkten rengarenk meyve ve sebzeler gördü, bazıları ona Dünya'nın sunduklarını hatırlatıyordu.

"Gel, sana dereyi göstereyim."

Yanlarından geçerken adamlara el salladı ve duvardaki hasarlı kütüğü değiştirdiklerini fark etti.

Tarlalar kampın sol tarafındayken, dere diğer tarafta, Ni'ev'in mağarasının yakınındaydı. Uzun su şeridi çevrenin altından kayıyor ve dağın içinde kaybolana kadar akıyordu.

Ni'ev'in mağarasının yanındaki mağarayı göstererek, "Orada ne var?" diye sordu.

"Depo ve işçilik için. Nie'v orada silah dövmek için saatler harcıyor. Keskin şeyler için deli oluyor."

Gülümsedi. "Mağaradaki duvarı gördün mü? Senin de keskin şeyleri sevdiğini söyleyebilirim."

Omuz silkti. "Haklı bir noktaya değindin."

"Kira! Onu bulmuşsun!"

Kyros sırtarak ve elinde kasap bıçağına benzeyen bir şey tutarak ortaya çıktı.

Onun Vee'ye baktığını fark edince Vee'yi daha sıkı sıkı. "Vee'yi yiyemezsin."

"Vee? Bu senin evcil hayvanın mı?"

Şaşırmış bir halde, açıklık getirmesi için Vrox'a baktı. "Kemirgen toplamanın Draekon'un hobisi olduğunu sanıyordum?"

Vrox bir kez daha omuz silkti. "O istedi. Hayır diyemezdim."

"Bu dişi tehlikeli," diye suçladı Kyros. "Yakında hepimizi dört ayak üzerinde süründürecek."

Vrox bıçağını işaret etti. "Şunu ödünç alayım."

Vrox'un yiyecek avlamak için dışarı çıkacağını düşünen Kyros onu teslim etti.

Vrox bıçağın ağırlığını test ettikten sonra dönüp yakındaki bir ağaca fırlattı. Cıvıldaayan küçük kuş artık ötmüyordu.

"İşte," diye sıırttı Vrox. "Afiyet olsun."

Aç savaşçı tepinerek uzaklaşırken Ezronian dilinde küfretti. "Zavallı

Kyros," diye kıkırdadı Kira.

Vrox yenilgiyle iç geçirmeden önce saniyeler boyunca onun gülümsemesinin tadını çıkardı. Haberi çok uzun zamandır erteliyordu. Her ne kadar onun huzurunu bozmak istemese de, karanlıkta bırakılmaktan hoşlanmayacağını biliyordu.

"Sana bir şey söylemeliyim."

Başını kaldırıp baktı, kaşları çatılmıştı.

Orada olmaması gereken sıkıntıyı gidermek için başparmağını alnına bastırdı. Nabzı attığı sürece strese girmesi ya da endişelenmesi için bir neden yoktu. Ve eğer ona izin verirse, kendisinin artık etrafta olmaması durumunda işi devralacak bir sürü oğlu olacaktı.

"Ni'ev ve ben kamptan erken ayrıldık. Yaşlı bir adama rastladık, bir insan dalgasının kuzeye göç etmekte olduğu konusunda uyardı. En iyi av mevsimi olduğu için kar yağışından sonra gelmeliler. Kar yağışı bugünden itibaren üç ay sonra."

Kira'nın titreyen dudakları güçlükle "Beni gördü m ? Benim için gelecek mi?"

Vrox'un ya da kardeşlerinin onu korumak için savaşırken yaralanması düşüncesi, bir uzaylının onu kaçırması kadar korkutucuydu.

"Yapmadı ama bir şey netleşti." Adamın eli

kadının karnına yerleşti.

"Burası düzlük. Eğer fark edilirsen, sana sahip olmak isteyeceklerdir. Eğer  ocuğumu taşıyorsanız, birçok kişi size dokunmaya cesaret edemeyecektir çünkü hamile bir anneyi  zmenin kaderin gazabını getireceğini bilirler."

Vrox onu bu konuda daha önce uyarmıştı, yani bunun olacağını biliyordu. Yine de korkudan sırsıklam olmuştu. Rahmine dokunan el o kadar ağır geliyordu ki şimdiden hamile olduğunu hissetti.

"Eğer prenses ilan edilirseniz, bu daha fazla erkeğin size dokunmasını engelleyecektir. Ama bir kadının prenses olması..."

"Prensin çocuğunu taşımak zorunda kalacaktı," diye tamamladı Kira

inleyerek. " zg n m, dişi. Keşke bu şekilde olmak zorunda olmasaydı."

"Ezronian kadınları kaç... ay boyunca gebeliklerini sürdürüyorlardı?"

Vrox cevap vermeden önce durakladı. "Bana altı olduğu söylendi. Ezron'da bir ay otuz güneştir."

Vee'yi yere yatırdı ve saçlarını çekme ihtiya ı duydu. Panik dansı onu sağa sola volta atmaya itti. Vee onun peşinden zıpladı ve eğer bu kadar perişan olmasaydı, mırıldanabilirdi.

Her zamanki gibi, beyni sayılara takıntılı hale geldi.

Erkek dalgası    ay içinde, yaklaşık doksan gün içinde ortaya çıkıyor.

Ezronlu erkekleri Vrox'un çoktan fırınına bir rek koyduğuna ikna etmek için bir göbeğe ihtiyaı varsa, o zaman mümkün olan en kısa sürede onun kremasıyla doldurulması gerekiyordu.

"Lanet olsun. Lanet olsun," diye İngilizce bağırdı.

Vrox ayağa kalkıp onun çöküşünü izledi ve ona ihtiyaı olan boşluğu verdi.

Ya DNA'larımız uyumlu değilse? Ya da uyumluysak ama bebek zayıf doğar ve ölürse?

Bir çocuğu kaybetmenin acısını yaşamak ya da Vrox'u hayal kırıklığıyla ezmek istemiyordu. Düşük yapma ya da ölü doğum yapma şansının yüksek olup olmadığını belirlemek için yapabileceği hiçbir tıbbi muayene yoktu ve biyoloji hakkında bir hipotez oluşturacak kadar bilgisi yoktu.

Biyoloji hakkında neredeyse hiçbir şey bilmemekten nefret ederek daha hızlı adımlarla ilerledi. Onun dünyası soğuk, l makineler ve kod dizilerinden ibaretti, sıcak et ve insan genomu değil.

"Zamana ihtiyaım var... sadece birkaç gün..."

Gözyaşlarını içine akıttı. Hem Nebula hem de doğacak çocuğu için güçlü olması gerekiyordu.

"İstediğiniz kadar zamanınız olacak. Seni asla zorlamam. Bunu biliyorsun."

Volta atmayı bırakıp Vrox'un kucağına sığındı. Her zaman olduğu gibi, nazik devi onu yakalamaya hazırды.

KIRK ÜÇ

ANKET- Bu hikayeyi nerede buldunuz? Aşağıdan birini seçin:

Sıcak liste

Bir tavsiyenin listesi Birinin

okuma listesi

Kurt adam hikayelerinden beri seni takip ediyorum.

- - -

"Size demircilik alanını göstersem memnun olur musunuz?"

Vrox iri avuçlarıyla kollarını ovuşturarak tenindeki tüyleri diken diken eden sıkıntıyı hafifletti. O tam bir beyefendiydi ve sadece birkaç gün önce teklif ettiği sakso işinden çok daha fazlasını hak ediyordu.

Kalçalarını açıp rahmini hemen o anda sunabilmeyi diliyordu ama çocuklar onun için karmaşık bir alandı. Kısa bir süre önce, hayatında bir erkeğe ihtiyacı olmadığına ikna olarak suni döllenme planları yapıyordu. Şimdi ise felsefe ensesindeydi. Ezronluları yok olmaktan kurtarmak için bir uzaylının bebeklerini taşımak zorunda kalırken, soylarının devamını sağlamak için ona tecavüz etmekten çekinmeyecek erkeklerden uzak durmaya çalışıyordu.

Ama hey, baskı yok.

"Evet," diye yutkundu. "Hadi demircilik alanını görelim."

"O kelime de ne?" diye sordu adam onu yönlendirmeye

başlarken. "Özür dilerim. Evet demek istemiştim."

"Yabancı kelimelerinizi umursamıyorum. Onlar... yumuşak. Onlar sizsiniz."

Kesinlikle bir sürü çocuğu hak ediyor.

Kız ona bir gülümseme attı, o da daha keskin bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Vee'yi yere bıraktı ve uzaylı tavşan da onun peşinden zıpladı. Vrox onları Ni'ev'in evinin bitişiğindeki mağaraya götürdü ve büyük bir şömine, su kovaları ve boş metal kaplar, uzun çekiç sıraları ve tamamlanmamış silahlarla dolu düzenli bir alan ortaya çıkardı.

Kafasını şöminenin altına soktu ve Vee de aynı şeyi yaptı, ikisi de dumanın nereye götürüldüğünü merak ediyordu.

Onun şaşkınlığını gören Vrox, "Bu rotasyon zamanında burayı pek kullanmıyoruz. Tavan yağmurları engellemek için kapatıldı."

Adamın dönme kelimesini kullanması dikkatini çekmişti. Dünya'da insanların Dünya'nın güneş ve diğer gezegenler tarafından döndürülmediğini kabul etmeleri yüzyıllar almıştı. Ezronlular Ezron'un güneşlerini döndürdüğünü biliyorlar mıydı? Astronomi hakkında ne kadar bilgileri vardı?

"Bir rotasyon beş yüz gün, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Her beş yüz günde bir mutlaka kar yağar. Bu da gezegenimizin güneş etrafında döndüğü anlamına geliyor."

"Bunu sana kim öğretti? Kayboluş gerçekleştiğinde sadece beş yaşındaydın."

Vrox omuz silkti. "Bazı öğretileri hatırlıyorum. İyi hatırlayamadığım insanlar, özellikle de kadınlar. Kardeşlerim de bilgilerini benimle paylaştı. Rokan çok zeki, Kyros ise meraklıdır. O kadar çok didişirler ki, mutlaka bir şeyler kaparsınız. Onlar sayesinde yıldızları ve Ezronlu kadınların ne kadar süreyle hamile kaldığını biliyorum. Ak bize çocukken okuma yazmayı öğretti."

Başını salladı ve her şeyi anladı. Ezronluların bir yazı sistemi ve uzay bilgisi olduğuna göre, ne kadar gelişmiş olduklarını merak etti.

"Bu güneş sisteminde kaç gezegen olduğunu biliyor musunuz?"

"Sekiz," diye cevap verdi Vrox hemen. "Harabeler'de yıldızlarımızla ilgili ayrıntılı kayıtlar vardı ama muhtemelen yok edilmişlerdi."

Güneş sisteminde tıpkı Dünya gibi sekiz gezegen. Bu benzerlik acı-tatlıydı.

"Halkınızın ne kadarını bildiğini merak ediyorum," diye düşündü.

"Bir efsane var..." diye başladı, metal bir tabureye benzeyen bir şeyin üzerine oturdu ve kalçasını sıvazladı. İki kez düşünmeden yanına gitti ve onun koltuğuna oturdu.

Vrox bir kolunu onun beline doladı ve boş şömineye baktı.

"Efsaneye göre bir zamanlar Ezronlular göklerde kükrer, metal kutular içinde seyahat ederlermiş. Kaderleriyle bir olmuşlar, mavi gökyüzünde yelken açmışlar.

Ancak, güçlerini yerle bir eden bir şey oldu. Hükümet başarısız oldu, toplum çöktü ve Ezronlular karanlığa gömüldü."

Nefesi kesildi. "Ne olduğunu düşünüyorsun?"

Vrox'un kolu bilinçsizce onun etrafında sıkılaştı. "Sanırım kardeşlerimle on beş kar yağışı önce yaşadığımız şey ilk Yok Oluş değildi."

Adamın göğsüne doğru gerildi, bu fenomen fikri tüm hücrelerini dehşete düşürdü. Eğer Kayboluş bir değil iki kez düzenlenmişse, bunun tekrarlanmayacağını kim söyleyebilirdi?

Dünya'dan koparılmayı atlatmıştı ama Vrox'un kollarından koparılırsa bunu yapamayacağını biliyordu.

"Rahat olun. Bu sadece bir efsane. Bunu kanıtlayan hiçbir kayıt yok," diye söz verdi Vrox.

"Emin misin?"

Başını salladı. "Ak'a bunu birçok kez sordum. Komutanın oğulları olarak, başka hiçbir Ezronialının sahip olmadığı belgelere erişimimiz vardı. Ak, çocukluğunda bunun tarih olduğunu doğrulayan hiçbir kanıta rastlamadı. Biz de babamıza ve seyahatlerimizde karşılaştığımız yaşlı adamlara sorduk. Herkes bunun sadece bir folklor olduğuna inanıyor."

İkna olmamıştı. Dünya dışına ışınladığı anda bilim kurgunun tanımı değişmişti. Eğer kendi güneş sisteminin dışına ışınlanabiliyorsa, o zaman bu efsaneyi saçmalık olarak reddedemezdi.

Görünüşe bakılırsa Ezronlular bir zamanlar uçuşun, hatta muhtemelen uzay yolculuğunun ustalarıydı. İlerlemeleri, toplumu karanlık bir çağa sürükleyen bir Yok Oluş tarafından engellendi.

İç çekti. Şimdilik bu bir gizem olarak kalacaktı.

Vrox'un kalçasından kaydı ve ağır çekiçlerin olduğu sıraya doğru yürüdü. "Çok ağır görünüyorlar. Ni'ev gününü bunları başının üzerinde kaldırarak mı geçiriyor?"

Vrox omuz silkti. "Evet, burada diğerlerinden daha fazla zaman geçiriyor. Ben buraya sadece kılıçlarımı onarmak için geliyorum."

"Bu nedir?" diye sordu, siyah katrana benzeyen bir kabı göstererek.

"Bu *blurak*. Güneş ışığına maruz kaldığında soğur."

Gözleri büyüdü, bu maddeyi ne kadar çok icat için kullanabileceğini düşündü.

"Bu çok *havalı*! Acaba Dünya ile aynı *periyodik elementlere* mi sahipsiniz?"

"Burada *pe-rods* yok; kadınlarımızda bile yok." Onun şaşkınlığına

güldü ve alnından öpmek için yanına gitti.

"*Periyodik* elementler dedim, *periyot* değil. Evrendeki her şey küçük yaşam bloklarından oluşur. Nebula bunu çok daha iyi açıklayabilirdi. Evimizdeki dünyanın coğrafyasını inceledi. Ben ise... bir şeylerin nasıl yapıldığını öğrendim."

Vrox onun küçük, yuvarlak yüzündeki heyecana bayılıyordu.

"Bu şeyi pek çok şey için kullanabilirim! Size acayip bir *buzdolabı* yapabilirim. Her gün dışarı çıkıp yiyecek aramak zorunda kalmazsınız, yani..."

Yaratımlarla ilgili hareketli konuşması, ona kendi yaratımını - bir çocuk - yapma konusunda ilham verdi.

Annelere *buzdolabının* ne olduğunu anlatırken kolları sallanıyor, göğüsleri de derse katılıyordu. Onları örten elbiseye baktı ve onlara bastıran bir çocuk hayal etti.

Bir çocuk! Kira'sı kadar yumuşak, tombul, kısa ve hareketli bir yaratık.

Vee, Kira'nın bacaklarının etrafında zıplıyor, en az onun kadar enerjik görünüyordu. Vrox ailenin son üyesine baktı. Eğer Kira Vee'ye bu kadar iyi bakıyorsa, o zaman sağlıklı bir anne olabilirdi.

"Elbette, güneşin kaybolduğu gecelerde ne yapacağımı bulmam gerekecek. Elinizde ay ışığına maruz kaldığında soğuyan bir madde var mı? Metalin üzerindeki kaplamayı değiştirebilirim-"

Onu öne doğru çekerek kraliçesini kucağındaki tahtına geri döndürdü. Eğilerek onun ağzını kendi ağzına yapıştırdı, masum neşesini ve olgun zekâsını yuttu.

Kira'nın yaşam tarzlarını iyileştirmeye olan ilgisi, onun kükreyip göğsünü tatminle dövmesine neden oldu. Kira burada, onunla birlikte olmak istiyordu.

Onu öperken tatlı ve kadınsı bir sesle inledi ve bu hareketin ne kadar erotik olduğunu bilmeden onun pullu pazusuna tutundu.

Elleriyle kızın kalçalarını iki açgözlü kavrayışla doldurdu ve boynunu öpücüklerle işaretledi.

"Kahretsin, *buzdolaplarının* seni bu kadar tahrik ettiğini bilseydim, onlardan uzun zaman önce bahsederdim," diye İngilizce kıkırdadı.

Bu kadar iyi tanıdığı dudakların bu kadar yabancı kelimeler üretmesi onu şaşırtmıştı. Dudaklarına geri döndü, onun egzotikliğini takdir ettiğini göstermek istiyordu.

KIRK DÖRT

Vrox'un dudakları kızın elmacık kemiği üzerinde gezinerek kulağının dibine yerleşti. Orada mırıldandı: "Seni kesmemi ister misin?"

Slit-mate?

Vrox'un erotik kelime dağarcığını takip etmek giderek zorlaşıyordu. Hâlâ adamın öpüşmeye "ağız çiftleşmesi" dediği gerçeğini sindirmeye çalışıyordu.

"Slit-mate?" diye tekrarladı.

"Evet. Ağzımı tümseğinin üzerine getireceğim ve onu dilimle tatmin edeceğim," diye teklif etti, sadece düşünceyle bile sertleşiyordu.

"Um... Hala... kanamam

var." "Kanını

umursamıyorum."

Kız sıçradı. Adam onun kanayan amını yalamaya razı mıydı? Dünya'daki kadınlar onunla çıkmak için milyarlar öderdi.

"Ben... şey, bu benim için biraz fazla *sapıkça*, ama cömert teklifiniz için teşekkür ederim." "*Keenky* nedir?"

"Bu çok... skandal olur. Kendimi rahat hissetmezdim."

Başını salladı. "O zaman başka bir gün."

Hayır. Pembe dilini kızın kıpkırmızı amına **hiç sürmeyecekti**.

"Evet... tabii ki," dedi. "Neden gidip çocukların bir konuda yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmıyoruz?"

"Çocuklar mı?" Vrox kızın kucağından inmesine yardım ederken kaşlarını çattı. "Onlar ilk gençliklerini yaşayan erkekler."

Ona el salladı. "*Siz de Vee kadar tatlısınız.*"

Zıplayan tavşanını almak için eğildi ve dışarı çıktı.

Vrox onun arkasında, aksanlı kalçalarına baktı. Her sallanışta sallanıyor, ellerini onları yakalaması için çağırıyorlardı. Kadının elbisesinin altında lezzetli yağ bulutlarının sallandığından emindi.

Kira'nın kıcı tehlikeliydi ve bunun tek nedeni sikini hipnotize ederek sürekli donmuş bir hale getirmesi değildi. Kalçaları kimliğini haykırıyordu. Onu gören herhangi bir casus cinsiyetini anında tanıyabilirdi.

Vrox ona, "Bundan sonra her zaman bir pelerin giymen gerekecek," dedi.

Omzunun üzerinden baktı, bir eliyle Vee'yi tutarken diğer eliyle onu okşuyordu. Masum bir şekilde dikkati dağılmıştı, etrafını saran tehlikelerden habersizdi.

"Neden?"

"Sizi korkutmak istemem ama sık sık açık alanda bulunuyoruz. Herhangi biri kampın içine bakıp sizi fark edebilir."

Kira yürümeyi bıraktı ve duvarı paranoyakça taradı.

"Güvendesin dişi," diye güvence verdi Vrox onun yanına gelirken.

"Benimlesin."

Kız gülümseyip elini tutana ve onu diğer adamların yanına götürmeye devam edene kadar adamın yoğun sarı bakışları sertliğini korudu.

"Merhaba!" diye seslendi.

Kyros ona el salladı.

"Merhaba," diye selamladı Rokan. "Burada işimiz yeni bitti. Ni'ev yemek almaya gitti."

"Sence Ni'ev'den bir konuda bana yardım etmesini istesem kabul eder mi?"

Vrox araya girerek onun elini sahiplenerek sıktı. "Neye ihtiyacın var? Ben sağlayacağım."

Onun mağara adamı maskaralıklarına şaşırmayarak iç çekti. "*Buzdolabı* üzerinde çalışmaya başlayabilmem için bana bir kutu yapmasını istiyorum."

"Bir kutu mu?" Vrox tekrarladı.

"Evet. Bir kare." Boyutları gösterebilmek için Vee'yi yere bıraktı. Elini dizlerinin hizasına getirerek, "Yaklaşık şu boyda olması gerekiyor," diye talimat verdi. "Ve bu genişlikte. Ön tarafı açılabilmeli. Ni'ev'e sormak istedim çünkü demircilikten hoşlandığını söylemiştin. Biraz utangaç görüldüğü için bunun bizim için iyi bir bağ kurma zamanı olabileceğini düşündüm."

Vrox kaşlarını çatı. "Sadece benimle bağ kurman

gerektiyor." Rokan kıkırdadı. "Bu öfke nöbetin hoşuma

gidiyor."

Vrox homurdanarak Kira'yı yanına çekti. "Sana neye ihtiyacın varsa vereceğim - bir kare, bir daire, bir üçgen. Her neyse." Kira'nın başının tepesini öptü. "Bana gel. Evet mi?"

"Saçma sapan bir kıskançlık yapıyorsun. O senin kardeşin," diye karşı çıktı Kira.

Vrox duygularının aptalca olduğunu biliyordu ama kardeşleri de aynı derecede güçlü ve sadık adamlardı. Adil bir rekabet içindeydiler.

Onun çırpınışlarını gören Kira ekledi: "Bu sefer aleti yapabilirsin ama bu güvensizlik üzerinde çalışmamız gerek, *tamam mı?* Bu gerçekten sağlıklı değil."

Vrox başını salladı.

"Eğlence için teşekkürler," diye sırtı Kyros. "Ama ben gidip biraz kürk derisi yüzeceğim."

"Oh! Ben de katılabilir miyim, lütfen? Nebula geri döndüğünde giymesi için ona kıyafet yapmak istiyorum."

Vrox hoşnutsuzlukla homurdandı ve Kira içini çekti. "Hadi ama Vrox. Bunu nasıl yapacağımı öğrenmem benim için önemli."

Vrox Kyros'a tereddütlü bir bakış attı. Onun Kyros'la vakit geçirmesi fikrini kıskanmakla kalmıyor, kendine zarar vermesinden de endişe ediyordu. Deri yüzme bıçakları keskindi ve Kira'sı yumuşak, narin ve pembeydi.

Dişlerini sıktı. Kira'ya güvensizliği üzerinde çalışacağına dair söz vermişti, o yüzden bunu yerine getirmesi gerekiyordu.

"Bıçaklara dikkat edecek misin?" diye tereddüt etti.

Hevesle başını salladı. "Evet. Kyros bana iyi öğretecek. Değil mi Kyros?"

Kyros omuz silkti. "Eğer senin kanın akarsa, muhtemelen benim de kanımı akıtacak. Kanamayı sevmem. O yüzden evet, sana göz kulak olacağım."

"*Harika!*" Kira patladı ve Vee'yi Vrox'un kucağına itti. Zıplayarak Vrox'un dudaklarını gagaladı ve ardından kamp ateşi alanına doğru zıpladı.

"O da ne?" Rokan, Vee'ye doğru başını sallayarak sordu. "Öğle

yemeği mi?" Vrox kucağındaki küçük *pufil* canavara bakarak

inledi. "Hayır. Bu Kira'nın evcil hayvanı."

"Evcil hayvanı mı?" Rokan tekrarladı. "Bir *pufil* mi evcilleştirmiş?"

"Hayır," diye araya girdi Kyros. "Bir *pufil* ve bir Ezronian prensini

evcilleştirdi." Vrox, Kyros'a bir bakış fırlatarak adamın gülmekten kanlar

içinde kalmasına neden oldu.

"Deri yüzme derslerine başlayacağım. Vrox, neden bir iyilik yapıp küçük *pufili* beslemiyorsun? Aç görünüyor."

"Onu senin cesedinle besleyeceğim!" Vrox hırladı.

Kyros bir kılıç ve iki hançer alırken tekrar güldü.

Eğer bu hikayeyi Wattpad Inkitt ve Lutionary'den başka bir yerde okuyorsanız, o zaman intihal edilmiştir. Lütfen bana bildirmek için lancientt at gmail dot com adresine e-posta gönderin.

Rokan geri çekilen küçük kardeşine başını salladı. "Ekinlerin ne durumda olduğunu kontrol etmeliyiz."

Vrox, Vee'yi yere bıraktı ve Rokan'ı takip ederek iyi olduğundan emin olmak için Kira'ya son bir kez baktı. Kyros'u izlerken kaşları sevimli bir konsantrasyonla çatılmıştı.

Aklında dişisi ve peşinde zıplayan evcil hayvanıyla tarlaya girdi.

-

Günler geçip gitti. Kira her gece kaslı, pullu bir kolun altında uykuya dalıyor ve burnu onunkine sürünerek uyanıyordu. Vrox'un sevimli bir şekilde adlandırdığı gibi "eskimo-çiftleşmelerinden" sonra, ağzını yıkayabilmek için kaçmaya çalışırdı. Vrox hiç şaşmadan ağzını açması için yanlarını gıdıklar ve ardından dilini içeri sokardı.

Kira sabah nefesini öpmenin iğrenç olduğunu düşünerek homurdandı ama içten içe bu küçük ritüeli seviyordu.

O sık sık diğer adamlardan biriyle avlanmak için bir saatliğine ortadan kaybolurdu ve o da zamanını kürklerin derisini yüzerek ve işleyerek geçirirdi. Bu beceride oldukça iyi hale gelmişti. Nebula'nın artık bir yığın eteği, üstlüğü, elbisesi ve hatta iç çamaşırı vardı.

Kyros ona kumaş boyamak için pigment kullanmayı öğretmişti, bu yüzden eşyaları bile süsledi.

Vrox saplantılı bir şekilde acı çekip çekmediğini sordu ve ona adet döngüsünün sona erdiğini söylediğinde neredeyse rahatlama gözyaşlarına boğuldu. Haberi verdikten sonra onu kucağına çekti ve "Bu artık seni kesmeme izin vereceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Gülmüş ve azgın uzaylıdan kaçmak için eğilmek zorunda kalmıştı.

Günler gülerek geçiyordu ama her geçen güneş daha uzun geliyordu. Nebula'yı en son gördüğünden beri neredeyse iki hafta geçmişti ve endişelenmeye başlamıştı.

"Kira?"

Gözlerini sık sık yöneldiği kapıdan ayırdı. "Kutunuzu bitirdim. Görmek ister misin?"

Gözlerine ulaşmasa da gülümsedi. Vrox onun moralini düzeltmek için elinden geleni yapıyordu ama yapabileceği çok şey vardı.

"Elbette," diye kabul etti. "Hadi, Vee."

Vee aceleyle ona doğru koştu. Kira kapılara son bir kez baktıktan sonra pelerinini omuzlarına daha sıkı sardı ve Vrox'u takip etti.

KIRK BEŞ

Vrox onu demircilik mağarasına götürdü ve gururla icadının yanında durdu.

"Bu harika bir şey. Boyutlar mükemmel. Çok teşekkür ederim."

Gülümsemesi adamın içini sulandırdı, daha uzun durmasını

sağladı.

"Peki, ay ışığı altında soğuyan bir şey var mı? Geceleri metalin üzerine sürmem gerekecek."

Vrox başını salladı. "*Zix*. Elbette, ama onu elde etmem biraz zaman alır. Nadir bulunan bir şey."

"Sorun değil," diye rahatladı yakında açılacak olan buzdolabının sürgülü kapısını kurcalarken.

Vee içeri atladı ve onu kıkırdattı.

"*Sizin için kapalı bir tesisat da yapabilirim,*" diye düşündü ve duvardaki kaya mağarasına doğru yürüyüp yumruğunu duvara vurdu. "Ama Nebula ile konuşmam gerekecek. O muhtemelen hangi kayaları kazmanın daha kolay olacağını daha iyi biliyordur. Korkarım oluşumlar hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Bu terim nedir?"

Sırıttı. "*Kapalı alan su tesisatı* Dünya'nın pek çok lüksünden biri. Ezron'a atılmadan önce, işimi yapmak için mermer bir koltuğa otururdum."

Vrox onun beline uzandı ve onu öne doğru çekti. "Eğer oturacak bir yer arıyorsan, kucağıma oturabilirsin, tamam mı?"

Gözlerini şakacı bir şekilde devirdi. "Eğer seni tanımasaydım, senin bir *oyuncu*."

"Bu kelime tercüme edilemez."

Vee'yi yakalamak için eğilerek, "Çapkın," diye teklif etti. "Vee'ye de asılırsan hiç şaşırmam."

"Senin evcil hayvanına asla vurmam," diye anında karşılık verdi, bu öneri karşısında şaşırmış görünüyordu.

Gülümseyerek başını salladı. Bazen Vrox, Vee'nin kendisinden bile daha sevimliydi.

"Boş ver. Peki, metal levhaları nasıl eritebildiniz?"

Vrox onu çalışma istasyonuna götürdü ve lehimleme konusunda ineklemeye başladılar. Onun tekniği karşısında oldukça şaşırmıştı. Denemek istediğinde, Vrox'un anında reddettiği kız beş yaşındaki bir çocuk gibi somurttu.

"Üzgünüm küçük Terran," diye homurdandı Vrox onun saçlarını okşarken. "Ufak bir yanığın bile olsa kendimle yaşayamam. Senin göz suyun benim için zehirdir."

Tartışmakla bacaklarını adamın gövdesine sarıp onu aptalca öpmek arasında kaldı.

"Tamam," diye kabul etti, Vrox'un sonunda Vee kadar çaresiz olmadığına ikna olması için pek çok macera yaşaması gerekeceğini kabul ederek.

Ona metali şekillendirmeyi öğretmeye devam etti. "Bu-" Kira hıçkırınca elindeki metal çubuğu düşürdü.

Tekrar hıçkırdı, bu minyatür nöbetten rahatsız olmuştu. Vrox onun göğüslerini sallayan her sallantıyı izledi.

"Bu senin çiftleşme çağrın

mı?" Kaşlarını çattı.

"Neyim?"

Gözleri göğsüne dönmeden önce onunkilere dikildi. "Bu yüzden mi *göğüslerini* sallıyorsun, beni baştan çıkarmak istediğin için mi? Dişi kuşların erkekleri cezbetmek için benzer şeyler yaptığını görmüştüm."

Gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

Kira güldü, bir başka hıçkırıkla bölündü. "Hayır, senin için tüylerimi kabartmıyorum. Bu zararsız," diye hıçkırmayı kesti. "Bu sadece bazen insanların başına gelir."

Bir elini kaldırdı, parmak uçlarını bir elmacık kemiği üzerinde sevgiyle gezdirdi. "Sen bu evreni şereflendiren en yabancı ama en doğal şeysin."

Neredeyse eriyecekti. Birkaç adım ileri atarak adamın göğsüne yaslandı.

"Benim için bu düzeneği yaptığınız için teşekkür ederim. Dondurucu maddeyi yarın test etmeye başlayacağım. Sanırım Vee acıktı. Bir şeyler yiyebilir miyiz?"

"Tabii ki."

Onu dışarı çıkardı ve tarlalara doğru götürdü.

"Oh, kuruması için birkaç kürk bıraktığımı unutmuşum. Hemen döneceğim." Vrox başını salladı ve Vee'yi ondan aldı. "Vee'yi ben besleyeceğim."

"Teşekkürler!" diye el salladı ve kürklerini güneşte kuruması için bıraktığı ağaca doğru koşmaya başladı.

Rokan, Kyros'un koşarak yanından geçmesi üzerine onunla konuşmasına ara verdi. "Merhaba Kira," diye selamladı Rokan.

"Hey çocuklar!" diye karşılık

verdi. "Çocuklar mı?" Rokan

tekrarladı.

Adamın kafa karışıklığına güldü. Adamlar, onun kısa boylu ve tıknaz oluşunu anlayamadıkları gibi, bu sevecenliği de anlayamadılar.

vücut 26 yıl boyunca hayatta kalmayı başardı.

Ağaca ulaştığında kürkleri çekiştirmeye başladı. Vrox onun ağaca bir şey asmak için verdiği mücadeleyi seyretmeye bayılırdı. Kız zıplayıp kıpırdandıkça onunla alay eder, sonra da kıcını usulca okşayıp kürkleri onun için asardı.

Arkasından gelen ağır ayak seslerini duyunca sııttı. "Yine bana zorbalık etmeye mi geldin?" diye sordu Vrox'a.

Kalın, pulsuz bir kol belini sardı ve paniklemeye başladı çünkü Vrox'un kollarının böyle hissetmediğini biliyordu. Etrafını saran, kendisine ait olmayan adamı tırmaladı ve topuklarını toprağa sapladı.

Bir el çığlığını göğsünde kilitledi.

Vrox!

Kyros!

Rokan!

Kızgın hava püskürmelerinden başka bir şey bırakmadı.

Bir düzine süpernovanın radyasyonu onun huzurunu pişirdi.

Onu kaçıran kişi onu güvenli sığınağından çekip çıkardı ve ahşap çitteki bir delikten içeri soktu.

"Vrox!" diye inledi, çaresizliğinden nefret ediyordu.

Onu kaçıran kişi belinden tutup kaldırmış ve kamptan kaçmaya başlamış. Ancak kilometrelerce sonra serbest bırakılmış.

"Bizim dilimizi konuşuyorsun," dedi bir ses.

O ses.

Başını geriye attı ve saç örgüsü uçtu. "Akdronis!"

Karşısında çırılçıplak duruyordu, zalim gözleri sertti.

"Nebula nerede?" diye ağzından kaçırdı. Adamın niyetinin ne olduğundan emin olamadığı için aralarındaki mesafeyi açmaya özen gösterdi.

"*Ney-la?*" Ak tekrarladı. "Bu diğer dişinin adı mı?"

Kira hevesle başını salladı. "Evet! Lütfen, lütfen onu geri getir. Ben ona göz kulak olurum. Korkmuş olmalı."

Ak dayanılmaz bir dakika boyunca onu süzdükten sonra yorgunluk dolu bir bakışla onu şaşırttı.

"Bana yardım etmelisin."

"Yardım etmek mi?" Kira

yineledi.

Mikroskobik bakterilerden şeytani kuşlara kadar her şeyle savaşmak üzere tasarlanmış bu gezegenin yerlisi *ondan* yardım mı istedi?

"Benim kadını," diye başladı Ak.

Neyini?

Kira onun iyelik belirteçlerini not aldı.

"O yaralı ve ben-" durup bir elini Vrox'un kiyle neredeyse aynı olan kısa saçlarında gezdirdi.

Ak'ı düşünceli olmaktan başka bir şekilde görebileceğini hiç

düşünmemişti. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Kanaması var."

Yenilmiş görünüyordu.

Kira'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bunun nereye varacağı hakkında iyi bir fikri vardı.

"Neresi kanıyor?"

Ak derin bir nefes aldı, yüzündeki ıstırap ifadesi daha da güçlendi.

"Bacaklarının arasında. Bunu nasıl iyileştireceğimi bilmiyorum ama ölmesine izin veremem. Yapamam."

KIRK ALTI

Aralarına koyduğu üç metrelik boşluk hiçbir işe yaramadı. Ak kolayca uzandı ve avuç içleri olan devasa tuvalleri onun omuzlarına yerleştirerek onu ter boyasıyla doyurdu.

Yenilmiş görünüyordu, ela gözleri onu içinde bulunduğu ikilemden çıkaracak bir geçit bulmak için çılgınca yüzünü tarıyordu.

Kira ürperdi. Böylesine güçlü bir varlığı çaresizlik içinde görmek rahatsız ediciydi.

"Sana yardım edeceğim," diye söz verdi.

Kartlarını doğru oynaması gerekiyordu. Acıma duygusuna yenik düşüp Nebula'nın tamamen sağlıklı olduğunu söyleyerek Ak'ın acısını dindiremezdi. Nebula'yı tekrar görmek istiyorsa, uzaylıyı manipüle etmesi gerekiyordu.

Ak omzunun üzerinden bakarak başını salladı. Nebula'yı güvenli bir bölgede bırakmıştı ama alnı terden kayganlaşmış, dudakları titriyor ve kalçaları kan içindeydi.

"Seni ben taşıyacağım. Bu şekilde daha hızlı yol alırız."

Avuçlarını kaldırdı ve aralarındaki mesafeyi korumak için adamın göğsüne dayadı.

"Bekle. Ayrılmadan önce Vrox'a şunu söylemem gerek-"

"Bu söz konusu bile olamaz!" Ak, hâkimiyetinin bir hatırlatıcısını iliklerine kadar hissederek gürlledi.

"Ama öylece ortadan kaybolamam!" diye itiraz etti.

Ne zaman kamp ateşi yakmak istese Vrox aklını kaçırıyor. Eğer bu şekilde ortadan kaybolursa, tatlı dev panikten ekşiyecekti. Bunu ona yapamazdı.

"Neyla'yı daha fazla yalnız bırakmayacağım. Şimdi gidiyoruz!"

Onu bir bez bebek gibi öne doğru çekerek omzunun üzerinden attı. Ayağa kalkmak için avuçlarını adamın pullu sırtına bastırdı ve seçeneklerini düşündü.

Eğer Ak'a Nebula'nın iyi olduğunu söylerse, muhtemelen Nebula'yı bir daha asla göremeyecekti. Eğer onu Nebula'ya götürmesine izin verirse, Vrox onun ortadan kaybolmasından endişe duyacaktı.

Ak koşmaya başladı ve kararını verdi.

Beni birkaç saat bekle, Vrox. Geri döneceğim. Söz veriyorum.

Yanağını Ak'ın sırtına yasladı ve zıplamasına karşı koymak için kollarını onun göğsüne doladı.

- - -

Vrox, Vee'yi uzaklaştırmaya çalışırken, "Hayır, seni tutmayacağım," diye homurdandı. Küçük yaratık kucağa alınmaya alışmıştı. Özellikle de Kira'nın göğüslerine sokulmayı seviyordu. Vrox Vee'yi suçlayamazdı. O kadınsı kabarıklıkların göğsüne yaslanmasının ne kadar güzel olduğunu biliyordu.

"Karnın tok, Vee. Beni yalnız bırak. Git Kyros'un bacağına işe."

Vee dikkat çekmek istercesine ayak bileklerini ısırды.

Vrox iç çekerek dizlerinin üzerine çöktü ve hayvanın tüylerini okşadı. "Kira seni çok şımartıyor," diye kıkırdadı Terran'ı bulmak için ufku taramadan önce. Terran hiçbir yerde görünmüyordu.

"Kısa-ling muhtemelen kürkler için ağaçla savaşıyor. Hadi, gidip ona yardım edelim."

Vrox ayağa kalktı ve yüzünde tembel bir sırıtişla kampın kenarına doğru yürümeye başladı. Kira kürkleri astıkları ağaca asla ulaşamazdı ama hep denerdi. Vrox'un bir ritüeli vardı; Kira yerçekimiyle savaşıırken poposunun sallanmasını izler, sonra poposunu okşar ve kürkleri onun için asardı.

Kendisi ve erkek kardeşleri düz ve kaslı olduğu için, vücudunun yağla yumuşak olan kısımlarına takıntılıydı.

Elleri yumruk olmuş, onu büyüleyen bölgeleri okşamaya hazırdı.

Kürklerin hâlâ dalların üzerinde olduğunu, toprakta sürüklenme izleri ve çevrede bir delik olduğunu görünce şoktan ayakları durdu.

Hayır.

Kaderler ve anneler, bu değil. Bunun dışında her şey.

Sıkıntının kanıtına doğru koştu.

Kira'nın kısa ayak izleri toprağa bir hikâye kazıymıştı. Diğer iğrenç ayak izleri onun küçük ayak izlerini çevreliyordu.

Önce annesi ortadan kayboldu, şimdi de Kira.

"Hayır!"

Kuşlar gökyüzüne dağıldı, kaderlerinde koruma ararken kanatları çırpındı.

Çiçeği yanından koparılmış, kökü kazınmış, koparılmıştı. Hüznün yabani otları büyüdü, çiçeğinin yerini almaya, olması gereken bahçeyi bozmaya çalıştı.

Geri döndü ve kampa doğru gürleyerek ilerledi. Yabani otların çiçek açmasına izin vermeyecekti. Çiçeğini geri alacaktı.

"Vrox?" diye seslendi kardeşlerinden biri.

Başını kaldırıp bakmaya zahmet etmeden, "Onu götürdüler! Gitmiş!"

Duvarını darmadağın etti, bir kın çıkardı ve omzunun üzerinden geçirdi. İçine iki hançer ve kana susamış bir geniş kılıç doldurdu.

"Biz de seninle geleceğiz," dedi Ni'ev dışarıdan. "Kyros kampı gözlemek için geride kalacak."

Vrox yalnız gitmeyi umursamıyordu. Tek bildiği, Ezron ortadan ikiye ayrılrsa bile Kira'dan uzak tutulamayacağıydı.

Diğerlerinin hazır olup olmadığını kontrol etmeyi umursamadan dışarı koştu. Zaten yeterince zaman boşa gitmişti.

Ni'ev ve Rokan'ı arkasında duyarak çevre duvarındaki delikten hızla geçti. Her koşuşunda kasları geriliyor ve pulları daha da sertleşiyor gibiydi.

Kendisi ve dışısı arasında duran üç yöne baktı: kuzey, doğu, batı. Kadın neredeydi? Hangi yöne götürülmüştü?

"Kira!"

Nefesi rüzgarı kasıp kavurdu

Onunla birlikte olsaydı gözlerini devirir, ses tonunu alçaltmasını söyler ve ona "neandertal" derdi. Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Onun dudaklarından dökülen yabancı sözcüklerin çoğunu anlamıyordu ama hiç aldırmıyordu. İngilizce kelimelerinden yumuşak gülümsemelerine ve zaman zaman çıkardığı şakacı diline kadar onun o gür dudaklarının ürettiği her şeyi seviyordu.

"Kira!"

Orman kıpırdandı, onun öfkesinden kaçıyor gibi görünüyordu.

Bir yön seçerek kardeşlerine diğer ikisini almalarını işaret etti.

Kira onu bekliyordu ve Vee de onun eve dönmesini bekliyordu. Hiçbirini hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

- - -

Kira, Ak'ın pullu sırtına kustumuk yağıdırmaya hazır hissediyordu. Adam hiç durmadan koşuyordu. Bir eli onun kalçalarında, diğeri de kılıcının kabzasında duruyordu. Öfkeli ayak sesleri pek çok canavarın dikkatini çekiyordu ama Ak onları her zaman kafa kafaya karşılıyordu. Tek bir vuruşla canavarları öldürürken kılıcı bir savaş çığılığıyla *şingirdiyordu*. Kira, karşısına çıkmaya çalışan her intihara meyilli yarattığı keserken omzuna yaslanmıştı.

Eğer üzerlerine bir kasırga düşerse, onun kudretli kolunu sallayacağından ve doğal afeti kaçmaya göndereceğinden emindi.

Vrox bu kadar acımasız mıydı? Onu avladığı gibi Ezron'u da biçiyor muydu? Bu onu şaşırtmazdı. Prenslerin ikisi de sahipleniciydi.

Ak, kendini onun omzundan atmayı düşünene kadar koştu - dinlenmek anlamına gelecekse yedi fitlik düşüşü göze almaya hazırdı.

Sonunda, ormanın kalınlığı azaldı ve onları kayaların kelliğine maruz bıraktı. Ak onu bir mağaralar topluluğuna taşıdı, bir girişin yanına bıraktı ve baygınlık geçirdiğinde onu sabitledi.

Dişlerini sıktı ve baş ağrısının geçmesini bekledi.

Rahatça ayakta durabildiğinde, Ak içeri koştu. Kira onun peşinden tökezledi, ancak bir başka baş ağrısına yol açan bir manzarayla karşılaştı.

Ak dizlerinin üzerine çökmüş, bir koluyla Nebula'yı göğsünde tutuyor ve diğer eliyle Nebula'nın alnını siliyordu.

"Kira? Sen misin?" Nebula hırıldadı.

Kira onun yanına koştu ve arkadaşını kucaklamaya çalıştı. Ak onu bırakmayı reddetti, bu yüzden Kira onun elini tutmakla yetinmek zorunda kaldı.

"Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım. İyi misin?" Durup Ak'a suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Seni incitti mi? Bana söyleyebilirsin. Onu kendim hadım edeceğim."

"Hayır," diye yanıtladı Nebula, karnı acıyla sıkışınca yüzünü buruşturarak. "Denedi, evet. O... o beni zorlamaya çalıştı."

"Ne diyor bu?" Ak onların hızlı İngilizcesine ayak uyduramayarak sordu.

"Ona tecavüz etmeye çalıştığını söyledi," diye öfkeleni Kira.

"Geçmişimiz seni ilgilendirmez," diye tersledi Ak. "Onun kanamasını durdurmak için buradasınız, hepsi bu."

Öfke göğsünden yukarı tırmandı ve dilini yaktı. "Talepte bulunmaya hakkın yok. Senin aksine, ben ona asla zarar vermeye çalışmam."

"Ne oluyor be? Onunla konuşabiliyor musun?" Nebula

araya girdi. Kira başını salladı, gözlerini Ak'tan

ayırıyordu. "Bu uzun bir hikâye."

Ak'ın eli ona doğru uzandı ve ön kolunu sertçe kavradı. Onun meydan okumasını engelleyen dişlerini gıcırdatarak, "Konuşmayı kes ve onu iyileştirmeye başla," dedi.

"Hayır!" Nebula dışarı fırladı, Ak'ın bileğini kavradı ve Kira'dan ayırdı.

"Sorun yok," diye söz verdi Kira, adamın tuttuğu bölgeyi ovarak. "Bana zarar vermiyordu. Sadece kanamanı durdurmamı istiyor. Öleceğini düşünüyor."

Nebula bir başka kırmızı acı dalgasının altında kaybolmadan önce ona baktı. Duyuları köreldi ve sıkıntısını gargara yaparak dışa vurdu. Titrek bir nefesle Ak'ın avucunu karnının üzerine koydu. Ak ipucunu aldı ve karnına masaj yapmaya başladı.

Nebula kapüşonlu gözlerle sordu: "Hiç ibuprofeniniz yoktur, değil mi? Ya da şarap?"

Kira başını salladı ve Ak'a şöyle bir baktı. Sanki Nebula'ya masaj yapmak kritik bir görevmiş gibi konsantre görünüyordu.

"Burada neler oluyor?" diye sormaya cesaret etti. "İkinizin arasında yani."

Nebula, Ak'ın karnındaki ateşten daha sıcak olan bakışlarını üzerinde tuttu.

"İlk denediğinde... bilirsiniz, durmadan önce beni birkaç saniye tuttu. Bir daha denemedi ve bana karşı daha dikkatli olmaya başladı. Her gün dizlerinin üzerine çöküp başını bana doğru eğdiği bir şey yapıyordu. Tutuşu da yumuşadı. Sanırım suçlu hissediyor ya da utanıyor? Kahretsin, aklından ne geçiyor bilmiyorum ama onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Hiçbir şey. Ne yapacağı belli olmuyor ve onu asla affetmeyeceğim."

Kira başını salladı. "Bu senin vereceğin bir karar. Ben sadece seni eve götürmek ve güvende olman için elimden geleni yapmak için buradayım."

KIRK YEDİ

Oy Ver ve Yorum Yap □

Herkes yemeğini yerken ve düşüncelerini toplarken yaklaşık bir saat boyunca sessizlik hakim oldu.

Nebula, onu kaçıran kişi üzerinde gezinirken yerde kaldı.

"Biliyor musun, bazen çok garip şeyler yapıyor. Başta hayal gördüğümü sandım ama sık sık göğüslerime bakıyor. Cinsel olarak değil ama çok şaşkın bir ifadeyle."

Kira bunu duyunca şaşırmadı. Ezronian erkekleri için göğüsler roket bilimi gibiydi. Vrox başlangıçta onların istenmeyen bir uyumsuzluk olduğundan çok emindi ama şimdi onlara tapıyordu.

"Sana dokunmaya çalışıyor mu?"

"Hayır, ama tek mesele bu değil. Adet kanamasını anlamıyor. Sanırım buradaki kadınlar regl olmuyor? Şanslı sürtükler," diye kıkırdadı.

"Ne diyor o?" Ak, gözlerini Nebula'nın dudaklarından ve parmaklarını karnından ayırmadan araya girdi.

Kira İngilizceye geri dönmeden önce "Ona bir şey açıklamam gerekiyor," diye cevap verdi.

"Nebula..." diye uzattı, doğru kelimeleri bulmaya çalışırken dudağını dişledi. "Sana biraz şok edici olabilecek bir şey söyleyeceğim."

Nebula güldü ve sonra rahmi sevincini cezalandırdığında acıyla kıvrandı.

"Gezegennemden ışınlandım, kaçışıldım, neredeyse tecavüze uğruyordum ve şimdi ağırı kesici almadan serbestçe kanıyorum. Sanırım bundan sonra olacaklarla başa çıkabilirim."

Kira durakladı. Genelde haklı olmayı severdi. Bu o durumlardan biri değildi. Yanılmış olmayı diledi.

Ak, Nebula'nın karnına masaj yapmaya devam ederken kendi kendine, "Onun ete ihtiyacı var," diye mırıldandı. "Çok küçük."

Hayır. Kendini kaybettikten sonra sakinleştiriciye ihtiyacı olacak.

"Tatlım..." Kira başladı. Nebula'nın elini sıktı ve derin bir nefes aldı. Kanın metalik kokusu burun deliklerini işgal ettiğinde hemen nefesini verdi.

Nebula'nın nasıl hissettiğini düşünmeye bile başlayamıyordu. Sadece acı çekmekle kalmıyor, aynı zamanda kendi kanıyla ıslanarak aşığılanıyordu.

"Size garip garip bakmasının nedeni Ezron'da hiç kadın olmaması. Gezegende bir tek biz varız."

"Doğru," diye kıkırdadı Nebula.

"Bunun bir şaka olmasını isterdim, gerçekten. Ama gerçek bu. On beş yıl önce kadınları kim bilir nereye kayboldu. Kadınlarının memeleri yokmuş ve duyduğuma göre bizden çok daha erkeksilermiş. Biz bu adamlar için tek boynuzlu at gibiyiz."

"Ama... hayır," diye kekeledi Nebula. "Ya başka bir adam bana tecavüz etmeye kalkarsa? Bunu tekrar yaşayamam."

Histeri onu boğmaya başladı.

"Ne yaptın sen?" Ak hırılayarak avucunu Nebula'nın hıçkırarak ağlayan karnına bastırdı.

"Beni kötü adam yapmaya çalışma," diye şımardı. "Bu unvan sana ait."

Ak daha yakına eğildi ama elleri Nebula'ya sadık kaldı. "Kendine fazla güvenmeye başladın. Artık Vrox'un korumasına sahip olmadığını unutuyorsun."

Kira sırtıarak cevap verdi çünkü Ak'ın Nebula'ya karşı bir zayıflık geliştirdiğini biliyordu. Eğer Kira'yı incitirse, kaçınılmaz olarak Nebula'yı da incitecekti.

Nebula'ya döndü ve usulca elini okşadı. "Sorun yok," diyerek onu rahatlattı. "Kimse sana ulaşamayacak. Kabullenmenin zor olduğunu biliyorum ama ben senin için buradayım."

"Tamam," diye nefes aldı Nebula paniğini bastırmaya çalışırken. "Tamam."

Kira, Ak'a dönmeden önce, "İşte bu," diye cesaretlendirdi. "Onu bir su kaynağına taşımalsın. Kanı temizlemesi gerekiyor."

Ak kaşlarını çatı. "Bacaklarındaki örtüleri çıkarmama izin vermiyor. Ondan bunu yapmasını defalarca istedim."

Kira, Nebula'nın kirli kot pantolonuna baktı.

"Çok pisim, biliyorum. Özür dilerim," diye sızlandı Nebula.

"Sorun değil. Elbisemden birkaç şerit kesebilirim, böylece onları ped olarak kullanabilirsiniz, ancak bu kotun gitmesi gerekiyor."

Nebula başını salladı ve Ak'a gergin bir bakış attı. "Pantolonumu çıkarırsam baştan çıkacağından korktum."

"Ne diyor o?" Ak, Nebula'nın bakışlarındaki temkinliliği fark ederek araya girdi.

Kira onu aydınlatmaktan çok mutluydu.

"Bacaklarındaki örtüleri çıkarmak istemedi çünkü onu tekrar zorlamaya çalışacağınızdan korkuyordu."

Ak'ın yüz ifadesi, göğsünden iki kadının da sıçramasına neden olan bir hırıltı çıkmadan önce çöktü. Ayağa kalktı ve mağaranın girişine doğru ilerledi.

Kira tepkisini omuz silkerek geçiştirdi. Kendisini rahatsız eden bu utancı hak ediyordu.

"Kotlarınız kururken geçici pedleri yerinde tutmak için bir şeye ihtiyacınız olacak."

Nebula başını salladı. "İ amaşırım temiz. ıkardım ve yıkadım." "Tamam, güzel. O zaman acı için bir şey bulabilecek mi bakalım."

Ak'ın kılıcını görünce yanına gitti ve aldı. Başka bir adamın silahına izinsiz dokunmanın saldırgan bir davranış olduğunu umursamadı. Ak kara kara düşünmeyi Nebula'nın daha rahat kanadığı zamanlara saklayabilirdi.

Onu kaldırmak için mücadele etti ve sonra Ak'ın onu neden serbestçe ortalıkta bıraktığını anladı. Nebula onu asla birkaç saniyeden fazla kaldıramazdı.

Bıçağı eteğine götürdü ve kesmeye başladı. Elbisesi uyluğunun ortasına gelene kadar kesti ve sonra küçük şeritler kesti.

"Bu şeritleri de yıkaman gerekecek," diye talimat verdikten sonra Nebula'ya derme çatma pedleri verdi ve Ak'ın yanına doğru yürüdü.

"Onu bir gle taşıyabilir misin? Suya ihtiyacı var."

Başını salladı ama bakışlarını ormandan ayırmadı. "Evet, ama ya yarası?"

İtiraf etmeye karar vermeden önce içini çekti. "O yaralı değil. Gezegenimizdeki çoğu kadının aylık kanaması yaklaşık yedi gün sürer. Bu normal. Sadece biraz ağrı kesiciye ihtiyacı var."

"Anlıyorum."

Hepsi bu muydu? Öfke yok muydu, soru yok muydu?

"O zaman senden tek istediğim bu olacak."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Ak çenesini öne doğru attı. "İşte. Birisi bu yöne doğru koşuyor. Muhtemelen kardeşlerimden biri."

Gözlerini kısarak ağaçlara baktı ama hiçbir şey seçemedi. Onu şoke eden Ak ellerini kavuşturdu ve "Vrox!" diye bağırdı.

Ardından mağaraya tekrar girdi ve Nebula'nın kanlar içinde olmasına aldırmadan kolunu ona doladı. Kız anında özgürlüğünü talep etmeye başladı ve çok daha küçük bedeninin yapabildiği kadar mücadele etti.

Kira onu savunmaya geldi. "Bırakın onu!"

Ak, Kira'yı itmeden önce katlanmış şeritleri ve kılıcını yumrukladı. Onu kalmaya zorlamak için göğsünü avuçlamaya çalıştı ama titanla boy ölçüşemezdi. Gidiyordu ve Terran'ını da yanında götürüyordu.

"Kardeşlerim seni bulacak," diye güvence verdi.

"Burada bekle." "Hayır! Onu alamazsın. Onu daha yeni geri aldım!"

"Onun ilgisini kendim ve kardeşlerim arasında bölüştürmek istemiyorum," diye açıkladı Ak, sahiplenme duygusu gücünden daha cesurdu. "Ona zarar vermeyeceğim ama onu paylaşmayacağım da."

"Bekle!"

"Kira!" Nebula umutsuzluğa kapılmış, ona tutunmaya çalışıyordu.

Ak, Kira'yı şaşkınlık içinde bırakarak koşmaya başladı. Onun peşinden koşamazdı, çünkü asla yetişemeyeceğini biliyordu.

Ağaçların arkasında kayboldu. "Lanet olsun!"

Tam da Ak'ın tahmin ettiği gibi, bir figür belirdi. Hızı nedeniyle neredeyse bulanık olmasına rağmen, Vrox'un vücudunu onu hemen tanıyacak kadar iyi tanıyordu.

Bir elini kaldırdı ve salladı.

"Hey," diye iç geçirdi adam duyma menziline girdiğinde. "Ak aldı-"

Kendini havaya doğru itilirken buldu; beli iki güçlü el tarafından kuşatılmış ve kalçaları iki kalın omuza dayanmıştı.

Kısa tişörtü yukarı doğru kıvrıldı ve amını ortaya çıkararak ona

ihamet etti. "Ne yapıyorsun?"

Dilini sohbet etmekten başka amaçlar için kullanmak isteyerek onun amına daldı ve tüm Ezron'un görmesi için onu becerdi.

"Evet."

Ayak parmaklarının kıvrılması ve sırtının eğilmesi için sadece birkaç yalama ve ısırık yetti. Elleri adamın kısa siyah saçlarını buldu ve ona işkence ettiği için cezalandırırçasına çekti. Dudakları ayrıldı ve herhangi bir kelime üretemese de, güney deliği bir ıslaklık seliyle çığlık attı.

Kira kendilerine doğru sürünen dikenli bir yaratık gördüğünde seksleri daha da vahşileşti.

"Vrox... arkanda bir şey var..."

Erkek bir hançer kaldırdı ve yüzü hâlâ kadının kalçalarının arasındayken hançeri geriye doğru fırlattı.

Bıçak, yemeğini bölmeye cüret eden yaratığa saplandı. "Oh, lanet olsun!"

Doğruluk nasıl bu kadar seksi olabilir?

Çılgınca "yarık çiftleşmesi" ile birlikte ölümcüllüğü, büyük patlamayı gölgede bırakan bir çığlıkla boşalmasını sağladı.

Yaptığı pisliği yaladı, verme sanatında bile daha fazlası için bencilce davrandı.

Sanırım o kadar koştuktan sonra içecek bir şeye ihtiyaı vardı.

KIRK SEKİZ

Bu hikayeyi desteklemek için oy verin ve yorum yapın! ♥

Vrox olduğu yerde kaldı, dudakları hâlâ kadının girişine bastırıyordu.

Kalçalarına baktı, saçlarını tutuşunu gevşetti ve alnındaki telleri okşayarak uzaklaştırdı.

"Beni yere bırakabilir misiniz lütfen?"

Tembel bir höpürdetmeyle karşılık verdi, bu da onu bayılttı.

Bu Vrox'la nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Ortadan kaybolduğunda onun dehşetten solduğundan emindi ama bu çilenin onu bu kadar içine kapanık yapmasını beklemiyordu. Uzaylısının dudaklarını dudaklarına değdirerek bir metre havada durmaya devam etti. Birkaç dakikada bir uzaylı onu yalıyor ve kalçasının iç kısmını ısıırıyordu.

"Vrox?"

Onu bir, iki kez yaladı, sonra öptü.

Sonunda başını arkaya yatırıp organik rujundan parlayan dudaklarını ortaya çıkarana kadar birkaç dakika daha geçti. İçinden gelen bir kahkaha ile başparmağını adamın alt dudağının üzerinde gezdirdi.

"Beni şimdi bırakabilir misin?"

Onu omuzlarından çekti ama kollarında tuttu. Onları mağaraya götürdü ve Nebula'nın geride bıraktığı kan lekelerine baktı.

Vrox onu yere yatırıp bedeniyle duvara yasladığında Kira şaşkınlığını mırıldandı. Onu köşeye sıkıştırıyor, insanların asla anlayamayacağı ilkel bir sahiplenme gösterisi yapıyordu.

Avuç içleri duvarda düz duruyordu ve çenesi başının tepesine yaslanmıştı. Kadın adamın terli tenine bakakaldı ve onu bu kadar çabuk bulmak için ne kadar hızlı koştuğunu merak etti. Adam geriye doğru eğildiğinde, sonunda onu serbest bırakacağını düşündü. Bunun yerine, elbisesini bağlı tutan bir omuz düğümüne saldırdı ve göğsünü serbest bıraktı.

Meme uçları anında sertleşti, adamın ağzını kucaklamasını bekliyordu.

Vrox onun göğsüyle öpmek yerine kulağını kürenin üzerine bastırdı. Onun kalp atışlarını dinliyor, güvende olduğunu teyit etmek istiyordu.

Yaşadığı en sevimli değiş tokuştu bu. Onun sağlıklı ilgisine tepki olarak kalp atışları hızlandı.

Bu romantik anı karşılamak için onun başını kucakladı. "Ben iyiyim. Ak bir şey yapmadı."

Hiçbir kelime karşılık vermedi. Vrox sadece başını çevirdi ve çakıllı meme ucunu höpürdeterek ağzına aldı.

"Biz- biz gerçekten konuşmalıyız..."

Vrox yana kayarak onu yanına aldığı anda hem İngilizceyi hem de Ezronca'yı unutmuştu. Güçlü kolları onu ağırlığından yakaladı ve yüzüne doğru çekerek oturttu.

Yüzünü kaplamıştı. Tekrar.

Vrox onun amına yapıştı ve hem orgazmı hem de tükürüğüyle kayganlaşana kadar bırakmadı.

"Tamam," diye nefes nefese kaldı, terli alnı şimdi serin zemine dayanmış, yenik amcığı adamın ağzının üzerinde geziniyordu.

"Şimdi konuşmamız gerek. Günün yarısını beni yalayarak geçirdin."

Kadının kucağına inmesine yardım etti ve vajinasının öfkeli sikinden korunabilmesi için onu kalçalarından birinin üzerine oturttu.

"Akdronis'i bulduğumda..." diye başladı, sonunda kulaklarını sesiyle kutsayarak. "Onu ölüme o kadar yaklaştıracığım ki kaderi görecektir."

"Şiddete gerek yok. Tamam, belki Nebula'yı çaldığı için bir iki tokat atarım. Ama bana el kaldırmadı. Beni aldı çünkü Nebula regl oldu ve onu nasıl tedavi edeceğimi bildiğimi düşündü. Sanırım ondan hoşlanıyor. Açıkçası, hala Nebula'yı geri almamız gerekiyor. Kendi seçimlerini yapma hakkını hak ediyor."

"Draekon," diye homurdandı Vrox. "Onu gördün mü?" "Hayır. Üzgünüm."

Vrox'un çenesi o kadar sert gerildi ki bir *çatırtı* duyduğuna yemin edebilirdi.

"Seni bulamadığım zaman..."

Onu daha sıkı sıkarak nefes almasını engelledi.

"Uzun zamandır bu kadar güçlü bir umutsuzluk hissetmemiştim. Bunu bana bir daha yapamazsın. Yapamazsın."

"Özür dilerim," diye iç geçirdi ve başını onun boynuna yasladı. "Seni korkutmak istememişim. Sadece Nebula'yı görmek için yanıp tutuşuyordum ve Ak biz ayrılmadan önce seni görmeme izin vermedi."

"Benim için gelmeliydin, Ak ile kaçmamalıydın. Tepkin kabul edilemezdi, kadın. Kabul edilemez."

Onu azarlıyor muydu? Arkadaşının güvenliğini koruduğu için mi?

"Mantıksız bir tehlike içinde değildim. Ak bana zarar vermezdi. Nebula'ya o kadar takıntılı ki benden istediği tek şey yardımdı."

"Ak dengesiz, duygusal olarak yönlendirilmiş, öfkeli bir adam! Tabii ki tehlikeli! Aynı babadan ve aynı çocukluktan geliyoruz, bu yüzden onun nasıl biri olduğunu senden daha iyi biliyorum!"

Adamın sesinin gürültüsü kadının içinde bir şok ürpertisi yarattı ama donup kalmasına izin vermedi. Öfkesini öne çıkararak, hızlı ateşiyle onu haşladı.

"Seninle aynı baritona ya da cüsseye sahip olmayabilirim ama benimle bir çocukmuşum gibi konuşmana izin vermeyeceğim!"

"Zix, benim baritonumu ya da boyumu paylaşmıyorsun. Şu haline bir bak," diyerek kızın belini sıktı. "O kadar küçüksün ki güçlü bir rüzgâr seni uzaya savurabilir. Bensiz zayıfsın."

"Pislik gibi davranıyorsun!" diye karşılık verdi kucağından inerken.

Vrox, adrenalin patlaması karşısında şaşırarak onu bıraktı. Aralarındaki boşluğu beslemekte gecikmedi.

"Fiziksel olarak zayıfım, evet, ama güçlü bir zihnim var. Zekamla gurur duyuyorum. Bu gezegenin benden alamayacağı tek şey bu. Yetişkin kararları verme konusunda son derece yetenekliyim ve Nebula'nın peşinden gelme seçimimden pişman değilim."

Vrox ona doğru uzanarak, "Buraya gel," dedi.

Tartışmaları onu ateşliyordu, ama onu saatlerce kaybettikten sonra uzakta olması öfkesinin kükremesine neden oldu.

"Hayır!" diye tepindi. "Kollarını ve dilini kendine sakla!"

Vrox ayağa fırladı, bir depremi tetikleyecek kadar yüksek sesle hırladı. Onu kapma dürtüsüyle savaşıırken pazuları şişti ve gözleri altın sarısına dönüştü.

Süsenleri prensin sahip olduğu altın külçelerine benziyordu ama ona boyun eğmedi.

Vrox, kendisi de dahil olmak üzere kimsenin onu uzak tutmasına izin vermeyerek saldırdı. "Bırakın beni!"

Onu sırt üstü yatırarak bacaklarını etrafına doladı.

"Hayır. Seni eve götürüyorum. Endişelenmeyi bırak, yoksa kendine zarar verirsin."

Kaderin yüzünü kızartacağından emin olduğu kelimeleri tıslayarak İngilizceye geçti. Elleri denge için adamın omuzlarına yerleşti, eskisi gibi boynuna dolanmıyordu.

Eve dönüş yolculukları o güne kadar çıktıkları en gergin yolculuktu.

KIRK DOKUZ

Aralarında mümkün olduğuunca mesafe bırakmak istiyordu ama Vrox'un ayak sesleri onu sürekli itip kakıyordu. Göğüslerini acıdan korumak için göğsünü onun sırtına bastırdı.

Birbirlerine karşıydılar ama daha fazla uzaklaşamazlardı. Kuzeye koşuyorlar ama geri gidiyorlar. Toprağın üzerinde koşuyorlar ama batıyorlardı.

Kira itaatkâr olsaydı belki de mağaranın zemininde yuvarlanıyor ve birbirlerinin etinde yüzüyor olacaktı. Belki de özür dileyip güvenliğini ilgilendiren kararları Vrox'a bırakmayı kabul etseydi, bu uçurumdan kaçınabilirlerdi.

Ama bu o değildi. O da Vrox kadar inatçıydı.

Fakir bir kadını taciz eden erkek kardeşi, daha genç biri için ailesini terk eden babası ve onu aldatan erkek arkadaşı, onu aynı anda hem parçalamış hem de inşa etmişti. Kalp kırıklıklarıyla ona hayatın kendisine ait olduğunu ve karar verme hakkına sahip tek kişinin kendisi olduğunu öğrettiler.

Annesinin onları affetmesi için ne kadar yalvardığı önemli değildi. Onları birbiri ardına kesip atmak ona kalmıştı.

Vrox'u yatıştırmak için inançlarından vazgeçemezdi. Nebula'nın peşinden gelmekle doğru kararı verdiğinden emindi ve arkadaşını önemseydiği için özür dilemeyecekti.

Vrox koşusunu yavaşlatmaya başladı. Etraflarına baktı ve kampın ahşap çevresini belirledi.

Home.

Onu yere yatırdı ve elbisesini tekrar yerine bağlarken ona baktı. Başı dik bir şekilde duvardaki gedikten içeri girdi. Vrox'un onu takip edip etmediğini kontrol etme zahmetine girmeden yataklarına yöneldi.

"Kira!"

Döndü ve tüm adamların ona doğru geldiğini gördü.

"Ak'ın sesini duyduk. Ne oldu?" Rokan, yüzü endişeyle delik deşik olmuş bir halde sordu.

"Sana anlatacağım," diye yanıtladı Vrox.

Diğerleriyle konuşacak enerjisi olmayan Kira yoluna devam etti. Arkadaşlarının ilgisini takdir ediyordu ama iliklerine kadar yorgundu. Ruhu on yıl daha yaşlı hissediyordu.

Vrox'un evine girerken arkasından gelen erkek seslerinin gürültüsünü duydu. Yatağa tırmanamıyordu, Vrox'un yardımına ihtiyacı vardı.

Yerde cenin pozisyonunda kıvrıldıktan sonra başını ellerinin üzerine koydu ve ağır göz kapaklarını kapattı. Tam uykuya dalmak üzereydi ki ağır ayak sesleri onu kendine getirdi.

"Kira."

Kıpırdamadı, onu görmezden gelmeyi seçti. Aptal gibi görünüyordu. Adamın tükürüğü hâlâ amcığında ve göğsünde tazeyken nasıl orada değilmiş gibi davranmaya çalışabilirdi?

Vrox ayrılmadı. Aşağı uzandı, onu göğsüne çekti ve sonra usulca kürklerinin üzerine bıraktı. Kızın silahlarla süslü duvarın yanında uyumaktan hoşlanmadığını biliyordu, bu yüzden onu yan yatırdı.

O gece, bir yatağı paylaşan yabancılar gibi uyudular. Uyandığında Vrox gitmişti. Düşüncelerini toparlamak için zamana ihtiyacı olduğundan onun peşinden gitmedi. Bu yaşadıkları ilk gerçek tartışmaydı. Elbette, Vrox'un kardeşlerine karşı duyduğu mantıksız kıskançlık yüzünden didişmişlerdi ama birbirlerine sırtlarını dönmemişlerdi.

Kira karnının üzerine yuvarlanmayı reddetti. Doğru kararı verdiğinden emindi. Nebula Dünya'dan geriye kalan son parçaydı ve bunu korumaya çalışmaktan utanmıyordu.

Günü onların odasında geçirdi. Adamlardan tahta bloklar ve bazı aletler istedikten sonra işe koyuldu. Vrox'un yardımı olmadan yatak platformuna çıkabilmek için kendine küçük bir merdiven yapması yaklaşık üç saatini aldı. Parçalara ayrılmıştı ve hâlâ lehimlenmesi gerekiyordu ama bununla gurur duyuyor ve sağladığı oyalanma için minnettardı.

Daha sonra bir bıçak kullanarak Vee'ye küçük bir tarak yaptı. Kürküdeki küçük düğümleri açmaya çalıştı ve ancak Kyros ona bir tabak yemek getirdiğinde ara verdi

Bir öğle ve akşam yemeğinin ardından Vrox hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Yine de sessizliğe aldırmıyordu. Aylar boyunca yaşanan tüm çılgınlıkları sindirmek için zamana ihtiyacı vardı.

Vee'yi temizlemeyi ve derme çatma fırçasıyla su leğenini ovmayı bitirdiğinde, ağırlı ve yorgundu. Pişman olacağını bilmesine rağmen temizlenmeden yatağa uzandı.

Alnındaki serin bez hissi onu uyandırdı. Gözünü açtı ve Vrox'un yüzüne bir bez tuttuğunu gördü. Ona baktı ama isyan etmedi. Sessizliği onu cesaretlendirdi ve terli saçlarını ve boynunu sildi. Sonra ellerini tutup kirden arındırdı. Bu oldukça zordu çünkü Kira'nın elleri minicikti, onun nasırlı elleri ise pençelerle kaplıydı.

Kadının ellerini bıraktı ve bezi su kabına bırakmak için döndü.

Bir şey etrafını sardı. Yere baktı ve Kira'nın elinin bileğini sarmaya çalıştığını gördü. Adam baktı ama Kira bakışlarını ondan kaçırdı.

Kadının ondan ne istediğini anlamamıştı. Dişiyi anlamak Kaybolan'ı anlamaktan daha zordu.

Kira onu yatağa doğru çekti ve o da oturmak için ipucunu aldı. Elinden bezi aldı ve yüzüne götürdü. Onunla ilgilenmeye başladı; alnını, boynunu ve göğsünü sildi. Aralarındaki yakınlık şehveti körüklüyordu ama ikisi de harekete geçmedi. Vrox, üzerine uzanan susamış siki görmezden geldi.

Kira, Vrox'un üzerinde sürüklediği bezden daha ıslak olan vajinasını görmezden geldi.

Sabah düzgün bir duş almaları ve kürklerini değiştirmeleri gerekecekti ama şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Bezi yere bıraktı ve sonra sırt üstü yuvarlandı. Gözleri kapalı olsa bile

Vrox'un ilgisini hissedebiliyordu.

- - -

Ertesi sabah uyandığında oda soğuk ve uzaylılardan arınmıştı. Vrox gitmişti ve kendisi için yaptığı merdiven de öyle.

Garip, mantıksız bir korku onu ayağa kaldırdı. Elbisesini değiştirip daha uzun bir elbise giydikten sonra dışarı çıktı. Girişi geçer geçmez etli bir engele çarptı.

"Özür dilerim."

"Sorun yok," diye güvence verdi, alçak, yavaş sesin Ni'ev'e ait olduğunu anlamak için gözlerini açmasına gerek yoktu.

Ağrıyan burnunu ovuşturdu.

"*Vay* be. Çok sert pullarınız var," diyerek Ni'ev'in göğüs kaslarındaki burnuna vuran pullara atıfta bulundu.

"Vrox'un size ağrı kesici getirmesini ister misiniz?"

"Hayır, bu-"

Bir *çi* sesi onu yere baktırdı. "Vee!"

Dizlerinin üzerine çöktü ve çılgın tüylü arkadaşını sevmeye başladı. Kontrol edilemeyen bir neşe yumağı olarak onun etrafında zıplıyordu.

"Çocuklar sana iyi baktı mı?"

Ni'ev, "Cıvıltısını susturmak için birçok kez onu yemeyi düşündüm," diye itiraf etti. "Ni'ev!"

Ona nadiren sırtıttı ve sonra yoluna devam etti.

Başını iki yana salladı. Her ne kadar çekingen ve gizemli olsa da Ni'ev arada sırada ürkütücü espriler yapabiliyordu.

Vee'yi kucağına aldı ve tahta parçalarının sesini takip etti. "*Hey*, Kyros!"

"Merhaba, Kira. Tuhaf selamını özlemişim." "Ne yapıyorsun?"

Kyros, Ak'ın onu içinden kaçırdığı çevredeki deliği yırtmaya devam etti.

"Bu hasarlı kütüğü değiştiriyorum."

"Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?"

Kyros başını salladı. "Sorun yok. Rokan bana yardım ediyor."

"Peki ya Vrox? Onu gördün mü?"

"Nerede olduğunu ifşa etmeyeceğime dair söz verdim." "Kyros, hadi ama. Lütfen?"

"Olumsuz, kadın. Kardeşime ihanet edemem."

Kaşlarını çattı ve plan yaparken Vee'nin başını kaşımaya başladı. "O zaman örümcek tarafından ısırıldıktan sonra Peter Parker'a ne olduğunu sana anlatmayacağım."

Kyros kütüğü bıraktı ve dehşeti ona doğru fırlattı. "Kira, bunu yapamazsın. Bu haksızlık. Tekrar düşünmen için sana yalvarıyorum."

"*Hayır!*"

"Senden af dilemek için çiçek ve meyve suyu almaya gitti," diye ağzından kaçırdı.

Bir elini kalçasına koydu. "Ona yine öğüt verdin, değil mi?"

Kyros başını salladı. "Neden, elbette. Vrox Ezronlu kadınları hatırlamıyor. Kozmetik olarak ne kullandıklarını başka nasıl bilebilir ki?"

"Bu meyve suyu..." diye başladı, cevap konusunda endişeliydi. "İçinde tam olarak ne var?"

"Bir *trubronun* sidiği. Ezron kadınları bunu saçlarını parlak tutmak için kullanırdı."

Yüzünü buruşturdu.

"Ah, geri döndü. Ona bu bilgiyi verdiğimi söylemeyin, yoksa beni Vee'ye yem eder."

Kapılara doğru koşmadan önce güldü. Vrox bir yumruğunda iğrenç otlardan oluşan bir demet, diğerinde ise metal bir kovayla orada duruyordu.

"Kira," diye yumuşakça gülümsedi. "Sana hediyeler getirdim."

Gülümsemesine karşılık verdi, ona hediyelerinin kâbuslara ait olduğunu söyleyerek kocaman kalbini kırmak istemiyordu.

"Bunu yapmak zorunda değildin." İç çekmek için durdu. "Bak, sana isim takmamalıydım. Bunun için özür dilerim ama kararımın arkasındayım. Eğer bu işi yürüteceksek, benim kararlarıma güvenmene ihtiyacım var. Bazı zamanlar kendi kararlarımı kendim vereceğim ve bu hakkı hak ediyorum çünkü ben bir yetişkinim. Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek çünkü Nebula'nın peşinden gittiğim için pişman değilim."

Vrox çenesini tutmuş, cevabını toparlamaya çalışıyordu. "Senden istediğim bu güveni vermek çok zor. Seni önemsiyorum ve sen bu dünyada yenisin, tehlikelere karşı savunmasızsın. Seni korumak için çaresizim. Yine de deneyeceğim. Kendi kararlarını vermen için sana alan tanımaya çalışacağım."

Bu yanıtı mutlu olarak gülümsedi.

"Şimdi ağız eşleşmesi yapabilir miyiz? Lütfen?" Vrox rica etti.

Kıkırdadı ve kovaya doğru başını salladı. "Bunu Kyros'a ver ve gidip banyo yapalım."

Kaşlarını çattı. "Kyros saç kozmetiğine önem vermez."

"Seninkinde kullan o zaman."

"Ben de saçımı önemsemiyorum."

"Vrox, lütfen çiş hakkında konuşmayı bırakıp öpüşebilir miyiz?"

İlk Kadın'ı yeni yayınladım. Hiçbir şeyi kaçırmamak için kütüphanenize ekleyin!

ELLİ

intihalciler berbat

Kovayı yere bıraktı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Güçlü kolları onu sardı ve kız onun kucağında kayboldu. Olmayı tercih edeceği başka bir yer yoktu. Vrox ona güneşten daha iyi güç veriyordu ve bunu sadece D vitamini sağlayarak yapmıyordu.

"Dün gece iyi uyuyamadım."

Başını salladı. "Ben de öyle. Bunu atlattığımız için mutluyum. Bu arada... yaptığım merdivene ne oldu?"

Yaramaz erkek sırttı. "Seni yatağa taşımak benim için bir zevk. Merdivenin yoluma çıkıyordu, bu yüzden onu bulunamayacağı bir yere sakladım. Gel bakalım. Seni yakındaki bir göle götüreceğim."

Kıkırdadı ve onun elini tutarak parmaklarını birbirine geçirdi. Vrox yere baktı ve birleşen ellerine şaşkın bir bakış attı. O zaman bu basit jestin ona yabancı olduğunu fark etti.

Elini usulca sıkıdığına, Vrox parlak bir sırıtışla bir zamanlar onu dehşete düşüren ama şimdi dili her değdiğinde onu heyecanlandıran köpek dişlerini ortaya çıkardı.

Onları kapıların önünden geçirdi, tanıştıkları günkü gibi çıplaktı. Bir elinde yumuşak dişisini, diğer elinde ise acımasızca keskin bir hançer tutuyordu.

Söz verdiğim gibi, göl uzakta değildi. Yeşilliklerle ve yüksek kayalarla çevrili özel bir yerdeydi. Kira hemen suya dalmaya çalıştı ama Vrox koruyucu elini karnına bastırarak onu yerinde tuttu. Sonunda onu serbest bırakmadan önce suyu taradı, yerinde olmayan bir şey olup olmadığına baktı.

Elbisesini fırlattı ve sonra heyecanlı bir çocuk gibi suya girdi. Başını suya daldırdıktan sonra Vrox'u aradı. Elinde sarı yapraklarla ona doğru yürüyordu. Attığı her adımda, lezzetli vücudunun daha büyük bir kısmı suyun altında kayboluyordu.

Gözleri vücudunun tepe noktasına sadık kaldı ve kraliyet horozunun yüzey tarafından şapırdatılmasını izledi.

Kadın dudaklarını yaladı.

"Kira," diye uyardı.

Gözleri onunkilere kaydı ve utangaç bir gülümseme sundu.

"Seni velet," diye azarladı adam. "Gel. Seni yıkayacağım."

Göğüsleri ortaya çıkana kadar ilerledi. Vrox hemen onlara yapıştı ve sabunlu elleriyle klinik bir şekilde ovaladı.

"Yani ben senin aletine bakamıyorum ama sen bana dokunabiliyor musun? Bu hiç adil değil." Gülümsedi. "Beni hissedemeyeceğini söylemedim."

Gülümsemesine karşılık verdi. "Düşünce tarzını seviyorum." Kadın ona uzandı ama adam kalçasını yana yatırdı.

"Eğer bana dokunursan seni yıkamayı bitirmem," diye karşı çıktı ve ellerini omuzlarına götürüp sabun köpükleriyle ovmaya başladı.

"Daha hızlı fırçala o zaman."

O böyle bir şey yapmadı. Onu temizlemek için acele etmedi, onun hijyenini kendi zevkinin önüne koymaya kararlıydı. Nasırlı elleri boynunu, karnını, koltuk altlarını, kışını temizledi ve sonra bacaklarının arasına daldı. Kadının acı dolu hayal kırıklığına rağmen, adamın dokunuşu metodikti.

"Vrox," diye sızlandı.

"Neden sadece kafanda ve yüzünde saç var?" diye sordu, onun yalvarışlarını duymazdan gelerek.

"Dünya'da çoğu kadın lazer epilasyon yaptırıyor. Kalıcıdır, yani tekrar çıkmaz."

Kaşları çatıldı ama parmakları onun cinsel organını ovmaya devam etti. Klitorisini sıyırdığında, zevk almak için kendini aşağı bastırmaya çalıştı.

"Hadi ama. Yeterince temizim," diye sızlanmaya devam etti.

"Sessiz ol."

Kadın adamın kasıklarına uzandı ama adam elini kaçırdı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde onu ıslattı. Vrox kirpiklerinden süzülen damlacıkları göz kırparak uzaklaştırdı ama ona su sıçratmayı umursamadı.

"Karşı koymayacak mısın?"

Başını iki yana salladı. "Geçen sefer sana su sıçratmıştım, neredeyse boğuluyordun. Korkarım elim biraz ağır."

Onu yere seren dev dalgayı hatırlayarak güldü. Vrox birçok şeyde harikaydı ama oyun dövüşü bunlardan biri değildi.

Uçuşan yaprakları topladı. "Sıra

bende."

Onun vücudunu fırçalayarak temizlemeye fazlasıyla hevesliydi. Adamın derisi kendisinden çok daha fazla olduğu için göğsünü kapatması biraz zaman aldı. Kollarını adamın beline dolayarak sert poposunu sıktı ve ona sıırttı.

Vrox onun maskaralıklarını sevimli

bularak kıkırdadı. "Güzel bir popon var."

"Her şeyiniz çok güzel," diye karşılık verdi.

Güldü, ellerini tekrar adamın önünde dolaştırdı ve dikkatini adamın merkezine verdi. Aletine yapıştı ve sabunlu elini uçsuz bucaksız uzantının etrafında gezdirmeye başladı.

Vrox onu çalıştırırken baktı, sık sık homurtular çıkardı. Eline ılık prekum döküldüğünde, hediyesini incelemek için aşağı baktı.

Vrox ona doğru atılarak onu geriye doğru savurdu. Hemen suya daldılar ve Vrox, serin su sıcak tutkularıyla karıştığında açıklığın cızırdadığından emindi.

Kira'nın duyuları köreldi. Görme, duyma ve koklama yetenekleri kapandı ve yerini dokunma aldı. Tadabildiği ve hissedebildiği tek şey Vrox'un dudaklarıydı.

Uzuvları suda yüzerken dilleri de birbirinin içinde yüzüyordu. O anda, mutlu bir kadın boğulabilirdi.

Vrox onu incitme riskini almak istemediği için saniyeler sonra onu kaldırdı. Onun omuzlarına tutundu ve sarı gözlerine baktı.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, biliyorsun

değil mi?" Onun yanaklarından öptü.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama bana ne olduğunuzu açıklamaya yetmeyeceğinden eminim."

Aşık aptallar gibi kucaklaştılar. Dünyayla bağlantısı kesilmişti, sadece onun kalp atışlarının sesine odaklanmıştı. Yine de Vrox'un böyle bir lüksü olmadığını biliyordu. Savaşçı her zaman tetikteydi, her zaman onları ayırabilecek tehlikeleri arıyordu.

"Sizce Nebula Ak için hiç böyle hissedecek mi?"

Vrox'un yanıt vermesi bir dakika sürdü. "Bilmiyorum. Akdronis karmaşık bir erkek ve inatçılığı ona katlanmayı zorlaştırıyor. Kardeşlerim ve ben siyah yerine beyaz olmaya meyilliyken, Ak her zaman grinin bir tonu olmuştur."

"Keşke onu görebilseydin. Nebula'ya deli gibi aşıktı, sanki onun için her şeyi yapardı. Bu açıdan bana seni hatırlattı."

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Kira. Değer verdiği tek insan bizdik. Biz Ölçeklendirme'den geçtikçe uzaklaştı çünkü artık ona bir bakıcı olarak ihtiyacımız kalmadı. Ailesinden başka biriyle ilgilendiğini hayal bile edemiyorum."

"Nebula onu yumuşatacak. Bunu biliyorum." "Umarım o işi benim için bırakır." Kız ona şaşkın bir ifade verdi.

"Onu yumruklarım ile yumuşatacağım," diye sırttı.

FIFTY ONE

"Yani Ak'ın etini mi döveceksin?" diye sırtarak tekrarladı.

"Sanırım," diye omuz silkti Vrox.

Çekici olmayan bir şekilde kıkırdadı. Saçları yüzüne dağılmış, çıplak göğüsleri her kahkahasında sallanırken ve ağzı sonuna kadar açıkken berbat görüldüğünden emindi.

Ağlamaklı neşesinin arasından, Vrox'un kendisine Vee'ye baktığı gibi baktığını gördü. Ona tapıyordu - garip gülüşü ve her şeyiyle.

"Bu kadar komik olan ne? Ben şaka yapmadım."

"Sen- sen Ak'ın etini döveceğini söylemiştin!"

Vrox başını eğdi. "Evet. Terralılar vahşeti eğlenceli bulurlar mı?"

Kardeşini dövmesi fikrinin nesinin bu kadar komik olduğunu anlamıyordu. Kira, her ne kadar dişi, zeki ve sevimli olsa da, bazen kafasını karıştıran şeyler söylüyordu.

Kira suyun üzerinde arkasına yaslanıp yüzerken hâlâ kıkırdıyordu. Vrox onun üzerinde durmuş, suyun göğüslerinin vadisi arasına dalmasını ve gözbebeklerinin yemesi için tozlu tepelerini bırakmasını izliyordu.

"Yanımda yüz," diye rica etti.

"Hayır, teşekkür ederim," diyerek reddetti ve bakışlarını bacaklarının arasındaki küçük adaya çevirdi. "Ben ayakta iyiyim."

"Hadi ama," diye kıkırdadı.

Sudan bir elini kaldırdı ve pençeleriyle dikkatli olmaya çalışarak parmaklarını şefkatle karnının üzerinde gezdirdi. Kira'nın karnı dümdüzdü, tombul değildi.

onun arkası gibi. Yine de Vrox ayrımcılık yapmazdı. Her iki kısmı da eşit derecede seviyordu.

Terran'ın her santimi görölmeye değerdı. Kader, onun kadar güzel bir yaratık yaratmak için gereken ilhamı aramak üzere çağlar boyunca yıldızları araştırmış olmalıydı.

Gözleri toprak rengindeydi, vücudu Ezron okyanuslarının dalgaları gibi nazıkçe kıvrılmıştı. Yüzü ay gibi yuvarlaktı ama yüzünün arkasında yüzlerce bilgi gezegeni yatıyordu.

Kira'da çekici bir yüzeyden daha fazlası vardı. Şu anda içinde güneşlendikleri göl gibi, o da derindi.

"İyi misin?"

Başını eğip göbek deliğinde oluşan küçük havuzu emmeden önce ona gülümsedi.

Nefesi kesildi.

"Şimdi öyleyim," diye sıırttı ve sonra onun yanına uzandı.

"Bu gökyüzünün bir vatandaşı olmadığımı bilmek biraz garip," diye düşündü maviye bakarak.

"Sen onun vatandaşı değilsin, evet, ama onun yanında

hüküm süreceksin." Bu, kadının gözlerini ona çevirmesine

neden oldu.

Birçok kez Vrox'un Ezron hükümetini yeniden yapılandırma planları olup olmadığını merak etmişti. Gezegendeki tek baba olarak, taht üzerinde en güçlü hak iddiasına sahipti. Yine de ilk doğan o değildi. Akdronis en büyükleriydi, onu Ni'ev ve son olarak da Vrox takip ediyordu.

Ak tahtla ilgilenir miydi? Şimdiye kadar Ezron'a bir varis önerememişti çünkü Nebula ile ilişkisi sallantıdaydı. Bir şekilde onun kalbini çalmayı başarsa ve babalık hediye edilse ne olurdu?

"Gökyüzünün yanında hüküm sürmek için

mi?" diye yankılandı. "Evet."

"O zaman sen de mi hükmedeceksin? Ama kimin altında?"

"Umurumda değil," diye yanıtladı Vrox. "Önde giden ben olsam da, kardeşlerimden birini takip etsem de umurumda değil. Her ikisini de verimli bir şekilde yapabilirim."

Daha azını beklemiyordu. Vrox açgözlü değildi ama ihmalkâr da değildi. Onurlu bir kardeş ve sevgiliydi. Onun aynı zamanda harika bir baba olacağından da emindi.

- - -

Kampa döndüklerinde demircilik alanına gitti ve Vrox'un kendisi için yaptığı mini buzdolabıyla uğraştı. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı ve en iyi düşünme işini mühendislik yaparken yapardı.

Siyah maddeyi metalin üzerine sürerek her santimini kapladı. Vrox bu sıvının güneş ışığına maruz kaldığında soğuduğunu söylemişti ve etkilerini test etmeye hazırdı.

Vee, kaplamayı dağıtırken şömineye uzandı.

Vrox'a karşı ne hissediyordu? Şehvetten daha fazlası mıydı? Bir aşktan daha fazlası? Birkaç ay içinde aşık olmak mümkün müydü? Ne yazık ki *aşık* olma kılavuzu yoktu. Olsa bile kıyamet sonrası versiyonuna ihtiyacı olacaktı. Ezron Dünya değildi. Sorunlarından uzaklaşabilecekleri hiçbir şey sunmuyordu; tatil, terapi ya da cep telefonu yoktu. Yollarına çıkan tehlikelerle yüzleşmekten başka seçenekleri yoktu. Bunu her yaptıklarında aralarındaki bağ daha da güçleniyordu.

Vrox'u sevmek de kolaydı. Gerçi sağlıksız bir sahiplenme duygusuyla mücadele ediyordu - kardeşlerini mantıksızca kıskanıyor ve onun kendi kararlarını verme yeteneğine güvenmiyordu. Yine de bunun üzerinde çalışabilirlerdi. Kira'nın da kendi kusurları vardı ama birlikte harika şeyler yapabilirlerdi.

Aşk böyle bir şey değil miydi? Birlikte büyüyeceğin, hayatını emanet edeceğin, birlikte güleceğin birini bulmak?

Buzdolabıyla işi bittiğinde, vücudunu gizlemek için bir pelerin giydi. Uzun kumaş onu boğuyordu ama Vrox'a kampta onsuz dolaşmayacağına dair söz vermişti. Vrox birilerinin çevreyi gözetleyip onu fark etmesinden endişe ediyordu, bu yüzden Vrox'un endişesini hafifletmek istedi.

Buzdolabını sürüklemek için mücadele etti. Dışarı çıktığında, çınlamalar ve gümürtüler daha yüksek sesle duyulmaya başladı. Vrox'un Rokan'la dövüştüğü sahneyi gözlemlemek için çabalamayı bıraktı.

Etek giyen bir erkeğin seksi olmadığını kim söyledi?

Vrox rakibini savuştururken ve ona saldırırken düpedüz yalanabilir görünüyordu, kalın kalçaları hızlı adımlarını uygularken geriliyordu. Göğsünden saf sıvı erkeklik yağıyordu ve kolları kullandıkları kılıçtan daha ölümcül görünüyordu.

Bir çingiraklı yılan hassasiyetiyle kesti, biçti, sonra da savurdu. Rokan yerini korudu ama Ezronian prensinin öfkesini absorbe etmek için birkaç adım geri gitmek zorunda kaldı.

Gölde hayalet gibi bir dokunuşla karnını okşayan erkek şimdi nasırlaşmış bir öfkeydi.

Kira öne doğru bir adım attı ve bacaklarının arasındaki kayganlığın farkına vardı. Bunu ona sadece Vrox yapabiliirdi. Sadece o onun kalbini ve vajinasını eritebilirdi.

Ona baktı ve Rokan'ın saldırısını engelleyip antrenmanına devam etmeden önce orantısız bir sırtış fırlattı.

Başını iki yana salladı. "Gidelim, Vee. Sanırım tarlada biraz fındık gördüm."

Vee ona şüpheyile suçlayıcı bir bakış attı.

"Seni küçük sapık! Yenilebilir fındıkları kastetmiştim! Vrox'un fındıkları yenilebilir olmadığından değil, ama-"

"Kira?" Ni'ev onun yanında belirerek sordu.

Uzandı, Vee'yi kaptı ve sonra saygınlığına koştu. Vee'ye biraz fındık -ağaç fıstığı- yedirdikten sonra bir saat daha buzdolabını inceledi. Kaplama ciddi oranlarda soğumaya başlamış ve kasa buz tutmuştu.

Güneş batmaya başladığında çocuklar şenlik ateşini yaktılar ve alevlerin etrafında yemek yediler. Eti her zamanki gibi çiğ yiyorlardı ama bu onu artık eskisi kadar rahatsız etmiyordu.

Ezron'un üzerine düştüğünden beri ne kadar zaman geçmişti? En az bir ay geçmiş olmalıydı.

Vrox'a baktı, Kyros'un yorumuna başını geriye atıp gülmesini izledi. Yüzünde gençliğini yansıtan ince çizgiler belirmişti. Onunla ilgili her şey en iyi halindeydi; cesareti, dayanıklılığı.

Onun dikkatini fark etti. Gülümseyerek sepetten biraz meyve aldı ve ikram etti.

O bir paradokstu - masum ama olgun.

Adamın bileğini kavradı ama kalınlığını çembere alamadı.

"Hadi yatağa gidelim," diye önerdi.

Vrox Vee'yi kulaklarından tuttu, evcil hayvanı bu şekilde her yakaladığında ağladığını unutmuştu. Vee hiçbir zaman şikayet ederek ağlamadı ama yine de endişeliydi.

Onları içeriye götürürken boşa kalan elini dalgınca Vee'nin sırtına koydu. Eve vardıklarında Vee'yi yatağın yanındaki karyolaya bıraktı, sonra da belini avuçlayarak kürklerin üzerine oturttu.

Soyundu, gerindi ve sonra yatakta ona katıldı. Çok dikkatli olmasına rağmen, onun ateşli bakışlarını fark etmemiş gibiydi.

Adam onun yanına uzandı ve kadın her zaman yaptığı gibi onun kendisine uzanmasını bekledi. Yan yatıp onu kendine doğru çekmeden önce sadece on saniye dayanabildi.

Onu.

Onun tahmin edilebilirliğine gülümsedi.

Eli kızın kalçasında, burnu saçlarında. "Hatırlat da yarın saçını öreyim, olur mu?"

Adamın kalın gürültüsü sırtına masaj yaptığında ürperdi. "*Hey*," diye fısıldadı, adamın kucağında dönerek onunla yüzleşti.

"Bu *E-tasma* kelimesinin ne anlama geldiğini hâlâ

bilmiyorum." "Boş ver onu. I..."

"Evet?" diye teşvik

etti. Nefes aldı.

"Benimle sevişmeni istiyorum, Vrox. Hazırım."

Adam sessizdi ve yüz ifadesini gizlediği için karanlıktan nefret ediyordu.

"Seninle sevişmek mi?" diye yineledi.

"*Evet*," diye cevap verdi, açık avucunu kalbinin üzerine

bastırarak. "Bu bir tür yiyecek mi?"

Adamın elini kalçasından çekip karnına götürdü. "İşte."

"Ah," diye başını salladı, elbisenin örttüğü karnını okşayarak. "Yani bu bir giyim tarzı mı?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Bu... çiftleşme. Seni içeride istiyorum ve arkanda bir bebek bırakmanı istiyorum."

Mırıldanan, boşboğaz bir karmaşaydı. Bir erkekten kibarca sizi hamile bırakmasını istemenin bu kadar sinir bozucu olabileceğini kim bilebilirdi?

FIFTY TMO

Sessiz kaldı.

"Bir şey söyleyebilir misin?"

Elleri her geçen dakika daha da sertleşiyordu.

"Çiftleşmek ister misin?" Vrox sonunda teklif etti.

"Şey, *evet*."

"Bedenlerimizi

birleştirmek için mi?"

"Evet."

"Çocuğumu senin içine koymamı mı istiyorsun?"

Daha kaç kez cinsel ilişkiyi yeniden ifade edecekti? Bu onu reddetme şekli miydi?

Adamın elini karnından çekti. "Kira?"

Hüzünle karanlığa baktı. "Sana bunu sormak için çok cesaretli olmam gerekti. Tereddütün beni incitiyor."

"Tereddüt mü?" diye tekrarladı, kelime dilinde ağırlaşmıştı. "Bu tereddüt değil, kadın. Bu inançsızlık. Bu şüphe. Milyonlarca değerli Ezronlu erkek var ama sen bana babalık şansı vermeyi seçtin."

Adamın tatlılığı o kadar rafine değildi ki duyularını bastırıyordu. Gözyaşları su çizgisiyle savaştı ve savaşı kazandı.

Kızın burnunu çektiğini duyan adam, dudaklarını kızın yanaklarına götürdü. "Bu göz yaşarması neden? Sana hakaret mi ettim?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben mutluyum. Beni mutlu ediyorsun."

Dudaklarını onunkilere yaklaştırdı ve dilinin ipeğini kullanarak minnettarlığını ifade etmeye çalıştı.

"O zaman bunu yapacak mıyız? Tohumumu alarak beni onurlandıracak mısınız?"

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Çok büyük bir şeymiş gibi konuşuyorsun. Pek bir şey yapmıyorum. Sadece sırtüstü yatıyorum ve..."

"Hayır!" diye bağırarak onu hazırlıksız yakaladı. "Bunu yapmayın. Kendini aşağılama. Sen çok değerlisin, Kira. Sen bizi yok olmaktan kurtaracak kısa boylu, pofuduk savaşçısın."

"Fluffy?" diye mırıldandı, sözlerinin geri kalanına cevap veremeyecek kadar utanmıştı.

Avuç içi kızın göğsünün üzerine düştü ve diğer eli kızın altından geçerek kalçalarından birini kavradı.

"Evet." Sıktı. "Sen benim pofuduk küçük savaşçısın."

Onun tutuşu altında kıvrandı. "I..."

Burnunu onunkine yaklaştırmadan ve ona bir eskimo öpücüğü vermeden önce dudaklarını ısırdı.

"Sen benim küçük vahşi şeyimsin."

"*Lanet olsun, çocuğunu içime sok artık,*" diye yalvardı, sanki nesli tükenmek üzere olan insanlarmış gibi.

Elleri adamın devasa omuzlarına yapışmış, o dağların üzerinde gezinmek yerine kalçalarının arasında olmasını diliyordu.

"Hayır," diye homurdandı Vrox. "Bu şekilde olmaz."

Hayal kırıklığından neredeyse yanacaktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Varisimin hamile kaldığını kimseyle paylaşmak istemiyorum. Kardeşlerimin mutluluğumuzu duymasını istemiyorum."

Bu saçma sapan sahiplenme talebi neden bacaklarının arasından fişkırmasına neden olmuştu? Yataktan kalkmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yakında döneceğim."

Onun ağır ayak seslerini duydu, ardından Vee uyandığında sürekli bir cıvıltı duydu. Vrox dışarı çıktığında ayak sesleri daha da azaldı.

"Ne yapıyorsunuz siz?"

"Gün batımına kadar kampı terk edin," diye emretti Vrox. "İşte, Vee'yi de yanına al." "Aklın çürüdü mü?"

"Çık dışarı!" Vrox havladı.

Vrox kamptaki her erkeği ziyaret edip onlara kaybolmalarını söylerken daha fazla itiş kakış duydu. O kadar utanmıştı ki, Vrox sikini içine sokmadan çok önce öleceğinden emindi.

Daha sonra duvara astığı bir fenerle geri döndü. Gözleri

adamın ortasına kayd ve bacakları kapandı. *Geri çekilmek*

için çok mu geç?

Vrox ileriye doğru yürüdü, gözleri alev alev yanıyordu. Bunun ateş ışığının mı yoksa şehvetinin mi bir etkisi olduğunu anlayamadı.

Bir nefes içinde kadın adamın kucağındaydı ve adam rahmini öpüp çıkarırken kadın adamın omuzlarına yapışmıştı. Dili her yerdeydi, köpek dişleri tehditkâr bir şekilde onu dürtüyor ama kan akıtmıyordu. Kız da aynı saldırganlıkla adamın siyah saçlarını okşuyor ve göğsünü tırmalıyordu.

Çocukları sakinleştirici bir sevişmeden mi yoksa pervasız bir kızışmadan mı doğacaktı?

Vrox dönerek onu kucağından itti. Kendini kürklerin üzerine yüzüstü düşmüş halde buldu. Dönmeye çalıştığında, adamın ağır elleri kaçmasına izin vermedi. Bu güce karşı hiç şansı yoktu, bu yüzden tek yapabildiği acınası bir şekilde kıpırdanmaktı.

Vrox yüzüstü kıkına daldığında uzuvları tüm direnişi unuttu. Amına yapıştı ve bir fahişenin deneyimiyle onu diliyle sikmeye başladı.

"Vrox..." diye mırıldandı.

Tüm yarığını sunmak için kalçalarını kaldırdığında, adam onu almak için oradaydı, klitorisini terk edilmiş bir şekilde fiskeliyordu.

"Uh- I- a-"

Dudaklarından hem İngilizce hem de Ezronca saçmalıklar döküldü. Vrox, höpürdeterek ağzına almaya devam etmeden önce onun açıklığına karşı kıkırdadı.

Düz bir çizgide yürüyemeyen bir sarhoş gibi kalçalarını döndürmeye başladı. Adamın ağzına yaklaşmak için gösterdiği çaresizlik neredeyse utanç vericiydi.

"Vrox..."

Fırtına gibi damlıyor, burnunu, çenesini ve dudaklarını sürtük parlaklığıyla ıslatıyordu. Yarığı kızışmaya hazırdı; yabancı bir horoz tarafından kapasitesine kadar gerilmeye hazırdı.

Vrox dilini kadının içinde hınzırca döndürdüğünde dopamin yükseldi, hayat durdu ve dudakları çığlık atarken amcığı kremlendi.

Vrox onun sırtının, omurgasını kırmakla tehdit eden bir açıyla kavislenmesini büyülenmiş gibi izledi.

Bu dişi tamamen onun muydu? Gökler, babalar ve kaderler adına, onu hak etmek için ne yapmıştı?

Kalçalarını kavradı ve onu etrafında döndürdü. Elleri elbisesini sıkarak yukarı çekti ve omuzlarından indirdi. Şimdi onun altında çıplaktı, dudakları sanki birkaç yalama ve ısırıkla gerçekliğini paramparça ettiğine inanamıyormuş gibi açılmıştı.

O nefis göğüsleri kabarıyordu ve amcığı... İnledi.

Yaralanma olduğundan çok emin olduğu şey mükemmeldi.

Amcığı çok güzel kabarmış ve adamın tükürüğüyle kayganlaşmıştı. Yakında çok daha yoğun bir özle kaplanacaktı.

Aletine baktı. Acı içinde zonkluyordu ve Kira'nın kalçasından daha büyük görünüyordu. Bu tezat endişe vericiydi.

Kendini eline alarak, dışısını öpmek için eğildi. "Bu seni incitecek mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Kira, sesi boğuklaşarak. "Sen sığacaksın. Canım yanmayacak."

Yalan üstüne yalan, amından damlayan kaygan su gibi ağzından damlıyordu. Başka seçeneği yoktu. Vrox'a sikinin üçüncü bacağına bekâretini yırtacağını ve muhtemelen küçük vajinasını yok edeceğini söylerse, tepelere kaçardı. Adam ona birkaç saniye rahatsızlık vermektense yok olmayı tercih ederdi.

Vrox önce kendine, sonra kadının girişine, sonra tekrar kendine baktı. Kaşlarını çattı, ikna olmamıştı.

"Emin misin?"

"Evet," diye sızlandı. "Şimdi, lütfen, doldur beni."

Yüz ifadesi gerginleşti. Yüz hatlarını aydınlatan ateş ışııyla korkunç görünüyordu. Dev, bir eliyle kendini havada tutarken diğer eliyle de ucunu kadının amına götürdü.

Onu dürttü ve sonra hırladı. Henüz eşiği geçmemişti ama şimdiden kontrolünü kaybetmeye başlamıştı.

"Lütfen," diye inleyerek kıcını onun küt kafasına yaklaştırmaya çalıştı. O şeyin ne kadar geniş olduğunu biliyordu. Onu emerken yanakları neredeyse dikiş yerlerinden yırtılmıştı ve bağırsaklarına ne yapacağını sadece hayal edebiliyordu.

Vrox birkaç santimetre içeri itti, gözleri kadının yüz ifadesindeki acı belirtilerini avlıyordu.

Yüz hatlarını düzeltti ve ona geri çekilmesi için bir sebep vermeyi reddetti.

"Daha fazla," diye teşvik etti, elleriyle kalçalarını kavrayarak onu daha derine çekmeye çalıştı. Vrox bir iki santim içeri girerek bunu başardı.

Ne olacağını biliyordu.

Kendinden emin bir gülümsemeyle, "Teklif edebileceğin tek şey bu mu?"

diye sordu. İyi olduğuna ikna olan Vrox birkaç santim daha ileri atıldı, bekaretini yırtıyordu. Alnındaki acının kıvrımını gizleyemiyordu. Vrox bunu hemen fark etti.

"Beni kandırdın!" diye suçladı.

"Her şey yolunda! Neredeyse bitti. Sadece devam et-"

"Hayır," diye reddetti Vrox. "Buna bir son vereceğim."

Adam geri çekilmeye başladığında, kadın bacaklarını adamın etrafında kilitledi.

Vrox, "Beni serbest bırakın," dedi.

"Hayır," diye ters ters baktı ona, sonra da adamın uzunluğunun bir santimini daha içine aldı. "Siktir. Sikin ne zaman bitiyor?"

Göğsü öfke ve şehvetle inip kalkıyordu. Uzaylının ilkel içgüdüleri onun koruyuculuğuyla savaşıyordu. Onu, kendisini incittiği için bu kadar üzgün görmek onu daha da azdırmıştı.

Ne kadar denese de Vrox'un sikinin ucunu bir türlü bulamıyordu. Canavar şimdiden on beş santim içeride olmalıydı ama durmaya niyetli görünmüyordu.

Kadın rahatsızlığını atlatmaya çalışırken Vrox kıpırdamadan durdu ve adımlarına onun karar vermesine izin verdi. Kadın geri çekildiğinde, Vrox onun kalçalarına baktı.

Yüzündeki yıkım gözyaşlarına değdi.

"Seni kanattım," diye fısıldadı, utancı yüzünden okunuyordu. Onu yavaşça içeri aldı, rahatsızlığın yatıştığını hissetmeye başlamıştı bile.

"Bu sik için her an kanımı akıtabilirim. Siktir," diye inledi. "Çok şişman... mmm. Muhtemelen Dünya'yı Ezron'a bağlayabilir."

"Bu şakaya gelmez, Kira," diye azarladı Vrox, sanki hasarı daha da kötüleştirmekten korkuyormuş gibi ellerini ondan uzak tutarak.

"Göğüslerimi tut."

"Yapmayacağım," diye reddetti. "Seni yeterince

incittim." "Öyle mi? O zaman incitmeme aldırma."

Göğüslerini tuttu ve tekrar höpürdetmeden önce üyesini amından kurtarırken çekmeye başladı. Kısa süre sonra yavaş bir tempo tutturdu. Şaftının sonunun onun sonu olacağından korkarak tüm uzunluğunu içeri çekmekten kaçındı.

Gözleri kapalıyken, elleri göğüslerini çekiştirirken, bacakları Vrox'un etrafında kilitlenmişken ve kalçaları onun sikini yemek için itilirken, hayat verme yolculuğuna başladı.

Vrox ona yukarıdan baktı ve eğer kız bir hayal değilse lanet olsun ona. Onun hem kalbinin hem de bedeninin içinde olduğunu bilmek tarif edilemez bir keyif veriyordu.

Fates, onun içindeydi.

Kızın yarığı adamın penisini boğuyordu. Tamamen sıcak, kaygan ve açgözlüydü. Kısır küçük amcığı onun dölünü istiyordu ve taşakları teslim etmeye fazlasıyla hazırды.

Kira göğüslerini *sertçe* sıktı, kendi *dilinde* bir şeyler mırıldandı ve sonra inledi. Kontrol

pencereden dışarı atladı.

Pençeye benzeyen elleri kızın kalçalarını kavradı, pençeleri kızı hafifçe tırmaladı. Alınlarını birleştirerek açgözlü kızını mızrak darbeleriyle beslemeye başladı.

Nefes nefese kaldılar, nefesleri birbirlerini becerirken kalçaları da aynı şeyi yaptı. Adamın taşakları kadının kıkına doğru dörtnala koşmaya başladı, sanki bir saatin tik takları gibi ses çıkarıyordu - dünyaları paramparça olana kadar bir geri sayım.

"U-hm-n."

Kira'nın saçmalıkları geri gelmişti. Aleti dışısını delirtmişti. Tatmin edici tepki göğsünün sahiplenici bir kükremeye titremesine neden oldu. Bu sesler, bu sıcaklık, bu görüntüler sadece onun içindi.

Islaklığı bacağından aşağı süzülüyor, gıdıklanma hissi sadece itişini körüklüyordu.

Taşakları şimdi acımasızca kıkına şaplak atıyordu ve siki onu o kadar hızlı boşaltıp dolduruyordu ki, ateş kalçalarının arasından patlamakla tehdit ediyordu.

Kira'nın bacakları daha fazla dayanamayarak onu serbest bıraktı. Onu hamile bırakmaya kararlı olan hırıltılı uzaylının horozunun ve sesinin lezzetli dolgusuna karşı verdiği mücadeleyi kaybetti.

Boğuk bir çığlıkla boşaldı. Amcığı Vrox'a kenetlenmiş, çocuklarını talep ediyordu.

Vrox pes etmedi - henüz değil.

Kalçaları titriyor ve seğiriyordu, derisinden sıvı damlıyordu ama rahmi aç bırakılmıştı. Vrox ondan bir şey istiyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu ama dişleri bunu söylemeyi reddediyordu.

Tekrar boşaldığında ona cevap verildi. Onu kariyla ödüllendirmeden önce üç orgazm istiyordu.

Kasları alev alev yanarken ve hisleri tavan yapmışken bile, adamın geniş avucunun karnına yerleştiğini hissetti. Sonra, ilk kez, tamamen içine girdi.

Patlamadan önce yakıcı bir acı hissetti.

Vrox ona kendi beyazını pompalamaya başladığında gözleri büyüdü.

Adam eğildi, alınlarını birleştirdi ve dölleri kızın içine akmaya devam ederken elini karnının üzerinde tuttu. Bu yükün Ezron'u kasıp kavuran yok oluş ateşini tükettiğine hiç şüphe yoktu.

Yorgunluktan halsiz düşmüştü ve uykuya ihtiyacı vardı ama çocuklarının doğumunu kaçırmak istemiyordu. Avucunu Vrox'un karnının üzerine koyarak onun gözlerinin içine baktı.

Bitişik ellerinin birkaç santim altında bir yerde sihir gerçekleşiyordu.

Hikaye hoşunuza gitti mi? Bu kitaba oy vermek için kalbe tıklayın! ♥

ELLİ ÜÇ

Kira bilincini olabildiğince uzun süre korumaya çalıştı ama Vrox onu o kadar iyi kullanmıştı ki vücudunun kendini onarması için zamana ihtiyacı vardı.

Adamın eli karnındayken uykuya daldı ve yaşam iksiri tüm tenine yayıldı. Uykusu o kadar derindi ki gezegenlerin çarpışması bile onu uyandıramadı. Ancak Vrox'un enerjisi o kadar yüksekti ki bir ay boyunca uyanık kalabilirdi. Taşakları, dışısının içine attığı spermleri çoktan yenilemiş, onu tekrar doldurmaya hazır hale gelmişti.

Yatağın yanında diz çöktü, elini Kira'nın karnından çekemiyordu. Eğer ağlayabilseydi, şimdiye kadar hüngür hüngür ağlıyor olurdu.

Serbest kalışının nefesi Ezron'a yeniden umut aşılamıştı.

Kraliçesinin huzurlu yüzüne baktı, ondan o kadar etkilenmişti ki ara sıra gözlerini kırpmayı unutuyordu. Kira önceden de güzeldi ama şimdi, saçları kürklerinin üzerinde salınırken, çıplak göğüsleri inip kalkarken, rahmi çocuğunu dikerken, baş döndürücüydü.

Doğa ananın ta kendisiydi.

Saatlerce yatağın yanında diz çöktü, omzu sertleştiğinde bile elini çekmeyi reddetti. Uykuyu da görmezden geldi.

Kendisine tanıdığı tek mola, Kira'nın kalçalarını hayatlarının kalıntılarından nazikçe temizlemek oldu. O kadar yorgundu ki kıpırdamadı bile. Sabah uzadığında bile dünyadan kopuk kalmaya devam etti.

Avucunun altında midesi guruldadığında, Vrox neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

İnledi ve bir kolunu uzatarak yatağın onun tarafına doğru uzandı ve onu bulamayınca kaşlarını çattı. Vrox gülümseyerek karşılık verdi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve adamın yatağın yanında diz çöktüğünü görünce daha da genişledi.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı. "Seni izliyorum."

"Uyumadın mı?"

Başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır."

"Bunu neden yapasın ki?" diye iç geçirdi.

Kendisine ait olanı korumasını talep eden, içinden pompalanan çalkantılı sahiplenme duygusunu nasıl açıklayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ayağa kalktı ve yatakta ona katıldı, onu kollarına çekti ve kıkırdamasına neden olacak kadar çok kez saçlarını öptü.

Elini karnına götürmeden önce ona "İyi günler," dedi. "Sana da iyi günler."

Kira dudağını ısırды. "Sperminin yumurtama ulaşp ulaşmadığını henüz bilmiyorsun."

Sırıttı. "Genetiğime güveniyorum, Kira. Soyumun kraliyet soyu olmasının bir sebebi var."

Homurdandı. "Her şeyi biliyorsun."

"Ve sen benimle dolusun." diye karşılık vermeden önce dişleri şakacı bir şekilde kızın kulağını çekiştirdi.

Güldü, şakacı bir şekilde ona vurdu.

"Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu onu göğsünün üstünde yuvarlayarak. "Bana yalan söylediğin için kışını tokatlamamamın tek nedeni taşıyor olabileceğin."

Kendini iyi hissetmekten çok uzaktı. Vrox içini mahvetmişti.

"Evet!" diye cıvıladı. "Ben tamamen iyiyim."

"Gerçekten mi?" Vrox bastırdı. "O zaman kürklerden kurtulup dışarıda yürüyebilecek misin?"

Yutkundu.

"Tabii ki."

Vrox onu bir bakışla kıstırdı, yataktan savruldu ve etrafına sarmak için bir bez kaptı. Ardından meydan okurcasına baktı ve yanıldığının kanıtlanmasını bekledi.

Kira başını dik tutarak kürklerden birini göğsüne çekti ve bacaklarını yataktan aşağı salladı. Amı çığlık attı ve dizleri bayıldı, onu aşağı gönderdi.

Vrox ağırlığını almak için anında oradaydı.

"Terran!" diye azarlayarak onu yerden kaldırdı. "Bana yalan söylemeyi kes!"

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Özür dilerim. Adet döngülerinden sağ çıkabiliyorsam, kraliyet Ezronian sikinden de sağ çıkabilirim diye düşünmüştüm. Sanırım yanılmışım."

"Bir gün beni bitireceksin Kira, sonra da oyunlarınla ruhuma korku salacaksın. Bir daha asla huzur yüzü görmeyeceğim," diye söylenmeye başladı.

Sırtışı genişledi ve bir elini adamın kirli çenesine doğru kaldırdı. "Tıraş olmalısın."

"Dün gece yarığını emerken bu seni rahatsız etti mi?" diye sordu, sesi gerçekten endişeli geliyordu.

Kıkırdadı. "Hayır. Dün gece yaptığın hiçbir şeye aldırmadım."

Kaşlarını çatarak yüz ifadesini bozdu ve yüzünü aşağıya doğru yönlendirmek için yanağını kavradı.

"Sorun nedir?"

"Sana her bindiğimde kanayacak mısın? Dün gece..."

Başını iki yana salladı. "Sadece bir kez olacağına eminim ve çok da kötü değildi. Kendini suçlu hissetmene gerek yok."

"Peki ya kanama döngüleriniz? Fideye zarar verir mi?"

Fide.

Gülümsedi.

"Çoğu hamile kadın adet görmez."

"Evet?" diye sordu, bir gülümseme patlatarak. "O zaman seni sonsuza dek çocuk doğurmak zorunda kalacağım."

Tamamen insani bir tavırla gözlerini devirdi. "Kendimizi aşmayalım."

Vrox onu tarlaya taşıdı, yavaşça devrilmiş bir kütüğün üzerine yerleştirdi ve meyve toplamak için oradan ayrıldı.

"Yatağı özledim," diye inledi ve kürkünü daha yakına çekti.

"Özür dilerim ama göğsüm seni gözümün önünden ayırmama izin vermedi. Yemek almak için ayrılamadım, bu yüzden seni yanımda götürmek zorunda kaldım."

Ne demek istediğini bilmiyordu, bu yüzden her zamanki maço uzaylı sahipleniciliği olarak görüp geçiştirdi.

Kütüğün üzerine onun yanına oturdu ve onu kucağına aldı. Dudaklarına bir meyve uzattığında, kız başını salladı.

"Yapabilirim-"

"Hayır."

"Yapabilirim-"

"Hayır!" diye tepindi. "Seni besleyeceğim."

Yemeği ağzına götürmesine ve üzerine titremesine izin vererek boyun eğdi.

Dakikalar sonra, yüksek sesli erkek konuşmaları Vrox'un kulaklarını tırmaladı.

"Aptallar geri döndü."

"Gidip onlara merhaba diyelim," diye önerdi, Vrox sırf onu özel olarak becerebilmek için onları kamptan kovduğu için kendini kötü hissediyordu.

"Seni besledikten, yıkadıktan ve giydirdikten sonra,"

diye ısrar etti Vrox. "Ama-"

"Kira!"

- - -

İki hafta sonra Vrox onun ikinci gölgesi oldu. Her gün her öğünde onu kucağında besledi ve onu kendi kendine yıkanıp giyinebileceğine ikna etmesi üç gün sürdü.

Diğer adamlar her zaman ondan bir metre uzakta duruyordu ve Vrox'un da bununla bir ilgisi olduğundan emindi.

"Yardıma ihtiyacınız olmadığına emin misiniz?" Vrox

tekrarladı. "Evet," dedi kadın bilmem kaçınıcı kez.

Vrox, kadının yatmaya hazırlanmak için ıslak bir bezi alnında, kollarında ve ellerinde gezdirmesini yataklarından izledi. Ayaklarına su dökmek için eğildiğinde onun nefesinin kesildiğini duydu.

Zavallı adam, herhangi bir hareketin "fidelerine" zarar vereceğinden emindi - eğer kök salmışsa bile. Hamilelik belirtileri göstermediği için hiçbir fikri yoktu.

"Suya dikkat et. Kayabilirsin," diye uyardı Vrox, kendini yataktan fırlatıp onu yakalamaya hazırды.

"İyi olacağım."

"Aç mısın?"

Durakladı.

"Evet."

Kendini yataktan aşağı itti, zifiri karanlıkta tarlaları eşeleyip ona yiyecek bulmaya hazırdı.

"Nereye gidiyorsun?"

Ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Sana yemek getirmek için."

Elindeki bezi bıraktı ve yavaşça yatağa yaklaştı. Adamın kalçalarının arasında durdu ve onu öpmeye ikna etmeye çalıştı.

"Daha sonra ağız çiftleşmesi yapabiliriz," diye söz verdi. "Seni beslemeliyim. Fide için enerjiye ihtiyacın var, bu yüzden-"

"Hayır, rahatlaman gerek," diyerek hafifledi ve adamın pazularını okşadı. "İki haftadır kafası kopmuş *tavuk* gibi koşturup duruyorsun."

Kaşlarını çattı. "Sizi temin ederim ki başım omuzlarımin üzerinde güvenle duruyor."

Kadının kalçalarını kavradı, onu kenara çekip yiyecek avına çıkmayı planlıyordu.

"Hayır," diye isyan etti Kira, göğsünü iterek. "Sakin ol."

Şikâyetlerini duymayı beklemeden peştamalını çekti ve potansiyel olarak içine bir çocuk sokan kasa uzandı. Dudakları adamın tacını çınlattı ve Vrox öyle bir kükredi ki ses titreşimleri duvardan bir şeyi yerinden oynattı ve yere düşürdü.

Kira, kardeşlerinden herhangi birinin çadıra koşup koşmadığını duymak için bir saniye bekledi. Hiçbir şey duymayınca Vrox'a yapıştı ve onun taşaklarına kadar hissettiğini bildiği yumuşak bir "mmm" dedi.

Kesesine dikkat çekmek isteyen kadın, onun önünde diz çökmeye çalıştı.

Vrox'un elleri kadının koltuk altlarına dolandı ve onu yukarı çekerek sikini bir *patlamayla* ağzından çıkardı.

"Hayır. Bu halinle diz çökmene izin vermeyeceğim."

Gözlerini devirdi, dizlerinin üzerine çöktü ve adamın aletini bir pipet gibi kullanmaya devam etti. Adamın nöronlarını emiyor, onu inletiyor, kalçalarını titretiyor, karın kaslarını kasıyor ve parmaklarını tutuyordu. Adam onun altında ilkeldi - insan değil, Ezronlu değil, sadece aklını kaçırmış bir erkek.

Şaşkın gözleri onunkileri buldu. Terran bir kadının küçük ağzının içinde kaybolmuş, cennetin inci gibi beyaz kapılarını arıyordu. Kadınların evrendeki her türü fethedebileceğinin kanıtıydı.

Kira yaladı ve emdi, onu şarj etti, içine yeni bir yük atması için onu çağırdı. Talebini inlediğinde, titreşim onu bir baraj gibi patlattı.

Vrox tepesinden indi ve kalçalarının arasında yutkunmaya çalışan dişiye ters ters baktı.

"Anneler, kadınlar. Size kaç kere bu riskli manevralarınızı bırakmanızı söyledim? Diz çökmenizi istemediğimi söylemiştim. Sen..."

Adam söylenirken onu kollarına çekti ve kadın gülümsedi çünkü adamın dalgın bir şekilde sırtını okşadığını fark etti.

ELLİ DÖRT

"... kaç diz çökme güvenli bir pozisyon değildir. Neden zihnimi çürütmeye kararlısın? Neden beni dinlemiyorsun? Ben..."

Vrox'un gürleyen konuşması onu uyuttu. Uyandığında onu hâlâ gevezelik ederken bulması onu şaşırtmazdı.

O gece ölü gibi uyudu. Vrox'un spermi erotik bir yatıştırıcı gibiydi.

"Merhaba," diye selamladı onun kıpırdadığını hissettiğinde.

"Hey," diye cevap verdi, onun üzerinden kayarak. "Ben üstteyken uyumak senin için rahatsız edici mi?"

Gözlerini açtı ve sarılarına eğlenceli bir gülümseme eşlik etti. "Bunu neden soruyorsun?"

"Ağır değil miyim?"

Vrox kahkahalarla gürledi. "Şaka mı yapıyorsun? Daha az değil, daha çok yemelisin. Bazen bir kar tanesinin seni ana gezegenine geri göndermesinden korkuyorum."

"Pekâlâ, pekâlâ," diye mırıldandı adamın üzerinden yuvarlanmadan önce.

Vrox onu omuzlarından çiviledi. "Nereye gidiyorsun? Fideme henüz iyi günler dilemedim."

Dilini dışarı çıkardı. "Fiden, eğer varsa, annesine hakaret ettiğin için sana kızgın."

Saf panik yüzüne sıçradı ve mutluluğun tüm sıcaklığını tüketti. "Niyetim sizi aşağılamak değildi," diye atıldı. "Söylemek istediğim şey

seni tutmak için bir yük."

Onun yanağını gagaladı. "Çok safsın." "Kızgın

değil misin?"

"Tabii ki hayır."

Ayaklarını yataktan aşağı salladı, su leğenine gidip biraz Ezronian diş macunu gargara yapmaya hazırdı.

"Seni taşımama ihtiyacın var mı?" Vrox sordu.

"Bunu öğrenmek üzereyiz."

Arkasında onu yakalamaya hazır olan Vrox'la birlikte ayağa kalktı. Rahatlamıştı, çok fazla ağrısı yoktu. Vrox'a asılı kalmaktan ne kadar hoşlansa da hareketliliği özlemişti.

Vrox sandıkları karıştırıp bir elbise ararken yüzündeki uykuyu yıkadı. Elbiseyi omzundan, göğsünden, kalçasından ve dizlerinden bağlayarak ona sardı. Kız şikâyet etmedi ve Vrox da onun itaatinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

"Kutsal *çarşaf*!"

Kira Kyros'un sesini tanıyarak başını kaldırdı. Uzaylı ne zamandan beri insan küfürleri kullanmaya başlamıştı?

"Görünüşe göre Kyros'a sürtünüyorum," diye

mırıldandı. "Ne!"

Güldü. "Gerçek anlamda değil!"

"Vrox, dişini şımartmayı bırak ve gel de kimin döndüğünü gör!"

Kira çıkışa doğru bir adım attı, ancak aşırı korumacı, paranoyak bir Vrox tarafından engellendi.

"Anneler!" Draekon selam verdi.

Vrox'un yüzünde kalbi daraltan bir gülümseme yayıldı, o kadar bulaşıcıydı ki yardım edemedi ama kendisi de bir tane benimsedi. Onu dışarıda takip etti ve Draekon'un diğerleriyle konuştuğunu gördü.

"Anneler!" Vrox küçük kardeşine doğru atıldı.

İki adam kollarını kavradı ve Draekon Kira'ya yumuşak bir gülümseme sundu. Kollarını kendine saklayacak kadar akıllıydı. Adamlardan birinin Vrox'un gazabından kaçınmak için onu uzak durması konusunda uyarması onu şaşırtmazdı.

"Çok uzun zamandır yoktun," diye başını salladı Vrox. "Endişelenmeye başlamıştık."

Draekon omuz silkti. "Ak izini saklamakta daha başarılı oldu. Ona birkaç kez yaklaştım ama hep kaçtı."

"Saklanmak için motivasyonu var," diye ekledi Rokan. "Diğer kadına kafayı takmış durumda."

Draekon başını salladı. "Tekrar yola çıkmadan önce birkaç gün dinlenmek istedim. İzi kayboldu ve nereye devam edeceğime dair hiçbir fikrim yok."

Kira'nın en kötü kabusları gerçek oluyordu. Nebula ortadan kaybolmuştu.

"Devam etmek istediğine emin misin? Aramay ben devralabilirim," diye teklif etti Rokan.

"Sorun değil," diye başını salladı Draekon. "Zaten egzersize ihtiyacım var. Aylardır kışımın üstünde oturuyorum."

"Egzersiz yapmak istiyorsan, o zaman bir Terranı hamile bırakmalısın. Eminim Vrox bütün gün Kira'nın peşinde koşup stres yapmaktan on taş zayıflamıştır."

Draekon'un yüzü aydınlandı, gözleri karnını buldu. "Hamile misin?" Kira savunmaya geçercesine ellerini kaldırdı. "Henüz bilmiyorum."

Draekon'un gülümsemesi hiç bozulmadı. Heyecanı Vrox'tan sonra ikinci sıradaydı.

Kira onların sevincini yankılamak yerine umutsuzluğa kapıldı. Vrox'la ilk yattığı günden bu yana iki hafta bir gün geçmişti ve vücudu hâlâ hiçbir işgal belirtisi göstermiyordu. İnsan kadınlarda belirtiler dört haftada ortaya çıkıyordu ama Ezronlular sadece altı ay taşıyordu, bu yüzden onun belirtilerinin daha erken ortaya çıkması gerekirdi.

Geçen her gün, midesi düz kalırken endişesi artıyordu. Vrox ve kardeşlerini hayal kırıklığına uğrattırsa yıkılacaktı.

Kalın bir kol etrafını sarmış, evrenin boş olmaması için dua ettiği bölgeye yakın duruyordu.

Vrox, "Ben pelerinini getireyim," diye açıkladı. "O zaman hep birlikte kahvaltı edebiliriz."

Başını salladı, boğazı kurumuştı. Bölgenin kusmukla yağlanması için her şeyini verebilirdi.

"Neden bir pelerine ihtiyacın var? Üşüyor musun?" Draekon sordu.

Kyros devreye girdi ve birilerinin kampı gözetlemesinden ve onun kimliğini tespit etmesinden duydukları endişeyi açıkladı. Ayrıca avlayacak hayvan aramak için kuzeye göç eden Ezronian dalgasını da açıkladı. Draekon'un yüz ifadesi ekşidi, belli ki Kira'nın iyiliği için endişeleniyordu.

Vrox bir pelerinle çıkageldi ve onun üzerine örtülmesine yardım etti. Gizlendikten sonra grup kamp ateşine doğru ilerledi.

Yemeklerini yerlerken Draekon onlara yolculuğu hakkında bilgi verdi. Ak'ın her zaman kaçmayı başarması sinir bozucuydu ama Draekon'un kararlı görünmesini takdir ediyordu.

"Bir ısıruk daha," diye yalvardı Vrox, Ezron çileğine benzeyen bir şeyi ağzına götürerek.

"Ama ben tokum."

"Sadece bir tane daha mı?" diye ısrar etti. "Fide için enerjinize ihtiyacınız olacak."

Ya bağırsaklarındaki tek şey kahvaltıysa? Ya içinde hiç hayat yoksa?

Vrox'un üzerinden kaydı ve endişesini gizlemek için ona şakacı bir gülümseme attı.

"Gidip *buzdolabının* üzerinde çalışacağım. Yeni maddeyi henüz test etmedim."

"Ben de seninle geleceğim."

Demircilik mağarasına doğru yürürken omzunun üzerinden bir el salladı. "Bir kıza nefes alması için biraz zaman ver, Vrox."

Vrox homurdandı. "Burada girişi gözlüyor olacağım, ama bana ihtiyacınız olursa beni çağırmalısınız."

Adamın aralarına birkaç metre mesafe koymasına izin vermesine şaşırmıştı.

"*Tamam!*"

Yüzündeki fırtınayı ele vermemeyi umarak mağaraya doğru rahatça yürüdü. Güvenli bir şekilde içeri girdiğinde, nehirlerin akmasına izin verdi.

Bileğine yapılan bir dokunuş aşağı bakmasına neden oldu ve Vee'nin dikkatini çekmek için yarıştığını gördü.

"Ah, Vee," diye hıçkırdı, onu kucağına aldı ve gözyaşlarına yuva olması için kürkünü kullandı.

Vrox eğildiğini görseydi onu azarlayacağını fark ettiğinde acı tatlı bir kıkırdama onu terk etti.

Bir köşede sessizce ağladı, başarısızlık korkusu onu felç etmişti. Ezron'un tamamı ona bağlıydı ve Vrox babalık konusunda çok iyimserdi.

Ya uyumlu değillerse? Ya kısırsa?

Vrox bunu ona karşı kullanmazdı. Onu iki metre boyunun her santimiyle sevecekti ama türünün tükenmekte olduğunu bilen birinin hissedebileceği mutluluk ancak bu kadar olabilirdi.

Vrox geceleri avucunu şış karnına dayamayı hak ediyordu, onun düz karnına değil. Bir bebeğin kulak tırmalayan ağlamasının dehşetini hak ediyordu. Varisine nasıl dvşleceğini, nasıl avlanılacağını, nasıl iyileştirileceğini öğretmeyi hak ediyordu.

Onun hayatını kurtarmış, hatalarını affetmiş ve evini paylaşmıştı. İstediği tek şey bir ocuktu.

Eğer teslim edemezse kendini asla affetmeyecekti.

ELLİ BEŞ

"Kahretsin. Muhtemelen berbat görünüyorumdur."

Gözyaşlarını ellerinin tersiyle sildi ama sıkıntının yüzünü hâlâ bir kitap gibi kullandığını biliyordu. Vrox onun kırmızı gözlerini gördüğünde, içindeki trajediyi hemen okuyacaktı.

Etrafına bakınırken girişin yanındaki derme çatma buzdolabını buldu. Buzdolabına uzanıp küçük bir buz parçasını yerinden oynatmadan önce yüzünü kapattığından emin olmak için saçını örgüsünden kurtardı.

"Onu içeri taşımamı ister misin?" Vrox oturduğu yerden seslendi. "*Hayır*. Onu burada bırakmak istiyorum!"

Vrox cevap vermedi ama onun dikkatli gözlerinin fırtınalar estirdiğinden emindi.

Mağaraya saklandı ve buzlu göz kapaklarına çekti. Acı soğuk yakıyordu ama buna degeceğini biliyordu. Eğer kızarıklığı kontrol altına alamazsa, Vrox aklını kaçıracaktı. Adam zaten aşırı korumacıydı. Gaza geldiğinde neler olduğunu öğrenmek istemiyordu.

Vee onun etrafında zıpladı, merakı onu çılgına çevirdi.

"Bundan biraz ister misin?" diye kıkırdadı ve eğilip kürküne biraz buz sürdü.

Ürperdi ve bir köşeye zıpladı, onu kahkahalarla dolu bir karınla geride bıraktı.

"Özür dilerim. Elimde değildi."

Yere oturdu ve uzaylı tavşana hoş geldin elini uzattı. Uzun bir tereddütten sonra Vee koşarak dışarı çıktı ve onun teklifini kabul etti.

Bir ya da iki saatini orada öylece oturarak, ellerini Vee'nin cennet gibi kürkünde gezdirerek ve soğukkanlılığını korumak için gözyaşlarıyla savaşıarak geçirdi. Bu korkuyu kendine saklamak istiyordu, böylece Vrox'un umuda sarılmak için biraz zamanı olacaktı.

Sırtını duvara dayamış, kucagında tüylü arkadaşı varken rüyasında karnının Ezron'un en çok istediği yük ile şiştiğini gördü.

"Kira."

Gözlerini açtı ve yeniden doğuşundan sorumlu olan adamı buldu. Ona doktorasının öğretilmediği şeyleri öğretti: şefkat, affetme ve güven.

"Uykunda gülümsüyordun," diye sırtıttı. "Tatlı bir rüya mı görüyordun?"

Hayır. Bir kabus gördü. Karanlık ona istediği her şeyi vermiş, ancak gerçekliğin ışığının bunları alıp götürmesine izin vermişti. Kendini kullanılmış, alay edilmiş ve her zamankinden daha boş hissediyordu.

"Evet," diye kabul etti, tatlı deve yalan söyleme ihtiyacı duyuyordu.

Vrox'un elini kabul etti ve kalkmasına yardım etmesine izin verdi. Kısa bir esnemeye etrafta Vee'yi aradı.

"Vee?"

"Sanırım Kyros'u bir *pufil* pişirirken gördüm," diye

şaka yaptı Vrox. "Vrox!" diye azarladı.

Güldü ve derin, sonsuz gümbürtü boşluğun bir kısmını doldurdu.

- - -

O akşam, Nebula için bazı aksesuarları bir araya getirmeye çalıştı. Zaten bütün bir gardırobu hazırlamıştı. Eksik olan tek şey sandaletlerdi. Yapacak daha fazla işi olmasını diledi. Çocuklar için yemek pişirmek bir seçenek değildi çünkü yanmış et fikri onları

Her seferinde kaşlarını çatı. Ona pişmemiş etin lezzetli olduğuna dair yemin etmişlerdi ama salmonella ile pek ilgilenmiyordu.

"Draekon, ne zaman gidiyorsun?"

Adamların en genci başını kaldırıp Rokan'a baktı. "Güneş doğduğunda," diye cevap verdi.

"Bu kadar çabuk mu?"

"Evet. Zaten hepinizden bıktım." Grup

güldü.

"Ben bile mi, Draekon?" Kira canlandı.

Başını iki yana salladı. "Ah, iyi denemeydi Terran. Bu soruya cevap vermeyi reddediyorum ve Vrox tarafından başımın kesilmesi riskini göze alıyorum."

Başka bir kahkaha turunun zamanı gelmişti.

"Kafa kesme mi?" Vrox düşündü. "Hayır, bu bana göre değil. Muhtemelen seni zehirler ve derinin hâlâ nefes alan bedeninden çürüyüp gitmesini seyrederdim."

"Bu soğuk, Vrox. Soğuk."

Gecenin geri kalanı zararsız şakalaşmalarla geçti. Vee onun kucağından inmeyi reddetti. Küçük adam bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyor, onun zoraki kahkahalarını görebiliyordu.

Vrox kıkırdayarak, "Çocuğumuzu gülmekten öldürmeden önce bırak gidelim," dedi.

Kalbindeki boşluk genişledi ve rahmi küçüldü. Onun coşkusunun huzurunu nasıl kaçırdığını gizlemek için gülümsedi.

Çocuklara iyi geceler diledi ve Vrox'u içeride takip etti. Yatağa hazırlanma ritüelini yerine getirdikten sonra Vrox'un onu kürklerin üzerine kaldırmasına izin verdi.

"Bana bir merdiven almalısın."

Vrox gülümsedi. "Seni yatağa götürmek için bana ihtiyaç duymanın sevimli olduğunu düşünüyorum."

"Vee'yi de buraya getirebilir misiniz lütfen?"

Vrox'un yüzü inançsızlıkla parçalandı. "Kürklerimi Vee ile paylaşmamı mı istiyorsun?"

Omuz silkti. "Şey, onları benimle paylaşıyorsun,

yani..." "Ama sen benim dışımsın! Kemirgen

değilsin!"

Suratını astı, adamın kolunu çekiştirdi ve tırnaklarını adamın pullu ön kolunda gezdirdi. "Lütfen?"

Lanet okuyarak ısırın Vrox, Vee'yi almak için eğildi. Küçük adam anında ölümcül Ezronian'dan uzaklaşıp çok daha zararsız Terran'a doğru zıpladı.

Vrox'un bakışı duvardaki silahlardan daha keskindi.

"O bir rakip değil, biliyorsun," diye hatırlattı Vee'nin tüylerini tararken. Vee onun bakımını beklerken karnını kaşıyınca Vrox ona meydan okuyan bir bakış attı.

"Senin yerini alamaz, Vrox. Beni tatmin etmek için gereken donanıma sahip değil."

"Bana sahip olduğum bu ekipmanı hatırlatın," diye mırıldandı Vrox, egosuna biraz iltifat edilmesine hazırdı.

"Hmm, bir bakalım... iki büyük kol."

Vrox başını sallayarak onu devam

etmeye teşvik etti. "Bacakları da

güzel."

Başka bir baş sallama.

"Ve büyük, kocaman, şişman..."

Vrox'un gülümsemesi her sıfatla birlikte genişledi.

"Güvensizlik."

Yüzü düştü.

Onun homurdanma sesine güldü. Uzandıktan sonra Vee'yi göğsüne yaslayarak karşıladı.

Vrox odayı aydınlatan meşaleyi söndürmek için ayağa kalktı ve yatağa dönerek Vee'yi kollarının arasına aldı.

"İyi geceler."

Onun yanıtı, hecelerın anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan, serbest saçlarına kondurduğu kalıcı bir öpücük oldu.

- - -

Sabah Draekon'u uğurlamak için oradaydılar. Bir dahaki sefere Nebula'yla birlikte döneceğine söz verdi ve Kira, çıplak omzuna bir kılıç asıp kapıların önünden geçerken onu alkışladı.

Kapıda bir gürültü duyduğunda Vee'ye duş aldırıyordu. Vrox anında yanında belirdi ve üzerine bir pelerin attı.

"Draekon? Gittiğini sanıyordum?" Kyros kapıyı kapatmaya çalışırken konuştu.

"Diğerlerini de getirin," diye emretti Draekon kinle. "Bir grup adam bu tarafa doğru geliyor."

Kira, Vrox ağırlığını alıp içeriye fırlamadan önce Vee'yi sudan güçlkle çıkarabildi.

ELLİ ALTI

Vrox onu yataklarına yatırıp dışarıya bakarken şikâyet etmemesi gerektiğini biliyordu. Akdronis'i onunla yüzleşmeye karar verecek kadar iyi tanıyor olsa da, karşılına çıkacak adamları tanımıyordu. Bu, güvenliğini Vrox'a emanet etmesi gereken durumlardan biriydi.

Ni'ev ve diğerkleri dışarı fırladılar. Kalp atışları onların gürleyen ayak sesleriyle senkronize olmuş, kapıları yıkmak için en kötüsünü bekliyordu.

"Seni gören oldu mu?" Rokan sordu.

"Hayır," diye garanti verdi Draekon.

"Bu iyi bir şey. O halde normal davranmalıyız."

Adamlar, ses tonları endişeyle bulanıklaşan bir anlaşmayla mırıldandılar. Kira elbisesini havalandırdı, aniden sıcak hissetti. Birden adamların ayak sesleri kesildi ve Kira sessizliğe gömüldü. Sadece düşüncelerinden başka bir şeye odaklanabilmek için adamların ayak seslerinin geri dönmesini diledi.

Birisi bir kürkün içinden metal kesmiş ve Kyros Ni'ev ile çömlekçilik hakkında konuşuyormuş gibi yapmıştı. Sakin bir şekilde günlerine devam eden grubun gösterileri kapılara *vurulan bir gümbürtüyle* kesildi, yoksa bu onun kalp atışları mıydı? İkisini ayırt etmek zordu.

"Anneler!" diye gürledi tanınmaz bir ses, kapılara vuran seslerle yarışırcasına.

"Anneler!" Draekon geri döndü. "Kimsin sen?"

"Ben L'andris. Kardeşlerimle birlikte

buradayım."

"Peki burada ne işiniz var?" Draekon devam etti.

"Etrafta bir erkeğin bir dişiyle görüldüğüne dair bir söylenti dolaşıyor. Onu arıyoruz."

Lanet olsun! Birisi Ak'ı Nebula'yla ya da benimle ormanda koştururken görmüş olmalı.

Vrox gerildi ve pençeleri tutunduğu kayalık duvara saplandı. Yarı yarıya çatının üzerlerine çökmesini bekliyordu.

"Bir dişi!" Kyros alay etti. "Aklın mı çürüdü senin? On beş kar yağışı önce gerçekleşen Kayboluş'u unuttun mu?"

"Eğer kapılarınızı açarsanız, hem zihnen hem de bedenen sağlıklı olduğumu göreceksiniz."

"Saklayacak bir şeyimiz yok," diye devam etti Kyros, "bu yüzden kampımıza girmenize izin vereceğiz."

Vrox dönüp ona baktı, yüzünde öyle karanlık bir ifade vardı ki dizlerinin bağı çözüldü. Yatağın arkasında duran büyük sandıklara daldı, çarşafarla dolu olanı açtı ve yatağın altına itti.

Adam ona baktı ve kadın onun aklından geçenleri okudu. Yutkunarak ilerledi ve sandığın içine adım attı. Düzgün bir şekilde eğilirse ona uyacak kadar genişti ama lüks bir yatak olmaktan uzaktı.

Dizlerini beceriksizce göğsüne bastırdı ve yüzündeki rahatsızlığı gizlemeye çalıştı. Vrox onun bir şey almak için bu kadar eğilmesinden nefret ederdi, bu yüzden uzuvlarının büküldüğünü gördüğünde yaşadığı dehşeti ancak hayal edebilirdi.

Dizlerinin üzerine çöküp kızın alnına şefkatli bir öpücük kondurdu ve onu karanlığa gömmeden önce, "Hemen burada olacağım," diye mırıldandı.

Sandıkla aynı anda kapılar da çarparak kapandı.

"Sağlıklı olduğunu söylediğini sanıyordum, yaşlı adam?" Kyros güldü. "Kar yağarken avlanmakta çok iyi olmalısın, o beyaz saçlarınla muhtemelen karda kamufle oluyorsundur."

"Eskisi kadar genç olmayabilirim ama dövüshebilirim!" L'andris karşılık verdi.

"Ama bir dişiye binebilir misin? Aletin artık çalışmıyorsa bir dişi aramanın ne anlamı var?"

"Yeter," diye araya yeni bir ses girdi. "Dişiye arayacağız ve bulamazsak buradan ayrılacağız."

"Onu yakaladığımızı düşünöüren nedir?" Rokan sordu.

"Buralarda görölmüş. Merak etmeyin. Eğer onu bulursak, paylaşacağız. Sadece birkaç dakika istiyorum. Çok uzun zaman oldu..." Geçmişini anımsarken uzaklara bakan bir aşık gibi duraksamasına özlem kattı.

Sandık artık o kadar küçük görünmüyordu. Kira duvarların küçölmeye devam etmesini diledi, böylece tamamen yok olabilecek ve dokunulmaz hale gelebilecekti.

"Sen," diye konuştu L'andris. "Ölçeklendirme modeliniz asil görünüyor. Kumandan'ın soyundan mı geliyorsun?"

Kira, Vrox, Draekon, Ni'ev ve Akdronis'in ölçeklendirme düzeninin Kyros ve Rokan'dan farklı olduğunu biliyordu. Vrox ve diğierleri elmas şeklinde pullara sahipken, diğierleri çok daha rastgele pullara sahipti.

Draekon, "Evet. Şu anda Komutan'ın hayatta kalan oğullarının kampına saygısızlık ediyorsunuz," diye cevap verdi.

"Size ya da atalarınıza saygısızlık etmek istemiyoruz, Highsir," diye ekledi davetsiz misafirlerden biri. "Ama anlamalısınız ki bizler uzun hayatlar yaşadık. Hepimiz Ezron'un son kadınının tadını çıkarmayı hak ediyoruz. Şüphesiz, o kader tarafından hepimiz için bir hediye olarak gönderildi."

Kaderin bir hediyesi miydi? Toplu tecavüze hakları olan bir hediye mi?

Bir savaşçı olmamasına rağmen, parmakları kılıç arzusıyla ağrıyordu. Geriye sadece uzaylı bağırsakları kalana kadar savuracak kadar öfkeliydi.

"Paylaşmakla ilgili bir sorunumuz olmaz," diye ısrar etti Kyros. "Devam edin ve şu dişiyi arayın. Bulursanız bize haber verin," diye kıkırdadı.

Onun rol yaptığını bilmesine rağmen, sözlerinin acımasızlığı kalan azıcık soğukkanlılığını da dondurdu.

Kyros'un izniyle adamlar ayrıldı ve avlanmaya başladı. Ayak sesleri yavaş ve uğursuz bir ritimle öfkeli boğaları ve bacaklarının arasında asılı duran tek boynuzu ortaya çıkarıyordu.

O kadar şiddetli titriyordu ki, kutunun da titremeye başlayacağından korktu.

Kumaş yırtılmış.

"Kimsin sen?" diye sordu sert, bilinmeyen bir ses.

"Vrox," cevabı ona karşı olmasını istediği tek dudaktan geldi. "Neden diğerleriyle birlikte dışarıda değilsin?"

"İnsan evinde biraz dinlenemez mi?" "Biz arıyoruz-"

"Bir dişi, evet, duydum," diye araya girdi Vrox. "Gördüğünüz gibi yalnızım, bu yüzden hayali arayışınıza başka bir yerde devam edebilirsiniz."

"Konuşmanı alçaltmalısın. Ben senin iki katın yaşındayım." "İzin verin kendimi düzelteyim," diye teklif etti Vrox.

"Evet," diye onayladı diğer adam. "Bunu yapmakla iyi edersin."

"Ben Vrox, yüksek Ezron ailesindenim."

"Size ve atalarınıza özürlerimi sunuyorum. Soylu olduğunuzu bilmiyordum."

"Defolun!" Vrox kükredi.

Davetsiz misafir dışarıdaki partiye katılarak oradan ayrıldı. Adamlar aramalarına devam etti ve Kira sol bacağındaki kan akışının kesildiğini fark etti.

"Hiçbir şey bulamadık. Gitmeliyiz."

Kyros, "Eğer onu bulursanız, lütfen tekrar uğrayın, böylece biz de onun kalçaları arasında sıramızı savabiliriz," diye teşvik etti.

"Tabii ki."

Kapılar açıldı ve kapandı. Hemen ardından göğüs kapağı yerinden söküldü ve Vrox onu dışarı çıkardı. Ciğerlerine dolan temiz hava ve bacaklarındaki kan akışının devam etmesiyle nefesi kesildi.

"Kira," diye hırıldadı Vrox onu göğsüne bastırırken. Kalbinin tehlikeli bir hızla çarptığını hissedebiliyordu - geceleri yavaş ve güçlü gümbürtülerini duymaya alışkın olduğu için garip bir his.

"Gittiler mi?" diye kekeledi, korkudan donan dişleri takırdıyordu.

"Evet. Kampı kana bulamaktan beni alıkoyan annemin kendisiydi," diye mırıldandı saçlarını öpmeden önce.

Ona inandı.

"Vrox?" Rokan dışarıdan seslendi.

"İçeri girme!" diye öfkeleni girişte. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Adam onun ağırlığını taşıyordu ve kadın bu destekten memnundu çünkü adam ona sarılmasaydı yere düşüp eriyeceğini biliyordu.

"Ben iyiyim,

Vrox." Cevap

vermedi.

-

Sonraki birkaç gün zor geçti. Adamlar bir nöbet sistemi kurdular ve onu güvende tutmak için saatlerce uykusuz kaldıkları için kendini suçlu hissetmesine neden oldular.

Vrox her zamankinden daha sessizdi, sanki onu çoktan kaybetmiş gibi ciddi görünüyordu. Artık Kyros'un parlak kahkahalarını ya da Ni'ev'in yavaş kıkırdamalarını duymuyordu. Kyros onu kızdırdığında Rokan'ın ettiği küfürleri de duymuyordu artık. Vee bile cıvılamıyordu.

Bu değişimden nefret ediyordu. Renkli evlerine girip onu gerçeklikle kirllettikleri için bu manyaklardan nefret ediyordu.

Vrox'un endişesini hafifletmek için son iki gün boyunca içeride olduğunu söylemeyi ihmal etmedi. Onun yanında durdu, sadece devriye sırası kendisine geldiğinde ayrıldı.

"Kira."

İncelemekte olduğu mücevheri yere bıraktı ve Vrox'a tüm dikkatini verdi.

"Diğerleri ve ben konuşuyorduk. En iyisinin güneye, Harabeler'e doğru ilerlemek olduğunu düşünüyoruz."

Gözlerini kırptırdı.

Harabeler mi? Vrox'un ona öğrettiğine göre, Harabeler bir zamanlar Ezron'un başkenti, yani eviydi. Kayboluş'tan sonra insanlar kaçmış ve arkalarında kaos bırakmışlar.

"Orada bir kamp var mı?"

"Anneler, hayır. Orada sadece düşmüş taşlar var ama yeniden inşa edebiliriz. Güvenli olacak çünkü artık kimse oraya gitmiyor."

Gülümsedi. "Kulağa harika geliyor."

Gülümsemesine karşılık verdi ve sanki birinin içeri dalmasını bekliyormuş gibi girişe baktı. Artık ona neredeyse hiç dokunmuyordu, yumrukları bütün gün sıkamakla meşguldü.

"Hey," diye konuştu. "Bir fikrim var."

"Evet?"

"Dünya'dayken *yoga* denen şeyi yapıyordum," dedi, onun yardımıyla yataktan kalkarken. "Seni rahatlatmaya yardımcı olacaktır. Buna benzer bir şey."

Bildiği birkaç pozu göstererek esnemeye başladı. "Kadın."

Omzunun üzerinden baktı ve Vrox'un gözlerinin kışına dikildiğini gördü.

"Bunun beni rahatlatacağını sanıyordum. Sikim rahatlamış hissetmiyor, Kira."

Güldü. Yavaş ama emin adımlarla Vrox'unu geri kazanıyordu.

ELLİ YEDİ

"Yoga sizi rahatlatmıyor mu? Hocanızın size daha kişisel talimatlar vermesine mi ihtiyacınız var? Hmm?"

Ses tonundaki ima açıktı. Köpek dişlerini göstererek Vrox bir uyarı homurdandı. "Son üç gün senin için zor geçti. Beni baştan çıkarma. Rahmine sıkıntı vermek istemem."

Ayak parmaklarının ucunda durdu ve kollarını adamın boynuna dolayarak ereksiyonunu karnında karşıladı.

"Vrox?" diye fısıldadı nazlı nazlı, dilini adamın kirli çenesinde gezdirerek.

"Evet?" diye homurdandı, adrenalin kan dolaşımına hücum ederken kolları iki yanında seğiriyordu.

"Beni ayakta *becerebilir* misin lütfen?"

"Kira," diye homurdandı, parmakları onun kışını kavradı ve kuzeye çekmek için elbisesini tırmaladı. "Neden üzerimde böyle bir etkiye sahip olmak zorundasın? Neden sana karşı koyamıyorum?"

Adam onu ayağa kaldırdığında mutlu bir çığlık attı ve kendini kurtarmak için örtüsüyle uğraştı. Bacakları adamın beline kadar uzanıyor ve sabırsızca kıpırdanarak adamın sikini okşamasını bekliyordu.

"Oh evet."

Elleri kalçalarını kavrayarak yavaşça içine kaydı. Bakışları aralarındaki bağlantıda kaldı, uzun boyunun kızın içinde kayboluşunun görüntüsüne bağımlıydı.

Gözlerini kapatıp uçsuz bucaksız karanlığa baktı. Bu arada, Vrox'un etli istilasını sıkışık ve patlamış hissettirdi. Gördükleri ve hissettikleri arasındaki tezat çok güzeldi.

Onun fıskıran kucağına geri dönmeden önce çekildi. Onu yavaşça ve derinlemesine becerdi, çok güzel bir şekilde istediği gibi onu tuttu. Dudakları bir noktada birbirini buldu ve pelvislerini taklit etmeye başladı. Vrox konuşmasına izin verecek kadar uzun süre ağzını bırakmadığı için cesaretini *mmm'ed* ve *ahh'ed*.

Adam sonuna kadar içeri girmekten kaçındı ama kadın onun tepesinin hiçbir insan sikinin ulaşamayacağı derinliklere ulaştığını hissedebiliyordu.

Orgazmı titreyen bir nefesle geldi ve bacaklarını yerinde zorlukla kilitli tutabildi. Duvarları onu emiyor, sadece aletin verebileceği şeyi sözsüzce istiyordu. Yeni keşfettiği kararlılıkla, hızlı, sık itişlerle amını gagalamaya başladı. Kadının içini kraliyet döllerıyla yıkarken, tamamen uzaylı ve erkek gibi homurdandı.

Menisi sızıp yere düşerken mağarada yumuşak bir tıkırtı, tıkırtı, *tıkırtı* çınladı.

"Neden bu kadar şanslıyım?" diye sordu uyuklu bir şekilde, başını onun omzuna yaslayarak. "Burada şanslı olan benim," diye karşılık verdi.

Yatağa geri döndü ve kucağında Terran ile kenara oturdu. Bu sırada, kalbi aşkla ve amı uzaylıyla dolu bir şekilde uykuya daldı. Güç uykusu sadece birkaç dakika sonra Vee'nin onu gıdıklayarak kendine getirmesiyle sona erdi.

"Evet, evet," diye homurdandı oturduğu yerden kalkarken. "Hey, benim iri, lezzetli iri kıyımımı gördün mü?" diye sordu kalçalarını incelemekten önce. Her zamanki gibi Vrox aralarındaki pisliği temizlemiş görünüyordu.

Vee onun elini kokladı, sorduğu uzaylıdan çok onunla ilgileniyordu.

İnsan dostu olmayan yataktan çıkmak için mücadele ettikten sonra Kira Vee'yi kaptı ve dışarı baktı. Rokan ve Kyros bir dala bir şey asan Vrox'a doğru yürürken Ni'ev ateşi körüklüyordu.

Pelerinini üzerine geçirdi ve sonra bir kütüğün üzerinde

Ni'ev'e katıldı. "Hey."

Başını saygıyla eğdi. "Selamlar."

Bu Ezronian prensi pek konuşkan değildi ama bunu kişisel olarak algılamadı. O da diğerleriyle pek sohbet etmezdi.

"Harabeler'e geri taşınmak zorunda kaldığın için ne hissediyorsun? Güvende olduğumdan emin olmak için elinizden geleni yaptığınız için size gerçekten minnettarım."

Tekrar başını salladı. "Yapılacak en doğru şey bu."

Cevap kısaydı ama ondan fazla bir şey beklemiyordu.

"Vrox bana Harabeler'de büyüdüğünüzü söyledi. Çocukken nasıl biri olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Ni'ev görevine ara verdi, anılarını hatırlarken gözlerini kısarak baktı. "O her zaman bizden daha keşifçiydi. Ben üç kar yağışı büyüğüm, bu yüzden onun maskaralıklarını iyi hatırlıyorum. Birçok kez maceralarında ona katıldım."

Kira, etrafta hoplayıp zıplayan iki küçük prensin görüntüsüne gülümsedi. "Seni hiç de yaramaz olarak hayal edemiyorum, Ni'ev."

Omuz silkti. "Seni suçlamıyorum."

Kendisi olduğu için onu utandırmak istemedi. Vrox, anneleri Kaybolduğunda onunla birlikte olduğunu ve bu travmatik olayın onu mesafeli yaptığını söyledi.

"Kira, seni gördüğüme sevindim," diye selamladı Kyros Ni'ev'in yanına otururken. "Seni üç gündür görmüyordum, bu yüzden gezegenine geri döndüğünü düşünmeye başlamıştım."

Rokan alay etti. "Saçmalık. Eğer ortadan kaybolsaydı Vrox Ezron'u yok ederdi."

"Neden adımı duyuyorum?" Vrox onun yanına kayarak sordu.

Onlar günlük atışmalarına başlamadan önce, "Siz ocuklar ne zaman taşınacağımıza karar verelim?"

Vrox başını salladı. "Bugünden  güneş sonrasını düşünüyorduk. Her şeyi toplamalı ve ekinleri hasat etmeliyiz."

ne doğru kaymadan önce cevabını birkaç saniye sindirdi.

"Beni güvende tutmak için sayısız fedakrlık yaptığınız için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Siz olmasaydınız bunu asla başaramazdım."

Kyros başını salladı. "Yapılması gereken doğru şey bu."

"Her erkek senin gibi yapmazdı. Beni incitmek yerine, aileden biriymişim gibi kabul ettin."

Nefeslerinin altında mırıldandılar ve koltuklarında kıpırdandılar, oldukça rahatsız görünüyorlardı. Uzaylıların yüzü kızarabilseydi, domates kırmızısı olurlardı.

"Ayağa kalk."

"Ne?"

Ayağa kalktı. "Beni duydun. Hadi gelin." Dört

adam ayağa kalktı, aynı derecede şaşkın

görünüyorlardı. "Daha yakın durun."

Onun talimatlarını izlediler ve uzun, stsz, ölçekli uzaylılardan oluşan bir dizi yarattılar. Hepsinin aynı anda hem farklı hem de benzer olması onu hep şaşırtmıştır.

ne doğru sıçradı, kollarını havaya kaldırdı ve olabildiğince çok erkeği kucakladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Kira?"

"Nedir bu?"

Kaskatı kesilmiş ellerini yanlarında tuttular. "Arkadaşım olduğunuz için çok mutluyum." "Lütfen beni serbest bırakın," diye yalvardı biri.

Bir kıkırdama ile ellerini bıraktı ve uzaklaştı. Adamlar onun sevgi gösterisi karşısında telaşlanarak dağıldılar. Sadece Vrox kaldı.

"Ne? Kıskançlık krizi yok mu?" diye alay etti.

İçini çekerek onu kendine doğru çekti. "Lütfen kardeşlerimi kucaklamayı alışkanlık haline getirme."

Onun tahmin edilebilirliğine gülümsedi. "Hadi *çocuklar* için yemek yapalım. İçimden bir ses bir hafta boyunca benden vebadan kaçır gibi kaçacaklarını söylüyor."

Vrox başını salladı. "Ezronlular arasında fiziksel temas olağan değildir. Sadece çiftler arasında yaygındır. Onların telaşından dolayı kendinizi aşağılanmış hissetmeyin."

"Biliyorum," diye güvence verdi. "Neden onlara biraz meyve almıyoruz? Yarın kampı toplamaya başlayacağımız için hepimizin enerjiye ihtiyacı olacak."

"Biz toplanacağız. Sen dinleniyor olacaksın. Rahmine zarar verme riskini almana izin vermeyeceğim."

Gözlerini devirdi. "Bütün gün yatakta yatmayacağım. Yardım edeceğim." "Bunu göreceğiz," diye karşı çıktı Vrox.

"*Hayır*, görececek bir şey yok. Ben yardım edeceğim..." Soğuk bir şey iç bacaklarını gıdıkladı ve cümlesinin geri kalanını dondurdu. Soğukkanlılığını koruyarak arkasını işaret etti.

"Ben Vee'yi almaya gidiyorum. *Çocuklar* için meyve getirebilir misin?"

Tartışmayı bitirmemiş gibi görünüyordu ama dinlemeyi seçti. Döndüğü anda, kalbi boğazında, mağaralarına doğru koşmaya başladı. Pelerinini omuzlarından savurarak elbisesini yumrukladı ve kuzeye doğru sıyırdı.

"Lütfen..." diye yalvardı hangi güç dinliyorsa. "Lütfen yanılmama izin ver."

Çaresiz gözleri kalçalarını aradı. Bronzlaşmış et ve onları kaplayan kan ona bakıyordu. Bir hıçkırıkla, yaklaşık üç haftadır üzerinde düşündüğü sorunun cevaplandığını fark etti.

Rahmi boştu.

Su kabına koştu ve titreyen eliyle kalçalarına su sıçrattı, suyun tenindeki gerçeği sileceğini umuyordu.

"Hayır," diye bağırdı deli bir kadın

gibi. Vee onun sıkıntısını hissederek

cıvıldadı.

Ben ne yapacağım?

Nefes almak için çırpınırken göğsünü tuttu. Gözyaşları ve hıçkırıkların karışımı dökülüyordu ve umutsuzluğunu susturmak için kalan tüm enerjisini harcadı.

Acısı ne kadar büyük olursa olsun, Vrox bunu öğrenemezdi. Bu bulanık denizlerde tek başına yelken açabilirdi.

ELLİ SEKİZ

"Kardeşlerim aç olmadıkları konusunda ısrar ediyorlar."

Vrox'un ani varlığı onu sıçrattı. Karnındaki sıkıntının kırıksıklıklarıyla eşleşmediğinden emin olmak için elbisesine baktı.

Vrox perdeyi iterek geçti ve kalbini çalan o çocuksu ama ölümcül sırıtışıyla gülümsedi. Eğer hamileliğini doğrulasaydı, yüzü sevinçten paramparça olurdu. Ona gösterebileceği tek şeyin bacaklarının arasındaki kanlı mezarlık olması tam bir trajediydi.

"Onları gerçekten korkutmuş olmalısın."

Başını salladı ve onun neden bahsettiğine odaklanmaya çalıştı. "Öyle mi? *Evet*, eminim öyledir. Yatağa uzanmama yardım eder misin lütfen? Uykum var."

"Evet. İşte, sana bu *juein* meyvesini getirdim. Ezron'da nadir bulunur ve harika bir besin sağlar. Fide için iyi olacaktır."

Fide.

Yüzü umutsuz bir çirkinlikle buruştu ve sırları gözlerinden damlamaya başladı.

Vrox meyveyi bıraktı ve onun yanına atladı. "Terran'ım," diye fısıldadı. "Neyin var?"

"Bunu gerçekten istedim. Gerçekten, gerçekten, istedim," diye ağladı.

"Bu sadece meyve, Kira," diye rahatlatmaya çalıştı. "Tabii ki alabilirsin."

Anlamamıştı. Hıçkıra hıçkıra ağladığı şey Ezron incelikleri değil, annelik deneyimiydi.

"Sana daha fazlasını getireceğim, tamam mı?"

Ona şefkatle sarıldı, gözyaşlarını usulca okşadı. Dünyayı onun ayaklarının altına sermek istiyordu. "Sadece uyumak istiyorum," diye burnunu çekti. "Kalkmama yardım eder misin lütfen?"

Dizlerinin üzerine çöküp onu üzen şeyi anlatması için yalvaracakmış gibi görünüyordu. Ağır ağır iç çekmeyi tercih ederek onu yatağa kaldırdı ve ıslak yanaklarından öptü.

"Uyu artık Vee," diye emretti cıvıldaayan hayvana.

Ayaklarını yıkadı ve yatakta ona katıldı, geniş bir avuçla sırtını ovdu. Göğsü kısa sürede onun tuzlu hüznüyle sıırsıklam oldu ama tek bir şikâyetle bile bulunmadı.

Duygularının tükenmekte olan kargaşasının onu güçten düşürmesi uzun sürmedi. Boş rahmiyle eşleşen rüyasız bir uykuya daldı, ancak kısa süre sonra Vrox onu uyandırdığında uyandı.

"Kira," diye tekrarladı, onun omuzlarını sarsarak.

"Ha?" diye mırıldandı, tamamen sersemlemişti. Gözyaşları göz kapaklarını kapatmıştı ama gözlerini kırıştırarak açmayı başardı.

"Sizi uyandırdığım için özür dilerim

ama..." "Kira!" Nebula seslendi.

Vrox'u itti ve yatağın kenarına doğru koştu. Kendini karanlığa atamadan Vrox onun kolunu kavradı ve inmesine yardım etti. Kız dışarıya koşarken Vrox hemen peşindeydi.

Nebula, Ak ve diğerlerinin yanında duruyordu, adamların taşıdıkları meşaleler tarafından aydınlatılmıştı. Kira kollarını açarak ona doğru koştu. Nebula onu neşeli bir kahkahayla karşıladı ve bu kahkahaya erkekler homurdanarak karşılık verdi.

Kira sıkıntıyı ararken Vrox'u ağabeyiyle birlikte yerde yuvarlanırken buldu. Rokan ve Draekon kaçmaya çalışırken

Onlar.

"Kesin

şunu!"

Onu dinleyemeyecek kadar şiddet sükunetine dalmışlardı.

Sonunda Draekon Ak'ı iyice kavradı ve onu sürükleyerek uzaklaştırdı ama Vrox çenesine son bir yumruk indirmeden önce değil.

Ak, Draekon'un tutuşuna isyan ettiğinde Ni'ev, "Yeter," diye gürledi.

"Önce o saldırdı!" Ak didiştı.

"Kadınımı kaçırdın!"

Adamlar tartışmaya başladığında Kira iki elini şakaklarına götürdü. Başka bir dile geçmiş gibiydiler çünkü ne hakkında konuştuklarını anlamıyordu.

"Durun, ikiniz de!" diye araya girdi.

Vrox, Ak'ın boynuna uzanmak üzere olan ellerini bıraktı.

"Nebula ile konuşmam ve onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyor, bu yüzden lütfen sakın olun."

"Tabii ki iyi," diye karşı çıktı Ak. "Ona hiçbir şey olmasına izin vermedim."

"Gerçekten mi?" Kira şımarı. "Yani tecavüz girişimi *hiçbir şey* olarak mı nitelendiriliyor?"

Bu kez yumrukları hazır bir şekilde Ak'ın üzerine atlayan Kyros oldu.

Kira yorgun bir iç çekişle Nebula'nın elini tuttu ve onu Vrox'un odasına doğru yönlendirmeye başladı. "Buraya nasıl geldin?"

Nebula cevap vermeden önce omzunun üzerinden son bir kez baktı: "Ak'ı ikna ettim."

"O boğayı seni buraya getirmesi için ikna mı ettin?"

Nebula gülümsedi. "Evet. Onu görmezden gelmeye ve adını tekrarlamaya devam ettim. Sonunda pes etti."

Kızlar mağaraya girdiler ve yere yerleştiler. Kira onu üçüncü kez kaybetme korkusuyla sahiplenmeye devam etti. "Zamanlaman daha iyi olamazdı. Üç gün sonra bu kamptan ayrılmak üzereydik."

"Ne?" Nebula kaşlarını çatı. "Neden? Burası oldukça hazır görünüyor." "Yoğun bir hafta oldu..."

Kanlı keşfiyle ilgili düşüncelerini uzaklaştırmak için başını salladı. İhtiyacı olan son şey yeni bir ağlama krizine girmektir.

"Bazı pislikler üç gün önce buralarda bir dişi gördüklerini söyleyerek ortaya çıktılar. Etrafta beni aradılar, kaderden gelen bir hediye olduğuma ve hepsinin aletlerini sokmaya hakları olduğuna ikna olmuşlardı."

Nebula'nın içini bir ürperti kapladı. "Bu iğrenç."

"Evet. Adamlar erkeklerden kaçmak için güneye, Harabeler'e gitmeyi planlıyorlar." "Harabeler mi?"

Kira, Nebula'nın Ezron hakkında ne bildiğini düşünerek dudağını ısırdı. Coğrafyası, tarihi ve kültürü hakkında çok az şey biliyordu. Dil engeli onun cehaletini korumuştur.

"Harabeler, her şey boka sarmadan önce Ezron'un başkentiydi. Kayboluş gerçekleştiğinde insanlar çılgına döndü. Vrox ve kardeşleri olay olduğunda çok gençti, bu yüzden zar zor hayatta kaldılar."

Nebula onun elini sıktı. "Onlarla nasıl konuşabiliyorsun? Dillerini öğrendin mi?"

Kira'nın yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Kolyen. Brandon ona bazı teknolojiler ekledi. Gerçekten çılgınca. Vrox'un dil bilgisini kendi beynime aktarmamı sağladı."

Nebula'nın güzel yüzünde bir dizi duygu belirdi. Kardeşinden bahsedilince önce üzüntü, sonra da şaşkınlık.

"Bu... tehlikeli değil mi? Hala çalışıyor mu?"

Kira çantasının içinde bulunduğu sandığa baktı. "Sanırım hâlâ çalışıyor. Yıllardır kullanmadım. Güvenliğine gelince, uzun vadede herhangi bir yan etki yaşamadım. Nörolog değilim ama bunun iyiye işaret olduğunu söyleyebilirim."

Nebula düşüncelerini toparlayarak yere baktı. "Brandon kolyenin bu teknolojiye sahip olduğunu bana neden söylemedi?"

"Nebula."

Her iki kadın da yüzlerini girişe doğru çevirdi. Perde hâlâ yerinde duruyordu ama Ak'ın sesi perdeyi kolayca delip geçti.

"Ne istiyor bu? Tanrı aşkına, lütfen ona beni rahat bırakmasını söyle!" Nebula yorgun ifadesini iki eliyle kapattı.

"Seni görmek istemiyor," diye açıkladı Kira.

"Uyumak zorunda," diye karşı çıktı Ak. "Çok yorgun." "Burada benimle uyuyacak."

"Hayır. Başka bir adamın evinde uyumayacak."

"O senin değil, Akdronis! O kendi kadını. Bunu o kalın kafana sok!"

Birisi Ak'ı sürükleyerek götürürken itiş kakış sesleri duyuldu.

Nebula'nın omuzları rahatlamamanın verdiği ağırlıkla çöktü. Haftalardır onu kaçıran kişinin yanında kaldıktan sonra, ona bakmaya bile zor dayanıyordu.

"Uzaylı dostun sana nasıl davranıyor?"

"Vrox?" Kira sırtıttı, hâlâ kırmızı olan gözleri sevinçten kısılmıştı. "Dünya'yı kaybetmeye değıyor."

"Oh?" Nebula kaşlarını oynatarak sordu. "O adamla mı çıkıyorsun?" "Bu biraz karışık."

Nebula omuz silkerek cevap verdi, "Can kulağıyla dinliyorum. Haftalardır Ak'ın hırıltılarını ve homurtularını duyduktan sonra senin sesin hoş bir değışiklik oldu."

"Ezron'un on beş yıldır gördüğü ilk bebeğı doğurmaya çalıştık... bu bir."

ELLİ DOKUZ

Nebula gözlerini kırptırdı ve az önce duyduklarını reddetmiş gibi başını salladı.

"Yine mi

geldin?" "Onu

seviyorum."

Nebula'nın kaşları tavana doğru uçuştı. "Seviyorsun... dişleri olan, sarı gözlü, yedi ayaklı, pullu kollarıyla etrafını iki kez sarabilen adamı mı?"

Şokun annesi başını salladı. "Tek ve biricik. Eminim Ezronianların soyunun tükenmekte olduğunu zaten biliyorsunuzdur çünkü doğum oranları dibe vurdu. Vrox ve ben bu gidişatı değiştirmeye karar verdik."

"Kira," diye araya girdi Nebula. "Sadece görev ile aşkı birbirine karıştırmadığından emin olmak istiyorum. Bu adamları kurtarmanın ahlaki sorumluluğun olduğunu düşündüğünü biliyorum ve bu baskıyı anlıyorum ama bu senin kafanı karıştırabilir."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Felsefeyle aram iyi değil. Bunu inkar edemem. Onu seviyorum. Vrox... lanet olsun, onun gibi erkeklerin var olduğunu düşünmezdim. Gerçeküstü biri. Kardeşleri ya da benim için yapmayacağı şey yok."

Nebula kaşlarını çatarak, "Bunu... hayal bile edemiyorum," diye cevap verdi.

Kira da öyle düşünmüştü. Akdronis, Ezronlu erkeklerin korkunç bir resmini çizmişti.

"Kendinize zaman tanıyın. Eminim çocuklar fikrini değiştirecektir. Çok eğlenceliler ve oldukça zararsızlar. Kim bilir, belki de Rokan ya da Kyros'a aşık olursun."

Nebula kuru bir şekilde kıkırdadı. "Ak'ın geçit törenine kan yağdıracağından oldukça eminim."

"Onunla ilgileneceğiz. Yerini öğrenmesi gerekiyor."

Ses tonundaki sert kesinlik Nebula'nın yüzünde bir gülümseme yarattı. "Teşekkür ederim. Arkamı kolladığını bilmek güzel." Gözlerinin girişe kaymasına izin verdi. "Şimdi senin hakkında konuşmaya geri dönebilir miyiz? Bebek yapmak için bir uzaylı seçmek zorunda kalmanın baskısını gerçekten düşünmek istemiyorum."

"Um..." Kira rahatsız bir şekilde yer değiştirerek başladı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Terralıların ve Ezronluların üremesinin mümkün olup olmadığından emin değilim. Yani hey, sonuçta bir erkek seçmek zorunda kalmayabilirsin," diye kuru bir teklifte bulundu.

Üzüntü kabarmış, başını ağırlaştırmıştı. Ezron'a bir çocuk vermesi gerekiyordu. Yaşam meşalesini devretmeyi başaramazsa, ölüm geriye kalan azıcık ışığı da tüketecekti.

Son nefesini verene kadar eksikliğini düşünecek, başarılarının hiçbirinin yankı bırakmayacağını, gezegeni istila eden ölümü suladığını kendine hatırlatacaktı.

"İkiniz arasında genetik bir uyum olmadığını düşündüren nedir?"

Kira girişe baktı ve Vrox'un yakınlarda olup olmadığını kontrol etti. Onun balayı umudunu, içini kemiren endişesinden koruması gerekiyordu.

"Birçok kez korunmasız ilişkiye girdik ama bugün kanadım."

"Olamaz," diye yakındı Nebula, boştaki elini Kira'nın dizine götürerek. "Yine de bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Hamileyken kanama insan kadınlar için bir olasılıktır."

"Biliyorum, biliyorum," diye tekrarladı Kira, ellerini örgülü saçlarının arasında kaybederek. "Ama en kötüsünü düşünmek çok cazip geliyor. Tek bir belirti bile hissetmedim. Hiçbir şey hissetmedim. Fiziksel olarak normal ama zihinsel olarak berbat hissediyorum."

"Sadece nefes al," diye hafifledi Nebula. "Zaman tanı. Stresin kimseye faydası olmaz."

"Vrox babalığı hak ediyor. Bunu ona vermeyi çok istiyorum. Şu anda önümüzde Dünya'ya açılan bir kapı olsa bile geçmem çünkü o benim evim. Dünya'da benim için acılı annem ve soğuk, ölü kupalardan başka bir şey yok."

Nebula kolunu kaldırdı ve Kira'ya sararak onu rahatlattı. Kira bunu takdir etti. Vrox'un kucaklamaları ve sarılmaları ne kadar harika olsa da, o bir kadın ya da bir Terran değildi. Sadece Nebula'nın sunabileceği belli bir sıcaklık vardı.

"Ona söyledin mi? Kanama hakkında?"

Kira perişan bir halde kaskatı kesildi. "Hayatta olmaz. Asla olmaz. Vrox'un nasıl olduğunu bilemezsin. Üzülecek ve kendini suçlamanın bir yolunu bulacaktır. İkimizin de endişeden aklımızı kaçırmamız için bir neden yok."

Nebula iç çekti. "Bence ona söylemelisin. Ama hey, bu senin kararın."

"Burada olman çok güzel, Nebula. Güvende olmana sevindim."

"Hey," dedi Nebula sıkarak. "Bu işte beraberiz. Kira

gülümsedi. "Ezron'un en kötü sürtükleri birleşti." Nebula

kıkırdadı. "Ezron'daki tek sürtükler biziz."

Hafif kahkahalar atmaya başladılar.

"Biraz dinlenmelisin. Burada uyuyabilirsin. Eminim Vrox için sorun olmaz."

"Yine de adamı yatağından kaldırmak istemiyorum. Üçümüzün de sığacağından şüpheliyim. Herhangi bir yerde fazladan yatak var mı? Ya da belki bir köşeye karyola falan yapabilirim?"

Kira ayağa kalkıp dışarı çıkmadan önce, "Bir bakayım," diye teklif etti.

Vrox, Ni'ev ve Rokan girişten metrelerce uzakta duruyordu, sadece yüzlerindeki ifadeler kadar çılgın görünen meşalelerden tanınabiliyorlardı.

Soğuk rüzgârdan ve sırrının baskısından korunmak için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Vrox'un bakışları onu buldu ve ona bir el uzattı. Hızını artırarak onun elini tuttu ve Nebula'ya söylediği şeyi gülümseyerek gerçeğe dönüştürdü.

Onu seviyordu.

Ak sessizliği bozdu, gürültülü varlığı dikkat çekiyordu. "*Neyla'yı* neden yalnız bıraktın?"

Soluna baktı ve onun sevgisinin bir mutasyonunu paylaşan bir adam buldu. Akdronis Nebula'yı seviyordu ama bu farklı türden bir aşktı. Çarpık bir aşk.

"Sanırım dinlenme vakti geldi. Odamızda bir karyola yapıp yapamayacağını ve bizimle uyuyup uyuyamayacağını öğrenmek istedi."

"Hayır," diye cevapladı Ak kesin bir ifadeyle.

"Ak, o senin yatağını paylaşmak istemiyor ve onu zorlamana izin vermeyeceğim. O sana ait değil."

Prens ona ters ters baktı. "Siz Terralılar boyunuzun eksikliğini ruhunuzla telafi ediyorsunuz."

Vrox, Kira'nın elini bıraktı ve kalçasına doğru kaydıldı. "Alnındaki o kırıksıklığı düzelt kardeşim, yoksa seni sırt üstü yatırırım. Dişime dik dik bakmana izin vermeyeceğim."

Ak'ın çenesinin gıcırdadığını duyduğuna yemin edebilirdi.

"Ona benim yatağımı kullanabileceğini söyle. Ben evimin dışında uyuyacağım." Kira tereddüt etti. "Onu tekrar kaçırmayacaksın, değil mi?"

"Kyros bu gece nöbet tutacak," diye garanti verdi Vrox. "Onun haberi olmadan kimse bu kampa girip çıkmayacak."

Kira başını sallayarak Nebula'ya bilgi vermek için içeri girdi.

"Ak onun yatağını kullanabileceğini ve kendisinin dışarıda

uyuyacağını söyledi." Nebula ayağa kalktı, temkinli

görünüyordu. "İçeri gelmeyecek mi?"

Kira başıyla onayladı. "Evet, biri de sürekli nöbet tutacak." "Tamam..."

İki kadın kucaklaştı.

"Sonra görüşürüz. Biraz dinlen, tamam mı?"

Nebula gülümsedi. "Haftalardır gerçek bir yatakta uyumadım, bu yüzden üç gün boyunca uyursam şaşırmayın."

Dışarıda Ak'ın "*Nayla!*" diye bağırması iki kadının da duraksamasına neden oldu.

Kira sessiz kalarak Nebula'ya cevap vermedi. Yoluna devam etmeyi seçti, arkasında bir serinlik perdesi titreşiyordu.

Ak onun sessizliğini kabul etti ve bir daha ona seslenmedi.

Ak'ın yatağı da Vrox'unki gibi onlar için çok yüksekti. Nebula'yı kaldırmak için yaratıcı olmaları gerekiyordu. Kira diğer kadının kürklerin üzerinde rahat ettiğinden emin olduktan sonra uzaylının kollarına geri döndü.

ALTI

Ertesi sabah, Kira bilinç ona dokunur dokunmaz ayağa kalktı. Kıpırdanması Vrox'u uyandırdı, kolunu ona doladı ve yüzünü kalçasına gömmek için güneye doğru kayd.

"Günaydın bebeğim," diye selamladı Kira onun siyah saçlarını okşayarak.

Vrox onun midesiyle konuştuğunu düşünerek, "Evet, selamlar fidan," diye onayladı.

"Nasıl uyudun?" diye sordu.

Oturuyor olmalarına rağmen Vrox ayağa kalkmış, onun üzerinde yükseliyordu. Gözlerinin rengi her zamankinden daha donuktu ve yüzünde sakal izleri vardı.

"Tedirgin edici rüyalar gördüm ama beni boş ver. Sen nasılsın?"

Onu kucağına çekti ve kalçalarının arasındaki varlık kendi günaydınını sundu. Bilmiş bir sırıtışla elini kaldırdı ve onun yanağını okşadı.

"Belki eşyalarımızı topladıktan sonra göle gidebiliriz?" Gözleri

kısıldı ve tutuşu sıkılaştı.

"Ağzım mükemmel bir şekilde kayganlaşmışken neden bir göle ihtiyacın olsun ki?" diye şeytanca sırttı ve kızın kıvrımlarında defalarca yüzmüş olan köpek dişlerini gösterdi.

"Oh, iğrenç!" diye güldü, adamın göğsünü avuçlayıp onu kenara itti.

Burnuna bir öpücük kondurarak yataktan kalkmasına yardım etti. Vee'nin kürkünü okşadı ve ardından temizlenmek için su kabını kullandı.

"Ni'ev'e demircilik mağarasında yardım edeceğim. Sana *refri-teratör* hazırlamamı ister misin?"

"Hayır," diye yanıtladı Kira. "Sadece *blurak*'a ihtiyacım var. Harabeler'e vardığımızda buzdolabını yeniden yapabilirim. Oh! Bu bana Nebula'yla ev içi su tesisatı hakkında konuşmam gerektiğini hatırlattı. Teşekkürler bebeğim. Sen en iyisisin."

Çenesini öpmek için sıçradı ve kelime kusmuğuna yetismeye çalışırken onu sersemletti. Neden rahmiyle konuştuğunu, neden ona teşekkür ettiğini ya da ev içi su tesisatının ne olduğunu anlamamıştı.

Kira'nın dışarı fırlamadan önce elbisesini düzeltmesini izlerken, *Terran kadınlarının bir gizem* olduğunu düşündü.

Kira, Ak'ları aramak için bitişik mağaralar boyunca yürüdü. Diğerleri kampın dört bir yanına dağılmış, güne çoktan başlamışlardı. Ancak Nebula'yı kaçırان kişi mağaranın dışında, pullu sırtını duvara dayamış oturuyordu.

Onun yaklaşan ayak seslerini duyar duymaz heybetli duruşuna yükseldi ve boş boş baktı. Geniş göğsü çıplaktı ama kucağı diğer adamların giydiği kumaşla örtülüydü. Dişli dudaklarından bir selam çıkmadı ama düşmanlığı apaçık ortadaydı.

"Merhaba. Nebula'yı görmeye geldim."

"Kira?" Nebula içeriden inledi, sesi Ak'ın vücudunu sertleştirdi. "Hey!

İçeri girebilir miyim?"

"Elbette."

Kira, Ak'a sorgulayan bir bakış atarak sessizce onun alanına girmek için izin istedi. Ak'ın tek yaptığı duvara dayalı oturma pozisyonuna devam etmek olunca, bunu yeşil ışık olarak algıladı.

Perdeyi itti ve Ak'ın odasını Vrox'unkinden daha dağınık bir halde buldu. Buna çok şaşırmamıştı. Mağara uzun süredir boştu.

Vee basit merakıyla kampta kaos yaratma eğilimindeydi.

Nebula Ak'ın yatağındaydı, saç örgüleri yüzüne dağılmıştı.

"Lütfen bana bu gezegenin diş macununu icat ettiğini söyleyin," diye

homurdandı. Kira güldü ve yatağın yanında durdu. "Sana diş macununu

anlatana kadar bekle.

Vrox'un Kaybolma teorisi. Görünüşe göre bu adamlar bir zamanlar gelişmiş bir türmüş."

"Ve biz de onların taş devrine ışınlanmak zorunda kaldık."

"Evet," diye iç geçirdi Kira. "Bizim için yıldızlar arasında

uçmak yok." *Tabii doğru uzaylının kucağına*

zıplamazsanız.

"Hmm. Yataktan kalkmama yardım edebilir misin? Üzerine basabilmem için sandığı tutabilir misin?"

Kira başıyla onayladı ve istenileni yaptı. Nebula yere iner inmez yatağa geri zıplamaya çalıştı.

"Bu da ne?" diye panikledi.

Kira yere baktı ve mor bir kürk topu buldu.

(a/n: Sanırım bir noktada kürkünün kahverengi olduğunu söylemiştim. Onu daha uzaylı yapalım)

"Bu Vee."

"Bu bir tavşan mı yoksa bir chihuahua mı?"

Kira güldü. "Çok tatlı biri. Burada kadınları erkeklerden daha çok seviyor."

"Onu suçlayamam," dedi Nebula tereddütlü bir şekilde elini uzatırken. "Bu adamlar çok gergin."

"Evet. Ayrıca oldukça etoburlar. Vrox aslında Vee'yi onu bana yedirmesi için getirmişti."

Vee onun sözlerini anlamış gibi ürperdi ve iki kadını da güldürdü.

"Bugün çocukların toplanmasına yardım edebiliriz diye düşündüm, ama önce madalyonu çalıştırmayı denemeliyiz. Ne dersiniz?"

Nebula başını salladı. "Kulağa hoş geliyor. Ak'a hem İngilizce hem de Ezronca siktir git demeyi çok isterim."

Bir homurtuyla Nebula'nın elini tuttu ve ona rehberlik etmeye başladı. Ak'ı geçtikten sonra ayağa kalktı ama yaklaşmak için hiçbir harekette bulunmadı.

"Tanrım," diye fısıldadı Nebula. "O çok saplantılı-"

Vrox perdenin arkasında belirdi ve Nebula bu devasa göğse çarptı. Elleri hemen sıçradı ve onu sabitlemek için kollarını kavradı.

Çirkin bir kıskançlık duygusu Kira'nın canını yaktı.

Bu mantıksız bir duyguydu, tehlikeli bir duygu. Vrox ona tamamen bağlıydı ve Ezron'daki tek iki kadın o ve Nebula olsa bile, asla başka tarafa bakmazdı.

"Dikkatli ol, Terran," diye uyardı Vrox Nebula'yı.

Kalbi küçülen göğsünde gümbürdedi ve gözleri Nebula'nın pazusunda kalan pullu eline kaydı.

Sakin ol, Kira. Deli olma. Bu terim bir sevgi ifadesi değil. Ona böyle seslenmesinde bir sorun yok.

Vrox, bakışlarını sadakatle Kira'ya çevirmeden önce Nebula'yı serbest bıraktı. Kira ona bir gülümseme fırlattı ve o da bunu yansıttı.

- - -

Ezronian dilini Nebula'nın beynine aktarmak için madalyonu kullanmak sadece birkaç dakika sürdü. Cihazın şifresinin kendi adı olduğunu duyunca biraz gözleri doldu ama kendini tutmayı başardı. Zaten yeterince ağlamıştı ve şimdi de kardeşinin öldüğünün farkına varmak onu kurutmuştu.

Kan naklinin tek yan etkisi baş ağrısı oldu ama Nebula toplanmalarına yardım etmekte ısrar etti. Vrox, ikisinin de Vee'den daha ağır bir şey kaldıramayacağını ilan etti ve itaat etmezlerse onları bir ağaca bağlamakla tehdit etti.

Kira'yı şaşırtan şey, tüm adamların bir çeşit değerli eşyayla dolu sandıklara sahip olmasıydı. Bunları nasıl taşıyacaklarına dair hiçbir fikri yoktu ama bir yolunu bulacaklarını biliyordu.

"Vrox, öğleden sonraki yüzüşümüzü ertelemem gerekecek. Aklıma harika bir fikir geldi."

Prens kaşlarını çatı ve taşıdığı Ezronya sebzelerinden oluşan sepeti yere bıraktı.

"Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Daha sonra dinlenirim. Üzerine yazabileceğim bir şeyiniz var mı? Bir çeşit bez ve yazı gereçleri?"

"Ne yazmak istiyorsunuz?"

"Harabeler yok edildiğine göre belgeler de yok edilmiştir diye düşündüm. Bir *anayasanız* var mı? Hazırlanmasına yardımcı olabilirim."

"Bir ne?"

Durakladı, nasıl ifade edeceğini düşünüyordu.

"Tüm vatandaşların uyması gereken bir davranış kuralları mı?"

Nebula önerdi. Kira başını salladı. "Evet, işte bu."

Vrox mağarasının girişinin yanında bekleyen sandık yığnına baktı.

"İçeride bir yerlerde bir şey olmalı. En iyisi Ak'a sormak. O veliaht prens olarak bu işlerle daha çok ilgilenirdi. Babam gençlik yıllarında bize biraz siyaset öğretmiş olmalı ama hatırlamıyorum."

Kira, Nebula'nın bacaklarına tırmanmaya çalışan hevesli Vee tarafından dikkati dağıtılmadan önce başını salladı.

Nebula dizlerinin üzerine çöküp uzaylı tavşanı okşayarak, "Kadınların ilgisinden hoşlandığı kesin," dedi. Üzerine bir gölge düştüğünde başını kaldırdı ve tökezleyerek uzaklaştı.

Ak, "Artık Ezronca konuştuğunuzu duydum," diye açıkladı.

Ayağa kalktı ve Kira'ya yaklaştı. "Evet," diye mükemmel bir şekilde cevap verdi. "Ama seninle konuşmak istemiyorum. Lütfen beni yalnız bırakın."

Ak yüklü birkaç dakika boyunca ona baktı ve arkasını dönüp pullu sırtını göstererek uzaklaştı.

Nebula içini çekti, Vee'yi tekrar yere bıraktı ve tavşan zıplayarak Kira'ya yaklaşp dikkatini çekmeye çalışırken ona baktı.

"Çalışmaya devam etmeliyiz. Hâlâ yapacak çok şey var."

ALTI BİR

Sandıklara, çuvallara ve sepetlere istiflenmiş devasa eşya ve yiyecek yığınının baktı. O yığının içinde bu adamların evi vardı. Avcılık ve toplayıcılıkla geçen koca bir on yıl.

Kendisine ait olduğunu söyleyebileceği tek eşyası, Vrox'un yatağının üzerinde duran ve içinde cep telefonu, çeviri cihazı ve kartları bulunan bebek mavisi çantaydı.

Çok az şeyi vardı ama kendini aralarındaki en zengin kişi gibi hissediyordu. Hepsi Vrox'a sahip olduğu içindi.

Bir kürk yığınının mükemmel olduğundan emin olmak için kontrol etti ve yerinde olmayan bir şey bulduğunda tüm yığını yeniden yaptı.

Erkeklerin doğum yeri olan Harabeler'e taşınacağı için o kadar heyecanlıydı ki, gergin ve ürkek bir haldeydi.

Vrox'a "*Blurak* kaplarının sıkıca kapatıldığından emin oldun mu?" diye sordu.

Cevap vermeden önce kaşlarını çattı. "Evet. Şimdiden iki kez."

"Bir kez daha kontrol etmekten zarar gelmez!" diye sırtarak fiçilerin yanına gitti.

"Obsesif temizlik bozukluğunuz olup olmadığını sormam uygunsuz olur mu?" Nebula kıkırdadı.

"Hayır!" Kira omzunun üzerinden savurdu. "Çok heyecanlıyım! Ezron'un geçmiş hakkında çok şey öğreneceğiz."

Bir bez alıp çömlekleri silmeden önce kapların iki kez kapatıldığından emin oldu. Ni'ev ona bu iş için endişelenmemesini söyledi çünkü çömlekler

Zaten taşıma sırasında muhtemelen paramparça olacaktı, ama onu başından savdı ve elleri acıyana kadar cilalamaya başladı.

"Ekinlerin geri kalanıyla ne yapacağız?" Kyros arkasındaki tarlaları işaret ederek sordu.

"Onları bırakmak zorunda kalacağız. Ak, taşımaya yardımcı olması için birkaç *lentun* yakalamaya gitti ama taşıyabilecekleri çok fazla şey var," diye yanıtladı Ni'ev.

Vrox, "Harabeler'e ulaşana kadar dişilere yetecek kadar meyve ve sebze var," diye güvence verdi.

Yük olma fikrinden nefret ettiği için içi burkuldu. Vrox'un pantolonundakinden başka bir et yemek için cesaretini toplamaya çalışıyordu ama Ezron'un hayvanları iştah açıcı görünmüyordu. Üstelik hiç baharat da yoktu. Adamlar kanlı, kalın et parçalarını en ufak bir tiksinti duymadan yiyorlardı.

Vrox bir elini kaldırdı ve saçlarını kaşıdı. Son zamanlarda bunu çok sık yaptığını fark etti ve saç uzamasının bir etkisi olup olmadığını merak etmeye başladı. Yüzü fazlasıyla sakallıydı ama buna pek aldırmış etmedi. Prensi her halükarda yakışıklıydı.

Nebula'nın parlak kahkahası Kira'nın dikkatini başka yöne çekti. Diğer kız bir daire çizerek koşuyordu ve mor bir kürk topu da onun peşinden zıplıyordu. Ak gittiğinden beri gardını indirmiş ve daha kaygısız olmuştu. Kira onun mutluluktan parladığını görmekten memnundu. Bunu hak etmişti.

"Biri Vee'yi *kokainle* mi besledi? Günlerdir kontrolden çıkmış durumda," diye sordu Kira, Nebula'nın etrafında tur atan tavşana bakarken.

"Vee. Bir patini yerinden çıkaracaksın- oh!"

Vee, Nebula'nın bacaklarını kendi bacakları

için ihmal etti.

"Yakında etrafta daha fazla dişi olacağını düşünerek heyecanlanmış olmalı."

"Belki *siz* daha az korkutucu görünseydiniz, size ısınırdı."

Kyros güldü. "Etrafta kaşlarını çatarak dolaşan tek erkek Ak'tır. Vee bize ısınmıyor çünkü siz dişiler gibi canavarlarımız yok."

"Kyros," diye tehditkâr bir şekilde homurdandı Vrox, kardeşinin kadınının göğüslerini düşündüğü fikrinden rahatsız olmuştu.

"Anneler, Vrox. Senin kaşların Ak'inkinden bile daha çirkin."

Herkes güldü ve Vrox alaycı bir şekilde hançerini fırlattı. Silah onu birkaç santimle ıskalayınca Kyros irkildi.

"Doğruluğun şakaya gelmez, Vrox!"

Vrox başını salladı ve işine devam etti. Kira battaniyeleri koruyucu bir sıvıyla ıslatmaya odaklanmaya çalıştı ama Vee sınırsız enerjisiyle bu işi imkânsız hale getirdi. Ondan Nebula'ya atladı, hatta elbisesinin altına dalmaya bile cüret etti.

"Vee, kadın eteğimden çık, yoksa hançerimden kaçan sen olursun."

Kira gözlerini devirdi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Dostum," diye iç geçirdi. "Ne istiyorsun?"

Gürültülü bir gümbürtü herkesin dikkatini çekti. Ni'ev dört ayak üstünde, çenesi kirli, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Ayağa kalktı ve Kira'nın yanına koştu, kalçalarından tuttu ve Vrox araya giremeden onu kaldırdı. Kira can havliyle onun omuzlarına tutunurken o gülmekten kırılıyordu.

"Onu hemen yere yatırın!"

Ni'ev emredileni yaptı, Kira ile arasına birkaç metre mesafe koydu ama gülümsemesini de eksik etmedi. Vrox en yakın silahı fırlatamadan konuşmaya başladı.

"Bunu daha önce görmediğime inanamıyorum. Vee'nin türünün olağanüstü bir koku alma duyusu var. Bir annenin hamile olduğunu anlayabilirler. Tebrikler,

Kira!"

Herkesin çenesi yere düştü. "Ama ama ama o

da Nebula'nın her yerindeydi!"

"Muhtemelen kokunun nereden geldiğini anlayamadı ve onu akılsızlığa iten de bu oldu."

Artık her şey anlamlıydı - saçma kıskançlık patlamaları, yeni keşfettiği OKB eğilimleri ve Vee'nin onu rahat bırakmaması. Bunlar onun kişiselleştirilmiş hamilelik belirtileriydi.

Ni'ev'in açıklamasını sevinç çılgınlıkları izledi. Evrim tarafından terk edilmiş olan insanlar, yaşam armağanını kutlayarak göklere şükranlarını haykırdılar. Nihayet on beş yıllık vebaları iyileşmişti.

Kükreyen mutluluk kulaklarını kapatmasına neden oldu. Vrox'un kollarının kendisine dolandığını hissetti ve yüzü yırtılmanın eşiğinde olan Nebula ile göz göze geldi.

Devasa adamlar dizlerinin üzerine çöküp başlarını onun önünde eğdiklerinde fiyasko eğlenceli olmaktan çıkıp düpedüz duygusal bir hal aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Ayağa kalk!"

Bulanık görüşünü temizlemek için gözlerini

kırptırdı.

"Lanet olsun."

Adamlar cevap vermeyince yardım için Nebula'ya baktı.

Nebula, "Bence bu bir saygı işareti ya da af dilemenin bir yolu," diye paylaştı. "Ak her gün yaklaşık bir saat boyunca bu pozisyonda otururdu."

"Çocuklar!" Kira yalvardı, ayağa kalkması için Vrox'un kolunu çekiştirdi. Tabii ki, ağır et ve güç çuvalı diz çökmeye devam etti

Kendini küçültmek için onun yanında dizlerinin üzerine çökmeye çalıştı ama Vrox kalçalarına yapıştı ve onu ayakta tuttu.

Utancından iki eliyle yüzünü kapattı. - - -

O gece, yüzü maruz kaldığı onca gerginlikten dolayı acıyordu. Ne kadar çabalasa da dişlerini perdeleyemiyordu. Bir yanında Nebula, diğer yanında Vrox ve içinde fidesi ile ateşin etrafında otururken, gözeneklerinden neşe sızıyordu.

Ak, etrafta zıplamayan tek kişiydi. Ni'ev'in yanına oturmuş, dikkatle Nebula'ya bakıyordu. Görünüşe bakılırsa diğer kadın da onun alaycı ilgisine alışmaya başlamıştı çünkü gecesini mahvetmesine izin vermedi.

"Saçında karınca mı var?" Rokan, kıkırdayan Vrox'a sordu.

Vrox hâlâ başını kaşıyarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Kafatasım... garip bir şekilde karıncalanıyor."

Rokan gülümseyerek, "Muhtemelen mutluluktan kafan patlamak üzere," diye teşhis koydu.

SONSUZLUĞA

Vrox bu yoruma omuz silkti, ateşin yanında duran meyve sepetine uzandı ve Kira'nın sadece Ezron patatesi olarak tanımlayabileceği bir şey çıkardı. Beklentiyle Kira'nın dudaklarına doğru uzattı, kaşlarının çatıklığı Kira'yı tartışmaya cesaretlendiriyordu.

Hayal kırıklığına uğratmadı.

"Ben zaten tokum. Neden onun yerine sen yemiyorsun? Başının ağrısından endişelenmeye başladım."

"Hayır."

"Gerçekten. Yapabilirim-"

"Daha fazla yemelisin. Değerli bir şey taşıyorsun."

"Doyduğumu söyledim. Senin de yemen gerek."

Gözleri üzerlerinde bir seyirci kitlesi olduğunun farkındaydılar ama durmak umurlarında değildi. "Terran, lütfen dinle," diye yalvardı Vrox. "Size hizmet etmek bana mutluluk veriyor." "Ben de aynısını söyleyebilirim. Öyleyse neden-"

Ayağa kalkıp onu oturduğu yerden kaldırmadan önce garip sebzeyi ağzına soktu.

Kardeşlerine ve Nebula'ya "Sabah hepinizle görüşeceğim!" diye seslendi.

Kira ağzındaki lokmayı çiğnerken ona kızgın kalmaya çalışıyordu. Nasıl kızabilirdi ki? O bir Hershey fabrikasından daha tatlıydı. Çelik gibi, koruyucu kollarıyla da öyle bir yapısı vardı.

Küçük kulübelerinin içinde, yatağın kenarına oturdu ve çenesindeki birkaç kırıntıyı parmakladı. Kira'nın kaşları arasındaki savaş gevşemişti ve sevgilisine şefkatle bakıyordu.

"Başınızdaki rahatsızlık için endişeleniyorum," diye itiraf etti. "Kafa derinize bakmama izin verir misiniz?"

"Ni'ev zaten kontrol etti ve yanlış bir şey bulamadı. Ben iyiyim. Nasıl iyi olmayayım ki, tüm evren bana senin gibi bir kap içinde verilmişken? Mutluluğum çok yüksek. Ben kaderle bir bütünüm."

Parmakları usulca beline daldı ve tenine on söz yazdı. Sözleri, ne kadar güzel olsalar da, doğru değildi.

Ezron'u kurtaran o değil, Vrox'tu. Kalbinin etrafındaki buzı eriterek soğumakta olan gezegene yaşamı geri getirdi.

"Seni seviyorum," diye hırıldadı, kelimelerin gerçekliği karşısında tükenmişti. "Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi.

Dudakları onunkilere bastırdı, dişleri dışarı fırlamış olsa da yabancıydı ama bir o kadar da eviydi. Prens Vrox Ezron, onu duygulara boğan okyanuslarıyla kükreyen, onu dehşete düşüren ahlak ormanlarıyla bereketli ve sonsuz destek vaat eden toprağıyla sağlam, güçlü bir gezegendi. O etkileyici gözleri onun gökyüzüydü, gerçekleri Dünya'dan ve Ezron'un gecesinden daha net anlatabiliyordu.

Bir eli elbisesinin altında geziniyor ve karnının üzerinde durana kadar aramayı bırakmıyordu.

"Sen benim evrenimsin."

Tüm bunların tatlılığı gözlerini yaşlarla doldurdu. Sıvı mutluluk ışınları şakaklarına ve saçlarına vurdu.

Yeniden bir bütündü.

En son ne zaman böyle hissetmişti? Belki de annesinin karnında bir fetüsken, bir topun içine sıkıca kıvrılmış ve huzurla birbirine yapıştırılmışken.

Vrox'a, çocuklarına ve tarihe geçecek ve gelecek nesiller boyunca anlatılacak bir maceraya sahipti.

Vrox ona manevra yaptırdı, böylece sırtı onun önüne bastırıldı. Bir kolunu ona doladı ve tam göğüslerinin altında tuttu.

"Size memleketimi göstereceğim için heyecanlıyım. Yapacak çok şey olacak. Kampımızı yeniden inşa etmemiz gerekecek, ancak yeniden inşa edilmesi gereken sadece mimari değil. Seni ve *Neyla*'yı dünyaya ne zaman ve nasıl tanıtacağımızı planlamamız gerekecek. Çok şey var ama bunları sizinle birlikte çözeceğim için çok mutluyum."

"Ak ile Komutan unvanı hakkında konuştunuz mu? İstiyor mu?"

"Neyla ile döndüğü gece onunla konuştum. Ezronlulara liderlik etmekle hiç ilgilenmiyor. Onu inciterek ailemizin onurunu kırdığı için utanıyor."

Kira'nın acıyacak bir şeyi yoktu. Ak'ın onun iyi tarafına ulaşması için önünde uzun bir yol vardı.

"Lider olacağına sevindim. Sen iyi bir adamsın."

Dudaklarını kızın şakağına bastırdı.

"Sen yanımda olduğun sürece her yere liderlik edebilirim ya da takip edebilirim. Biraz uyu. Yarın, yeniden inşa etmeye başlayacağız."

Onun kucağında döndü ve burnunu onun boynunda kaybetti. Uykunun onu Vrox'un kollarından almasını beklerken, kampta geçirdiği son birkaç haftayı düşündü. Kamp ateşinin etrafında erkeklerle birçok kahkahayı paylaşmış, Vee ile tanışmış, Ezron kültürünü öğrenmiş ve Ezron'un on beş yıldır gördüğü ilk umut incisini doğurmuştu.

Kapılardan dışarı atılan ilk adım ağır olacaktı, ancak bunu takip eden adımlar heyecanla vurgulanacaktı.

Sabah olduğuunda, Vrox'un duvarını süsleyen silahları kaldırmasına ve onları saklamasına yardım etti. İşlerini bitirdikten sonra üzerine bir pelerin geçirdi ve diğerlerine yardım etmek için dışarı çıktı.

Ak, eşyalarını taşımalarına yardımcı olması için atlarla velociraptorların karışımı gibi görünen iki siyah gözlü, dört bacaklı, ürkütücü derecede sessiz canavar yakaladı.

Vrox'un onaylamamasına rağmen çalışırken kahvaltı etti. Adam onun hazımsızlık çekeceğine ve *fidelerine* zarar vereceğine inanıyordu. Adamın homurdanmasına neden olan gözlerini devirerek Nebula'nın yanına gitti ve sepetleri taşımasına yardım etti.

Adamlar *at yırtıcılarının* etrafındaki sandıkları, fiçıları ve çuvalları sabitlemek için halatlar kullandılar. İki saat içinde kamptan geriye sadece bitkin bir kamp ateşi, ekin tarlaları ve yedi boş mağara kalmıştı.

Pelerinini daha sıkı sardı ve Nebula'ya gülümsedi. Adamlar sırtlarına kaya büyüklüğünde çuvallar bağladılar ve kılıçlarını aldılar. Onun ve Nebula'nın taşımasına izin verilen tek şey sepetlerdi. Vrox'a göre, elbisesinin altında zaten önemli bir paket taşıyordu.

Yanında aşırı korumacı uzaylısı, etrafında arkadaşları, ayak bileklerinde Vee ve karnında çocuğuyla kampın kapılarını geçti.

Bir kadın için küçük bir adım, Ezron için büyük bir sıçrama.

1. Kitabın Sonu

2. Kitap INKITT'te ÜCRETSİZ VE EKSİKSİZ

KİTAP 2 (Eksiksiz ve Ücretsiz!)

Kitap 2 (Kira ve Vrox'un hikayesinin devamı) [Patreon.com/ancientt](https://patreon.com/ancientt)
adresinde ÜCRETSİZ ve EKSİKSİZ

PATREON'DA DA ↓

İlk Kız'ı okumak ücretsizdir, diğer kitaplar abonelere açıktır:
patreon.com/ancientt

Ezron Serisi'nde de

AYRICA SERIDE:

The First Her (2. kitap, Patreon'da ücretsiz)
The First Flame (Kira'nın kızının hikayesi)
Nebula kitap 1 ve 2
Akdronis
Ni'ev
Kyros

HEPSİ patreon.com/ancientt ADRESİNDE MEVCUTTUR:

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.